

Vợ Trước Của Thánh Thủ

Contents

Vợ Trước Của Thánh Thủ	1
1. Chương 1: Tiết Tử	2
2. Chương 2	2
3. Chương 3	5
4. Chương 4	9
5. Chương 5	13
6. Chương 6	16
7. Chương 7	20
8. Chương 8	23
9. Chương 9	26
10. Chương 10	30
11. Chương 11	33
12. Chương 12	38
13. Chương 13	42
14. Chương 14	46
15. Chương 15	50
16. Chương 16	53
17. Chương 17	56
18. Chương 18	60
19. Chương 19	64
20. Chương 20	67
21. Chương 21: The End	70

Vợ Trước Của Thánh Thủ

Giới thiệu

đó là những diễn biến sau một cơn mê man bất tỉnh bỗng nhận được ông chồng bác sĩ. Các nhân vật

1. Chương 1: Tiết Tử

- Đồ Thánh, cậu đang ở trong bệnh viện à
- Làm gì? Cậu bị thương cần tôi phẫu thuật à?
- Bị thương không phải là tở mà là Bạch Lăng
- Cậu nói gì? Ai?

Đồ Thánh giật mình ngồi nhồm dậy. Hầm vừa mới phẫu thuật xong đang nằm nghỉ trong phòng.

- Bạch Lăng, vợ trước của cậu. Bên kia điện thoại Tề Thác nhanh chóng trả lời.
- Mẹ nó, đừng có đùa tở, Tề Thác! Hầm không nhận được gào lên
- Nếu cậu đang ở trong bệnh viện thì nhanh đến phòng cấp cứu, bọn tở sắp đến rồi. Tề Thác nghiêm túc nói rồi cúp điện thoại.

Đồ Thánh ngây như phỗng nắm chặt di động, đầu óc trống rỗng

Bạch Lăng bị thương..... đến phòng cấp cứu.

Tề Thác nhất định là đang nói đùa, Bạch Lăng rất khỏe sao có thể bị thương? Nàng làm gì cũng đều cẩn thận như đứng trên băng mỏng làm sao có thể bị thương?

Không thể nào, Tề Thác nhất định là đang nhảm chán nên mới đùa hầm như thế, không thể nào!

Hầm lắc lắc đầu, nhắm mắt nằm xuống, quyết định như chưa từng tiếp cú điện thoại vừa nãy, nhưng không đến ba giây đã nhảy dựng lên, lao như tên bắn đến phòng cấp cứu.

2. Chương 2

Mình không xác định tên anh ý là Đồ Thánh hay Tề Thánh nên cứ để theo bản convert là Đồ Thánh nhé.

Phòng cấp cứu

- Kim chế lại chút, cậu không phải là bác sĩ sao?
- Bác sĩ thì thế nào?
- Cậu không phải ngày nào cũng thấy máu sao?
- Nhưng đó không phải là máu của cô ấy.
- Chẳng qua là một vết thương nhỏ mà cậu như muốn xỉu đến nơi, nếu Bạch Lăng thật sự bị thương nặng mất nhiều máu....
- Ngậm cái miệng quạ đen của cậu lại.

Lần đầu tiên thấy bác sĩ biệt hiệu Thánh thủ lúc nào cũng nho nhã, bình tĩnh lại tức giận, gào thét, các bác sĩ và y tá trong phòng tất cả đều tròn mắt, vừa tò mò lại vừa khó tin. Họ hoài nghi nhìn người phụ nữ hôn mê bất tỉnh trên giường bệnh này.

Cô ấy là ai? Vì sao có thể khiến bác sĩ Thánh thủ lại không tự khống chế được như thế, thật sự khiến người khác tò mò không thôi!

- Không được nói những điều xấu như thế.

Đồ Thánh cố sức hít sâu một hơi, tự mình tỉnh táo lại rồi tức giận liếc mắt nhìn Tề Thác, sau đó bắt đầu kiểm tra vết thương trên trán vợ cũ.

– Sao cô ấy lại bị thương?

Anh vừa kiểm tra vừa hỏi.

– Xin lỗi, Bạch Lăng vì muốn cứu em nên mới bị thương.

Ôn Lực Nhã vẫn im lặng đứng bên nay mới tự trách mà nói.

Cô là vợ của Tề Thác, cũng là người bạn mà trước khi hai người chia tay quen biết.

Ôn Lực Nhã có một cửa hàng bánh ngọt, không biết có phải vì làm ăn rất tốt khiến người khác ghen ghét hay không mà trước đó một thời gian đã xảy ra rất nhiều chuyện. Nào là có người lấy trộm đồ, trong cửa hàng có nhân viên vừa học vừa làm bị người uy hiếp, đả thương... Vì ái thù rất ruột lo lắng khiến Tề Thác không tiếc thân mà lợi dụng những thủ đoạn ti bỉ khiến cho bọn họ đến cửa hàng bánh làm nhân viên miễn phí kiêm luôn bảo kê.

Nhưng những chuyện này không phải cũng không có gì nghiêm trọng sao? Vì sao còn làm cho vợ anh vì bảo vệ cô ấy mà bị thương?

– Vì sao cô ấy phải cứu em, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Đồ Thánh che dấu sự tức giận, nặng nề hỏi.

– Lực Nhã bị người bắt cóc, vừa vận thì bị Bạch Lăng trông thấy. Cô ấy là vì cứu Lực Nhã không bị kẻ khác đả thương nên mới bị thương.

Tề Thác đơn giản giải thích tình huống.

Đồ Thánh dùng sức thở để kìm lại sự kích động của mình. Anh muốn kêu to, muốn điên cuồng mà hét lên, muốn mắng người nhưng anh có thể hét cái gì, kêu cái gì đây? Sao có thể nói Bạch Lăng không nên cứu Lực Nhã được?

Đáng giận, anh muốn đem lũ người có gan làm Bạch Lăng bị thương đáng thành tám mảnh.

– Bọn hỗn đản kia đâu. Anh cắn chặt răng hỏi Tề Thác.

– Đều giao cho Vệ Thịnh xử lý rồi. Vệ Thịnh là người bạn chung của bọn họ.

– Bảo cậu ấy chờ mình một chút. Anh mím môi, tàn bạo nói.

– Không thành vấn đề.

Tề Thác cũng tươi cười tàn bạo y như hấn.

– Đồ Thánh, thương thế của Bạch Lăng có nghiêm trọng không? Vì sao cô ấy lại hôn mê bất tỉnh? Có phải bị đụng vào đầu khiến não chấn động mới hôn mê?

Ôn Lực Nhã nhú mày, vẻ mặt lo lắng hỏi.

– Anh phải tiến hành kiểm tra thêm mới biết được.

Đồ Thánh nhanh chóng đáp lời sau đó bảo y tá chuẩn bị công việc kiểm tra, sau đó đưa Bạch Lăng vào phòng kiểm tra.

Trải qua thời gian lâu, cuối cùng cũng có báo cáo kết quả, cô ấy thực sự não hơi bị chấn động nhẹ nhưng tất cả phải chờ cô ấy tỉnh lại mới có thể kết luận xem có nghiêm trọng không, có di chứng gì không.

Bản thân là bác sĩ được coi trọng nhất bệnh viện nên Đồ Thánh dễ dàng xếp cô vào gian phòng bệnh hạng nhất. Sau khi an trí cô ở đó xong xuôi, anh lại lẳng lặng ngồi bên giường bệnh nhìn cô, kiên nhẫn chờ cô trở lại.

Bộ dạng của cô mới nhìn vừa tái nhợt vừa suy yếu, trên trán bị băng bó đầy đầu chỉ còn lại khuôn mặt nhỏ như bàn tay, càng khiến cô trông nhỏ bé, yếu ớt.

Nàng yếu ớt như vậy rồi bỏ anh hai năm qua, một mình sống như thế nào?

Sự đau lòng giống như sợi thòng lọng vô hình quấn quanh cổ anh khiến anh đột nhiên thấy khó thở.

Anh rõ là kẻ ngu ngốc, rõ ràng còn yêu cô, thương cô, nhớ cô mà vì sao phải cố gắng ra vẻ không cần, quật cường không chịu thừa nhận chuyện này.

Cúi đầu giải thích sẽ mất mạng sao?

Thừa nhận khi trước mình đã sai sẽ mất mạng sao?

Giải thích với cô ấy về sự sợ hãi và yếu ớt của mình sẽ mất mạng sao?

Lúc trước vì sao anh không thể bỏ đi thể diện, lòng tự trọng của đàn ông mà nói không cần cô, nếu lúc ấy anh nói yêu cô, nếu lúc trước anh làm như thế thì chắc chắn cô sẽ không bỏ anh mà đi.

Nhưng điều đáng chết nhất không phải chỉ như thế mà sau đó anh còn cứ khẳng khẳng kéo dài tình trạng này.

Hơn hai năm gần 900 ngày, thời gian dài như thế, anh cuối cùng là suy nghĩ cái gì? Thật sự đầu óc chỉ toàn bùn! Ngu ngốc!

Vì sao hai người yêu nhau không thể ở bên nhau, vì sao nhất định phải chia tay, hai người cùng tương tư, cùng hối hận? Nếu thật sự muốn được tương tư, hối hận thì hai năm qua cũng đã đủ rồi chứ?

Nhẹ chạm lên mặt cô, khuôn mặt cau có của Đồ Thánh dần giãn đi, thay vào đó là sự kiên nghị và quyết tâm.

Vứt hết sự kiên cường, cậy mạnh, lòng tự trọng đi... Anh quyết định chờ Bạch Lăng tỉnh lại sẽ giữ lấy cô, xin cô không rời đi, rồi nói với cô câu nói mà bấy lâu nay anh giấu trong lòng không nói cho cô biết: “anh yêu em”, để cô vĩnh viễn ở lại bên cạnh anh.

Đột nhiên anh phát hiện lông mi của cô hơi giật, có lẽ là sắp tỉnh.

Đồ Thánh thu tay về nhìn cô từ từ mở mắt nhìn về phía anh.

– Hi! Hấn nhẹ nhàng nói: – em bây giờ thấy thế nào? Đầu còn đau không? Có thấy choáng váng không? Trên trán em bị thương, chỗ đó thế đau là chuyện bình thường.

Bạch Lăng nghe vậy vươn tay sờ lên chỗ bị thương trên trán.

– Đã xảy ra chuyện gì? Cô khàn khàn giọng hỏi.

– Tề Thác nói em vì cứu Lực Nhã mà bị đẩy ngã xuống đất.

Ngừng lại một chút hấn không nhịn được trách cứ:

– Lúc đấy em suy nghĩ gì thế? Đối phương là nam nhân lại là kẻ bất cộc cực nguy hiểm, em có biết mình làm như thế nguy hiểm thế nào không? Sau này không được phép làm thế nữa, biết chưa?

Cô không tự chủ được gật gật đầu rồi nhìn bốn phía:

– Đây là bệnh viện. Cô hỏi thử.

Đồ Thánh gật đầu:

– Anh chờ em tỉnh lại để kiểm tra thêm một lần nữa, xác định chắc chắn em thật sự không sao

Cô nhìn quanh bốn phía rồi nhìn hấn:

– Em nghĩ có khả năng em sẽ làm anh thất vọng rồi.

– Có ý gì

– Em không nhớ mình tên là gì? Cô cười khổ đáp.

Đồ Thánh trừng mắt nhìn cô giống như đột nhiên bị mất giọng mà không nói được gì..

Mất trí nhớ.....

Ngồi trong phòng nghỉ của mình, Đồ Thánh lại lắc lắc đầu, căn bản không nghĩ sẽ phát sinh chuyện này.

Bạch Lăng lại mất trí nhớ, không chỉ quên mất anh mà thậm chí tên mình, đang ở đâu, bao nhiêu tuổi, cha mẹ tên là gì cũng đều quên sạch.

Bởi vì bị va chạm mà trong não cô có khối máu đông lại ở vùng trí nhớ về con người nên mới thành ra mất trí nhớ. Nếu máu bị động lại mà không thể lưu thông thì có khả năng sẽ khiến đường khí không thể vận chuyển bình thường, sẽ xảy ra tình huống tệ hơn.

Nếu là tùy tiện dẫn thông máu động thì máu sẽ lưu thông tự do mà khả năng sẽ càng khiến tình trạng càng khó xử lý.

Tuy không phải không có các xử lý nhưng anh không có dũng khí để Bạch Lăng mạo hiểm một chút nào, hướng hồ, máu động trong đầu cô cũng không phải quá lớn nên cũng có thể tự nhiên mà từ từ biến mất cho nên anh quyết định không mổ cho nàng mà cứ theo dõi là được.

Dù sao mất trí nhớ thế này cũng không phải là mãi mãi, ban đầu là tạm thời mất trí nhớ rồi sau đó sẽ dần dần khôi phục lại, chỉ cần sau đó tình trạng ổn định thì cũng không có gì đáng ngại.

Những kiến thức đó là những điều cơ bản đối với anh, thậm chí anh còn có thể mở lớp mà nói rõ ràng, rành mạch về chuyện mất trí nhớ này từ nguyên nhân, ảnh hưởng, hậu quả... Muốn anh nói mười ngày nửa tháng cũng không vấn đề, mà khẳng định sẽ có rất nhiều người đến nghe.

Nhưng vấn đề ở chỗ người mất trí nhớ sao lại là cô?

Nhưng may mắn trong bất hạnh là cô ngoài mất trí nhớ thì những việc sinh hoạt trong cuộc sống đều biết, tứ chi cũng bình thường.

Cho nên anh từ suy nghĩ bị quan rồi từ từ chấp nhận chuyện này, hơn nữa còn nghĩ sang hướng tốt. Có lẽ đây là cơ hội ông trời dành riêng cho anh, để cô không nghi ngờ gì mà trở lại bên anh. Như thế vấn đề sẽ không còn là vấn đề mà lại là cơ hội thay đổi sự tình.

Anh nhất định phải nắm thật chặt cơ hội trời ban.

– Em tên là Bạch Lăng, anh là Đồ Thánh, là chồng em.

Sau khi Đồ Thánh trở lại phòng bệnh liền nói cho cô.

Cô tròn mắt, biểu tình trên mặt chỉ là sự kinh ngạc và khó tin.

– Em có cần ngạc nhiên thế không?

Anh không nhịn được nhún mày.

– Không phải, em nghĩ anh là bác sĩ.

Cô lắc đầu lại vội ôm đầu thống khổ rên rỉ lên.

– Em bây giờ không cần cố gắng nghĩ.

Đồ Thánh vội đến cạnh cô, cẩn thận kéo tay cô ra tránh để chạm đến miệng vết thương sẽ thành đau càng thêm đau:

– Khó chịu lắm đúng không. Anh không đành lòng.

Bạch Lăng từ từ ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn anh không nói gì.

– Sao thế?

– Anh thật sự là chồng em? Trong mắt cô rõ ràng là nghi ngờ.

– Đúng.

3. Chương 3

– Nhưng là..

- Nhưng là cái gì
 - Sao em không nhớ được gì cả?
 - Nếu em nhớ được chuyện này thì chẳng lẽ đến tên gọi của mình cũng quên sao? Đồ Thánh dở khóc dở cười đáp lại.
 - Nói như thế cũng đúng, nhưng là...
 - Nhưng là sao?
 - Nhưng anh không phải là bác sĩ sao? Cô nhìn anh mặc blouse trắng.
 - Bác sĩ thì không thể là chồng em sao?
 - Em không biết. Bạch Lăng nghiêng đầu ra vẻ suy tư: – em cảm thấy đây như thể là anh đang thử em hoặc không thì cũng là an ủi.
 - Thử em thì anh có thể hiểu nhưng an ủi là ý gì?
- Cô liếc anh một cái rồi cúi đầu nói:
- Anh biết bản thân rất tuần tú nên nói lời nói dối có thiện ý này. Có thể là an ủi em không thể chấp nhận việc đột nhiên mất trí nhớ nên giúp em cân bằng cảm xúc.
- Nghe lời có nói xong, quả thật Đồ Thánh không biết nên khóc hay cười.
- Nếu theo như lời em nói thì bây giờ anh đã thê thiếp thành đàn, nhiều đến nỗi hậu cung của hoàng đế cũng không chứa hết được.
 - Chẳng lẽ có nhiều người mất trí nhớ như em sao? Cô kinh ngạc hỏi.
 - Chuyên ngành của anh là về Não
 - Cho nên bình thường sẽ hay gặp bệnh nhân mất trí nhớ? Bạch Lăng nói.
 - So với bác sĩ các khoa khác thì hay gặp hơn
 - Cho nên anh thật sự thê thiếp thành đàn, có cả một tòa hậu cung sao?
- Đồ Thánh cứng họng trừng mắt nhìn cô, đột nhiên muốn bóp chết cô cho rồi. Người phụ nữ này ngay cả mất đi trí nhớ vẫn có thể khiến anh tức giận nhưng đây cũng là lí do khiến anh yêu cô, không phải sao? Cô luôn có thể dễ dàng khiến những cảm xúc hỉ, nộ, ái, ố, yêu, ghét, dục của anh bộc lộ ra.
- Anh có bằng chứng để chứng minh những lời anh nói là sự thật. Anh nhìn cô.
 - Chứng cứ gì cơ?
- Đồ Thánh lấy ví da của mình đưa cho cô.
- Tự em nhìn đi.
- Cô tò mò nhìn anh rồi nhận lấy chiếc ví trên tay anh, mở ra xem. Trên ví có một bức ảnh cười, người đàn ông là anh mà người phụ nữ là.....
- Đột nhiên có một chiếc gương nhỏ lơ lửng bên trái nàng, rõ ràng người trong gương và cô dâu trên ảnh giống nhau như đúc, sự khác biệt duy nhất là cô dâu trông tươi cười đến sáng lạn mà người trong gương thì trên đầu quần đầy băng gạc.
- Cô sờ sờ cái trán mình, trên trán người con gái trong gương cũng có thêm một bàn tay.
- Thế là, anh thật sự là chồng cô sao? Bạch Lăng không tự chủ được ngẩng đầu nhìn anh.
- Bây giờ còn thắc mắc gì không? Đồ Thánh hỏi cô.
- Cô lắc đầu sau đó lại vỗ đầu rên rĩ ra tiếng.
- Anh vừa mới nói em đừng mạnh tay mà chạm lên đầu sao?

Anh bắt đặc dĩ nhúu mày với cô, buông chiếc gương trong tay xuống rồi lấy lại ví trên tay cô, đỡ cô nằm xuống:

- Nằm nghỉ ngơi đi, nằm xuống em sẽ không lộn xộn nữa.
- Vừa nãy anh nói tên anh là gì?
- Đồ Thánh. Ba chấm thủy bên cạnh chữ dư, Thánh là thánh thủ (tay thánh) mà em tên là Bạch Lăng, Bạch trong màu trắng, Lăng trong khí thể lăng nhàn(có lẽ là khiến người kinh ngạc).
- Chúng ta kết hôn bao lâu rồi? Cô tò mò hỏi
- Hơn bốn năm.
- Có con không?
- Không có
- Vì sao?
- Vì sao cái gì? Anh hơi ngạc nhiên
- Vì sao kết hôn hơn bốn năm lại không có con?

Bởi vì bốn năm này gồm có hơn hai năm li hôn, thời gian ở bên nhau thì ít mà xa cách thì nhiều, sao có thể có con? Đồ Thánh chưa xót trả lời trong lòng

- Em năm nay mới ba mươi tuổi thôi vẫn còn trẻ không cần phải sốt ruột.

Anh giải thích qua loa.

- Nói như thế có nghĩ là em 26 tuổi đã kết hôn với anh? Cô tròn tròn mắt, kinh ngạc : Oa!
- Tiếng “oa” này là ý gì?
- Anh năm nay bao nhiêu tuổi. Cô không để ý đến câu hỏi của anh mà hỏi tiếp.
- 34 tuổi.
- Không nghĩ rằng chúng ta còn trẻ như thế đã kết hôn, khó trách anh nói không cần sốt ruột. Nửa câu đầu giải thích tiếng “oa” kia của cô.

Một tiếng chuông di động đột nhiên vang lên, cô nghi hoặc nhìn anh, anh quay đầu nhìn về phía túi xách của cô sau đó bước đến lấy di động của cô ra nghe.

- Alo?

Bên kia có lẽ vì nghe thấy tiếng đàn ông trả lời mà hơi dừng lại một chút mới do dự hỏi:

- Xin lỗi, đây có phải là số của Bạch tiểu thư.
- Đúng. Bác là ai?
- Tôi là bác Trần, xin hỏi Bạch tiểu thư có ở đó không?

Bác Trần là ai? Đồ Thánh nghi hoặc đoán:

- Cô ấy bây giờ không tiện nhận điện thoại, xin hỏi bác tìm cô ấy có chuyện gì? Cháu có thể chuyển lời cho bác.
- Không có gì, tôi chỉ là thấy đã muộn rồi mà cô ấy còn chưa đến đón Nghiên Nghiên nên mới gọi điện hỏi xem. Bà Trần đáp.
- Nghiên Nghiên là ai?
- Là con gái của Bạch tiểu thư.
- Đồ Thánh chấn động, máu trên mặt như bị rút hết:

– Bác vừa nói gì? Cháu nghe không rõ, bác nói con bé là ai?

Anh quay lưng về giường bệnh, nhỏ giọng hỏi lại.

– Là con gái của Bạch tiểu thư, Bạch Hâm Nghiên. Chúng tôi đều gọi nó là Nghiên Nghiên.

Thân thể không tự chủ được mà hơi lão đảo, mặt trắng bệch.

Khi nào thì Bạch Lăng có con gái?

Đứa bé này... là con gái anh sao? Hay là con của cô ấy và người khác?

Chia xa mấy năm, chẳng lẽ cô ấy đã có người khác, có thể tìm được người chồng ở bên cô ấy cả đời sao? Cho nên khi anh cố ý đến tiệm bánh của Ôn Lực Nhã muốn tạo cơ hội để gặp cô ấy, cô mới có thể trốn tránh như thế sao?

– Alo? Alo? Còn nghe không? Tiên sinh, anh còn đó không?

Bên kia đầu dây bà Trần kêu lên.

– Con bé bao nhiêu tuổi. anh ầm ạch hỏi.

– Ai? Nghiên Nghiên sao?

– Vâng

– Hai tuổi.

Nghe thấy đáp án này, Đồ Thánh như trút được gánh nặng, nhắm mắt lại. Là con của anh.... Nghiên Nghiên là con gái anh. Trời ạ, anh cho tới bây giờ cũng không biết mình có một đứa con gái. Vì sao cô không nói cho anh? Vì sao lại lừa anh?

Con gái của anh... bé trông như thế nào, có đáng yêu không? xinh đẹp không? Giống mẹ hơn hay giống cha hơn? Trẻ con hai tuổi chắc đã nói được rồi, nó biết gọi cha chưa?

– Cho cháu địa chỉ, bây giờ cháu qua đón bé.

Anh nhanh chóng nói với bà Trần, anh bây giờ rất nôn nóng muốn gặp đứa con gái mà mình chưa biết mặt này.

– Xin hỏi một chút, cậu là ai? Có quan hệ gì với Bạch tiểu thư?

– Cháu là chồng cô ấy, là cha của Nghiên Nghiên.

– A! Nhưng cha Nghiên Nghiên không phải đã qua đời rồi sao? Bà Trần kinh ngạc hỏi lại.

Anh quay đầu nhìn Bạch Lăng đang nằm trên giường bệnh vẻ mặt tò mò. Hay nhỉ! Người phụ nữ này lại coi mình đã chết.

– Cô ấy thích đùa thôi

– Bạch tiểu thư không giống loại người thích đùa như thế, làm sao cậu có thể để tôi tin là cậu đang nói thật đây.

– Cho cháu địa chỉ, cháu và Bạch Lăng sẽ cùng đến.

– Nếu Bạch tiểu thư sẽ đến cùng cậu thì cô ấy vốn đã biết địa chỉ chỗ này rồi.

Bệnh đa nghi của bà Trần này quả rất nặng nhưng việc bà muốn xác thực này cũng là việc nên thôi.

– Bạch Lăng bị thương nặng vào đầu nên tạm thời mất trí nhớ.

– Thật sao? Làm sao lại xảy ra chuyện này, cô ấy bị thương có nặng không... Không đúng, sao mà tôi biết được cậu có phải là đang lừa tôi hay không?

Bà Trần thật sự là.....

– Bà nhận ra giọng của Bạch Lăng không?

- Đương nhiên.
- Bây giờ cháu để cô ấy nói với bà.
- Đồ Thánh nói xong thì ầm loa ngoài, nói với Bạch Lăng:
- Bà xã, em nói với bà Trần là anh không lừa bà ấy, em bây giờ đang nằm trong viện, vì đụng vào đầu mà mất trí nhớ.
- Bà Trần là ai? Bạch Lăng hỏi anh.
- Bạch tiểu thư, cô thực sự mất trí nhớ không nhớ ra tôi sao? Tôi là bảo mẫu của Nghiên Nghiên, là bà Trần mà.
- Nghe thấy giọng của cô, bà Trần ở đầu dây kia lo lắng hỏi.
- Bảo mẫu của Nghiên Nghiên? Nghiên Nghiên là ai?
- Về mặt Bạch Lăng mờ mịt.
- Nó là con gái cô mà, chẳng lẽ thật sự cô quên hết mọi thứ rồi sao?
- Bà Trần kinh ngạc kêu to.
- Con gái? Vừa nãy anh nói chúng ta không có con mà? Cô sợ hãi nhìn Đồ Thánh.
- Anh chỉ muốn thử xem có thật sự là em đã quên hết mọi thứ hay không thôi.
- Anh không nói dối không chớp mắt rồi tắt loa ngoài, áp điện thoại lên tai nói tiếp:
- Bây giờ bà có thể cho cháu địa chỉ chưa?
- Bạch tiểu thư thật sự mất trí nhớ? Giọng nói bà Trần đầy sự không tin tưởng.
- Vâng.
- Thế Nghiên Nghiên làm sao bây giờ? Về sau ai chăm sóc cho nó, nếu nó đòi mẹ....
- Bác Trần, vợ cháu chỉ mất trí nhớ chứ không chết?
- Đồ Thánh không nhin được mà cắt ngang:
- Phiền bà nói cho cháu địa chỉ được không?
- À! Tất nhiên.

4. Chương 4

Đó là một cô nhóc đáng yêu như thiên sứ, da trắng nõn, mắt to tròn, khuôn mặt xinh đẹp. Nhưng bé con hơi sợ người lạ, đôi mắt tròn xoe đầy tò mò, bé trốn trong lòng mẹ len lén nhìn Đồ Thánh.

Bạch Lăng tuy mất đi trí nhớ nhưng vừa nhìn thấy cô nhóc gọi cô là mẹ thì vội ôm lấy bé con xinh đẹp này. Bản năng làm mẹ trời đặt, cô ôm bảo bối nhỏ trong tay bà Trần mà yêu thích không buông.

Đây là con của cô, đứa con cô mang thai 9 tháng 10 ngày sinh hạ ra, sao đến chuyện này mình cũng không nhớ được?

Bé con xinh đẹp, đáng yêu, thơm thơm, mềm mại như thế, ai thấy cũng yêu mà cô là mẹ đẻ sao có thể lại quên mất mình có đứa con gái đáng yêu như thế chứ. Cô tự trách mình mà hốc mắt đỏ hồng lên.

- Nghiên Nghiên, ta là cha con.

Đồ Thánh cũng vừa nhìn đã yêu bé con này, cũng muốn ôm bé nhưng khi anh vừa đến gần, bé con như sắp khóc khiến anh chỉ có thể đứng nhìn, tự giới thiệu mình với con bé.

- Bạch tiểu thư, anh ta thật sự là chồng cô là cha Nghiên Nghiên sao? Thế vì sao Nghiên Nghiên lại sợ anh ta như thế. Bà Trần nghi ngờ hỏi Bạch Lăng.

Cô quay đầu nhìn Đồ Thánh cũng rất muốn hỏi anh điều này, vì sao con gái họ lại sợ anh?

Đồ Thánh đi đường đã nghĩ đến vấn đề này nhưng không nghĩ rằng lại là bà Trần này hỏi đến. Bà Trần này cũng có phần hơi nhiều chuyện.

– Chúng ta đi thôi, có chuyện gì thì về nhà nói sau.

Anh vòng tay ôm eo vợ, kéo cô rời đi.

– Chờ đã.

Bà Trần đột nhiên ngăn họ lại, vẻ mặt thành thật nói với Bạch Lăng:

– Bạch tiểu thư, nếu cô thật sự mất trí nhớ thì sao biết anh ta là chồng cô?

Đồ Thánh không nhận được nhủ mày hơi dăm chiêu nhìn bà. Anh cảm giác nhất định bà có ý đồ nếu không thì sao lại quan tâm quá nhiều như thế.

– Bà Trần, con trai bà bao nhiêu tuổi. Anh đột nhiên hỏi.

– Cậu biết con trai tôi? Bà Trần kinh ngạc hỏi lại

Quả nhiên!

– Cháu là bác sĩ, nếu con bác vừa khéo là bệnh nhân của cháu thì có lẽ cháu mới biết được cậu ta. Xin lỗi, vợ cháu mệt rồi, chúng cháu đi trước, tạm biệt!

Nói xong, anh kéo vợ đi ra khỏi cửa, đưa cô vào xe rồi rời đi.

– Khi này anh nói như thế không lễ phép!

Trên xe, Bạch Lăng nhủ đôi mày thanh tú trách anh.

Đồ Thánh hừ một tiếng:

– Bà ấy muốn cướp vợ và con anh thì còn bắt anh lễ phép à?

– A! Cô ngây người khó hiểu nhìn anh: – anh nói gì thế?

– Em mất trí nhớ nên chắc quên mất bà ấy có con trai. Xem cái cách nghi thần nghi quỷ của bà ấy thì phải đến tám phần là hy vọng em làm con dâu, Nghiên Nghiên là cháu gái bà ta rồi.

– A! Trừ tiếng này ra, cô kinh ngạc mà không nói được gì.

Bà Trần muốn mình là con dâu, Nghiên Nghiên làm cháu gái bà, cảm giác này....

Đồ Thánh lo lắng mà dặn:

– Về sau đừng để Nghiên Nghiên cho bà ấy trông nữa.

Cô không chút do dự lập tức gật đầu.

Anh âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, trời mới biết khi chưa mất trí nhớ thì giao tình giữa Bạch Lăng và bà Trần như thế nào. Anh nhân dịp cô cái gì cũng không nhớ mà loại bỏ quân địch đi mới được. Tuy rằng thế này có chút ti bỉ (bỉ ỉ) nhưng chẳng phải là “Người không vì mình, trời tru đất diệt” sao?

Đồ Thánh nhân lúc đèn đỏ mà quay đầu ngắm con gái đang ngủ trong lòng Bạch Lăng, cảm động nói:

– Con xinh quá.

– Lời nói của anh như thế đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy con bé vậy.

Bạch Lăng thấy cực khác thường nên mới dò hỏi.

– Em nói đúng.

Anh hơi trầm mặc rồi gật đầu thừa nhận.

Tục ngữ nói đúng, giấy không thể gói được lửa. Anh quyết định ăn ngay nói thật với cô, tránh để cuộc sống của bọn họ sau này chỉ toàn là dối trá. Đó không phải là cuộc sống mà anh muốn đem đến cho cô.

– Em nói đúng cái gì? Cô ngạc nhiên nhìn anh: – thật sự đây là lần đầu tiên anh thấy con gái chúng ta.

– Đúng.

Bạch Lăng hơi nhếch miệng, ngây như phỗng nhìn anh.

Mất trí nhớ cũng không phải là mất đi khả năng phán đoán, dựa theo lẽ thường mà đoán, nếu Nghiên Nghiên thật sự là con gái của hai người, anh ấy là cha của bé sao có thể đến bây giờ mới gặp con.

– Chúng ta chia xa một thời gian.

Đồ Thánh vừa nhìn phía trước vừa giải thích.

– Chia ra một thời gian.

Cô trừng mắt nhìn, hoài nghi lặp lại lời anh

– Đúng.

– Có ý gì? Em không hiểu.

Cô lắc đầu hỏi nhíu mày. Đầu cô vẫn hơi choáng váng, có chút đau đầu.

– Li hôn. Anh trầm mặc hồi lâu mới nhẹ nhàng nói ra hai chữ này.

Bạch Lăng ngây người. Ý của anh là bọn họ hiện giờ không phải là một đôi vợ chồng mà chỉ là một đôi đã li dị, không còn chút liên quan nào?

– Em có đồng ý cho anh một cơ hội nữa, hợp lại cùng anh không?

Anh đột nhiên hỏi.

– A!

Cô không nhận được lại sự sốt một chút, cả người mê man không biết nên làm gì.

– Anh muốn cùng em làm lại từ đầu. Anh lại nhắc lại.

Cảm thấy con gái trong lòng giật mình, Bạch Lăng theo phản xạ cúi đầu nhìn con, rồi không hiểu sao mà thốt ra:

– Là vì con đúng không?

– Đúng nhưng chưa đủ. Anh nói.

– Thế là vì sao? Nói rồi cô mới nhanh chóng sửa lại: – Thực ra em có chút tò mò, vì sao chúng ta lại li hôn?

Anh lại trầm mặc một hồi rồi mới nói:

– Là lỗi của anh.

– Anh lừa dối em có tình nhân bên ngoài sao?

Cô đắm chiêu nhìn anh rồi đột nhiên sợ hãi hỏi.

Đồ Thánh nghe vậy tức đến suýt thì chệch tay lái.

– Em không cần bôi nhọ anh như thế.

Anh tức giận trừng mắt liếc cô một cái.

Cô nói rất thản nhiên:

– Chính anh nói là lỗi của anh, nếu như thế trừ bỏ phản bội, có người tình thì em không nghĩ đàn ông còn có lỗi gì nữa.

– Anh rất bận đến ngay cả thời gian về nhà ngủ cũng không có. Điều đó khiến em không hài lòng.

– Nhưng em cảm thấy mình không phải là loại người vì chuyện này mà sẽ li hôn. Bạch Lăng khó chịu phản đối.

– Chuyện quá khứ thì để nó qua đi, từ giờ chúng ta bắt đầu lại một lần nữa.

Anh chuyên quyền độc đoán tự quyết định khiến Bạch Lăng không nhận được chút may.

– Từ lúc này coi như chúng ta là bạn bè mà bắt đầu.

Cô sửa lại lời anh, làm rõ ràng quan hệ của hai người.

– Vì sao phải bắt đầu từ bạn bè? Chúng ta rõ ràng là vợ chồng. Đồ Thánh bất mãn kháng nghị.

– Chúng ta là vợ chồng đã li hôn. Cô nhắc nhở anh.

– Dù đã li hôn nhưng vẫn yêu nhau.

Không nghĩ anh lại nói như thế khiến cô kinh ngạc nhìn lại, hoài nghi hỏi:

– Vẫn yêu nhau.

– Tình yêu của anh cho em chưa bao giờ thay đổi.

Cô há hốc miệng không biết nên nói gì.

– Còn em. Anh tiếp tục nói: – anh xem trong ví em thấy em vẫn giữ lại ảnh chụp của chúng mình, nếu như em thật sự không còn yêu anh thì chắc chắn sẽ không làm như thế. Đây chính là chứng cứ xác minh chúng ta vẫn yêu nhau.

Trời mới biết khi anh phát hiện điều này đã kinh ngạc, vui vẻ như thế nào. Li hôn đã hơn hai năm vậy mà bọn họ như tâm hồn tương ứng, trong ví đều giữ ảnh chụp chung của hai người, đây không phải yêu thì là gì?

– Có lẽ trước khi em mất trí nhớ em đúng là yêu anh nhưng bây giờ... xin lỗi, em nói thế này có lẽ anh sẽ không vui nhưng đây là nói thật.... bây giờ với em mà nói, anh cũng chỉ như người xa lạ thôi.

Cô hơi do dự và áy náy nói với anh.

– Tất nhiên là khác.

Anh không đồng ý cãi lại:

– Ít nhất em biết được chúng ta đã từng là vợ chồng, hơn nữa, em còn sinh cho anh một cô con gái mà.

Vừa nói anh vừa đánh xe vào gara, sau đó dừng xe, tắt máy.

– Em không quan trọng sự hiểu biết của em với anh có bao nhiêu mà là tình cảm... hoặc cảm giác...

Cô không biết phải nói thế nào mới khiến anh hiểu được ý của mình.

– Cảm giác ?

– Đúng là cảm giác.

Cô gật đầu:

– Nhưng em không biết nên nói như thế nào...

Cô còn chưa dứt lời thì anh đã cúi xuống hôn cô, nuốt luôn những lời cô định nói.

Bạch Lăng đột nhiên cứng đờ người nhưng không thể giãy dụa, đẩy anh ra vì tiểu thiên sứ trong lòng vẫn đang ngủ rất ngon.

Được rồi, cô thừa nhận, thật ra cô cũng không muốn đẩy anh ra vì môi anh rất mềm mại, cảm giác nam tính cũng rất mê người, hơn nữa, không hiểu sao cô có cảm giác rất mong chờ, nhớ nhung nụ hôn của anh.

Từ từ yên tĩnh lại, cô không tự chủ được mà nhắm mắt lại, để mặc bản thân hôn lại hần rồi trong nháy mắt lại nghe thấy như yết hầu anh có tiếng gầm nhẹ, nụ hôn của anh từ ôn nhu trở nên nóng rực, cuồng dã khiến cô không nhận được mà khẽ rên rỉ.

Giống như khi bắt đầu, đột nhiên anh dừng lại nụ hôn rồi gục lên vai nàng mà thở hổn hển.

Cô và hần cùng thở hổn hển, tim đập dồn dập.

Trong xe tĩnh lặng chỉ nghe tiếng hai người thở dốc.

Một lát sau, Đồ Thánh ngẩng đầu lên, hai mắt sáng ngời nhìn cô, giọng nói khàn khàn hỏi:

– Bây giờ cảm giác có phải rất khác không?

Cô có thể nói gì đây? Chỉ có thể đỏ mặt nhìn anh, không còn gì mà nói.

5. Chương 5

Bạch Lăng nằm trong bồn tắm lớn hồi tưởng lại chuyện đã phát sinh cả ngày hôm nay, thật sự cô thấy rất hỗn loạn.

Rõ ràng là vì trong đầu cô lúc này chỉ nhớ được những việc đã xảy ra ngày hôm nay còn những chuyện khác hoàn toàn trống rỗng. Tất cả sự hỗn loạn đều là vì ngày hôm nay... Không thực tế là chỉ có nửa ngày thôi nhưng cũng khiến cô suy nghĩ đến loạn lên, chỉ nhớ lại thôi đã thấy rất mệt rồi.

Theo Đồ Thánh nói về nguyên nhân dẫn đến việc cô bị thương thì có lẽ cô là một người nhiệt tình. Nhưng một người nhiệt tình sẽ vì chồng bận công việc mà lựa chọn li hôn, còn một mình vụng trộm sinh con gái mà không cho chồng trước biết? Có lẽ cá tính của cô rất cứng rắn.

Vừa nhiệt tình lại vừa mạnh mẽ chắc chắn sẽ không thể nào bị đánh bại bởi công việc của chồng. Cô nhất định sẽ nghĩ cách để dẫn lại sự chú ý của chồng với mình, không thể nào dễ dàng như thế đã li hôn. Cho nên, nhất định phải có nguyên nhân khác tồn tại.

Hơn nữa, người đàn ông như Đồ Thánh dù có xách đèn lồng đi tìm cũng không có, chắc chắn sẽ là đối tượng mơ ước của nhiều người phụ nữ. Cô là vợ trước này vì sao lại buông tha ột người đàn ông có điều kiện tốt như thế?

Thật phiền phức, não sắp nổ tung mất rồi, vì sao cô lại mất trí nhớ chứ?

Thật ra cũng nên nghĩ một chút, nếu đã quên rồi thì vì sao cô phải cố gắng nhớ lại chuyện không thoải mái này làm gì?

Không nghĩ nữa, chỉ cần bước về phía trước là được. Nếu cô không mất trí nhớ thì tình huống có lẽ cũng khó mà phát triển đến mức này.

Đúng vậy, chỉ cần dũng cảm đi về phía trước là được. Ông trời đã an bài thế này tất có đạo lý. Huống chi không phải có câu nói nguy cơ chính là chuyển cơ sao?

Hít thật sâu một hơi, Bạch Lăng cố gắng để mình yên lòng.

Tuy rằng sau khi cô mất trí nhớ, tình lại biểu hiện vẫn rất bình tĩnh nhưng trong lòng cô tràn ngập bất an, cảm giác sợ hãi, mờ mịt không xác định.

Cô tuy mất trí nhớ nhưng cũng không phải trở thành người ngu ngốc đến nỗi người khác nói gì cũng tin. Nhưng bây giờ cô như đang chơi vơi giữa biển lớn mà Đồ Thánh lại như chiếc thuyền cứu mạng của cô, trừ bỏ việc gắt gao dựa vào anh thì cô có thể làm gì đây?

Cho nên, nếu đã lên thuyền cứu hộ thì đừng nghĩ gì nữa, cứ thuận theo tự nhiên đi.

Lại hít sâu một hơi, cô ra khỏi bồn tắm, dùng khăn tắm lau khô người, nhưng ngay sau đó lại cứng đờ.

Quần áo! Cô quên mang theo quần áo vào phòng tắm!

Không đúng, căn bản trong nhà này cô còn không biết là có quần áo của cô hay không. Thế mà vẫn cứ đi tắm hơn nữa còn ngâm quần áo đã thay vào nước.

Trời ạ, bây giờ cô mặc gì đây? Ngày mai thì làm sao? Chẳng lẽ là khăn tắm? Cô thật sự ngu ngốc mà!

– Bà xã, em đang ngủ à?

Ngoài cửa đột nhiên vang lên giọng của Đồ Thánh khiến cô sợ tới mức nhảy dựng lên, vội vàng quần khăn tắm quanh người.

– Không phải, em không ngủ

Cô nhanh chóng đáp lại. Đến lúc hoàn hồn mới nghĩ lại, có phải khi nãy anh gọi cô là “bà xã”. A! Vừa nãy mình đáp lại như thế có phải là đã gián tiếp thừa nhận mình là vợ anh không?

Chuyện này cô phải thương lượng cùng anh mới được, hy vọng họ có thể bắt đầu từ tình bạn chứ không phải trực tiếp làm vợ chồng. Nhưng chuyện quan trọng nhất bây giờ là cô phải tìm quần áo mặc đã.

– Đồ Thánh, anh còn đó không? Cô cất tiếng hỏi.

– Sao thế?

– Nhà anh có còn quần áo của em không? Nếu không có thể cho em mượn một bộ quần áo của anh?

– Em quên mang quần áo vào.

Đồ Thánh hơi trầm mặc một chút rồi khẳng định.

– Vâng.

– Tuy mất trí nhớ nhưng thói quen của em vẫn không thay đổi chút nào.

– Thói quen gì?

– Ngủ lỏa thể (hơ...hơ)

– Cái gì?

Cô ngạc nhiên kêu lên, lập tức nghe thấy ngoài cửa có tiếng cười nhẹ, Bạch Lăng cả giận:

– Anh đang đùa em đúng không?

– Không có.

– Không có mới lạ! Cô không thềm tin:

– Anh có đi lấy quần áo cho em không?

– Anh lấy rồi, mở cửa đi.

Bạch Lăng hoài nghi he hé một chút cửa phòng tắm, chỉ thấy anh thò một tay vào, trên tay là một chiếc áo sơ mi nam màu trắng. Anh thật sự đã lấy rồi sao?

– Anh biết thuật phân thân à?

Cô thốt lên. Từ nãy đến giờ anh vẫn đứng ngoài cửa nói chuyện với cô mà, chạy đi lấy áo sơ mi từ bao giờ?

Ngoài cửa lại vang lên tiếng cười nhẹ.

– Anh vào đây là để đem quần áo cho em. Đồ Thánh như đoán được sự khó hiểu của cô mà giải thích.

– À!

Cô vội vàng nhận áo sơ mi, đóng cửa lại mặc vào.

Nhưng lại có vấn đề nữa, chỉ mặc chiếc sơ mi rộng thùng thình mà không có nội y thì có khác gì không mặc quần áo! Làm thế nào bây giờ! Cũng không thể bắt anh ấy tìm một bộ nội y nữ vốn không có ở đây mà đem cho cô được.

– Đồ Thánh. Bạch Lăng do dự gọi.

– ừ! Anh vẫn còn ngoài đó.

– Năm đó li hôn, em không để lại chút quần áo nào ở đây à?

– Có nhưng đã 2, 3 năm rồi chưa động đến, em có dám mặc không?

Tất nhiên là không, chỉ nghĩ thôi cô đã thấy ngứa ngáy cả người rồi.

Ai! Quên đi, vẫn đành thế này thôi. Dù sao con cũng đã sinh. Chắc chắn anh cũng đã thấy cơ thể cô nhiều rồi, cô cần gì phải nhảu nhố như xử nữ thế này.

Hít sâu một hơi, cô gạt bỏ sự thẹn thùng và không tự nhiên, mở cửa phòng tắm đi ra ngoài. Còn anh thì đang dựa vào tường cạnh cửa, ung dung chờ cô, còn mỉm cười nhìn cô.

– Anh còn nghĩ em đang ngủ trong đây.

Anh hơi nhếch miệng, ánh mắt chậm rãi quét trên người cô. Từ xương quai xanh khêu gợi của cô, bộ ngực nhô cao cho đến đôi chân dài để trần ... ánh mắt trở nên thâm thúy, tràn ngập dục vọng.

– Máy giặt ở đâu? Em muốn giặt quần áo, nếu không ngày mai không có quần áo mặc.

Cô giả bộ không thấy mà mở lời thay đổi không khí.

– Vừa nãy anh đã gọi cho Tề Thác và Lực Nhã, nhờ bọn họ ngày mai đến chỗ em ở mang hành lí của em đến đây rồi.

– Tề Thác và Lực Nhã?

– Chính là người em quên mình đi cứu đó, là đôi vợ chồng anh đã nhắc với em trong bệnh viện, còn nhớ không.

– À. Cô cố gắng nhớ kĩ tên hai người này. Tề Thác và Lực Nhã.

– Cho nên chuyện quần áo không cần lo, sẽ có người dọn dẹp vệ sinh đến lấy đi giặt.

– Đem đi giặt? Thế thì tốn bao nhiêu tiền?

– Anh có rất nhiều tiền sao? Cô tò mò hỏi.

– Làm bác sĩ hơn nữa lại lại bác sĩ nổi tiếng mà không có tiền cũng khó.

– Anh rất nổi tiếng sao?

– Nghe nói thế.

– Ai nói?

– Các bệnh nhân muốn được anh khám, các giám đốc bệnh viện khác muốn anh đến làm, các nhóm nghiên cứu khoa học từ nước ngoài trao đổi nghiên cứu sinh với Đài Loan.... Những ai biết anh đều nói như thế.

– Oa! Vậy anh thực sự rất nổi tiếng nên cũng rất nhiều tiền?

Đồ Thánh nhìn cô rồi nói:

– Tiền của anh đều là tiền của em, nếu em thích anh có thể cho em toàn bộ.

Bạch Lăng hơi run nói:

– Em cần tiền của anh làm gì?

– Không biết, nhưng anh thấy em có vẻ hứng thú với tiền của anh.

– Làm gì có. Cô phản đối.

Anh hơi dăm chiêu nhìn cô rồi chậm rãi nói:

– Cho nên thực ra em đang cố gắng kéo dài thời gian lên giường ngủ đúng không?

Cô cứng đờ người, mặt không tự giác mà đỏ bừng lên.

– Yên tâm, anh sẽ không xâm phạm đến em. Đồ Thánh hứa hẹn.

– Em không nói gì cả, đây là anh tự đoán. Em muốn đi ngủ rồi. Ngủ ngon.

Bị nhìn thấu tâm tư, cô xấu hổ mà nhanh chóng rời đi, nhưng vừa mới quay người được vài bước thì đột nhiên dừng chân lại. Vừa rồi đã quên hỏi anh, cô ngủ ở đâu?

Cô có chút khó chịu quay đầu nhìn anh:

– Hỏi anh một chút, em ngủ ở đâu.

Đồ Thánh hất hàm chỉ chiếc giường lớn “kingsize” (giường cực to, đẹp) giữa phòng kia.

Bạch Lăng hoài nghi trợn to mắt:

– Thế còn anh?

Anh lại hất hàm về chỗ đó lần nữa.

Cô trừng mắt nhìn anh, chờ anh giải thích.

– Nhà anh tuy lớn nhưng bình thường chỉ sử dụng gian phòng này, những phòng khác đều bụi phủ đầy, cho nên đành phải để em chịu thiệt rồi. Nhưng em yên tâm, anh sẽ không động đến em.

Anh lộ ra vẻ mặt tươi cười vô hại nhưng không biết vì sao cô lại có cảm giác anh như là cáo chúc tết gà vậy.

Cô quay đầu nhìn về phía chiếc giường lớn. Trên giường đã có một tiểu thiên sứ nho nhỏ đang ngủ.

Có Nghiên Nghiên ngủ giữa chắc chắn anh sẽ không làm bậy rồi.

Cứ tin tưởng anh một lần đi, bởi vì cô thật sự không muốn ngủ ở phòng đầy bụi cũng không muốn ngủ ở phòng khách, dù sao bây giờ cũng là mùa đông.

– Được rồi, tin anh một lần.

Cô nói với anh rồi nhanh chóng trèo lên giường, kéo chăn bông vây kín người đang run lên vì lạnh. Ôi! Thật ấm quá đi!

Vừa mới thoải mái cảm thán, Bạch Lăng đã phát hiện anh đi theo sau cô, ngồi ở phía giường bên kia.

– Anh không tắm à? Cô kinh ngạc hỏi.

– Anh đã tắm ở phòng khác rồi. Anh nói.

– À. Thảo nào tóc anh khang khác, thì ra là đã tắm: – thế... ngủ đi, ngủ ngon.

– Ngủ ngon.

Đồ Thánh tiện tay tắt đèn, cả phòng chìm trong bóng tối.

6. Chương 6

Trong phòng rất yên ắng, yên ắng đến nỗi ngay cả tiếng tim mình đập, tiếng đối phương thở cũng đều nghe thấy rất rõ ràng.

Bạch Lăng nằm trong bóng tối thở thật khê. Qua một ngày cả tâm lý, thân thể đều bị đè ép mà cô đã sớm kiệt sức. Đáng lẽ phải vừa đặt lưng xuống giường là ngủ ngay mới đúng nhưng vì sao cô đã nhắm mắt hồi lâu mà vẫn không ngủ được?

Cô thấy rất mệt mỏi như đầu óc lại thanh tỉnh đến kì lạ, vì sao lại như thế? Là vì cùng anh đồng giường cộng chằm (chung giường, chung gối) mới khiến cô sợ hãi đến không ngủ được sao?

Nhưng cảm giác hình như không phải như thế.

Cô... nên nói như thế nào nhỉ? Cô cảm thấy cảm xúc của mình bây giờ không chỉ là lo lắng, sợ hãi mà còn là khẩn trương, bất an (theo convert nhé, dù tớ cảm thấy từ sợ hãi còn mạnh hơn từ bất an). Nhưng bản thân cô cũng không biết mình khẩn trương cái gì, bất an cái gì?

Không tiếng động mà thở dài một hơi, cô xoay người nằm nghiêng, muốn thử xem có phải tư thế này sẽ dễ ngủ hơn chẳng.

– Không ngủ được sao?

Giọng Đồ Thánh đột nhiên vang lên khiến cô sợ đến muốn nhảy dựng lên. Nhưng cô không trả lời, làm như mình vốn đã ngủ say, trở mình chỉ là động tác vô thừa trong giấc ngủ mà thôi.

Bạch Lăng yên lặng bất động. Trong phòng lại khôi phục sự yên lặng trước đây. Nhưng đến khi cô nghĩ có thể bình yên vượt qua ải này thì anh đột nhiên lại động, tay khẽ ôm lấy thắt lưng cô khiến cô sợ đến suýt kêu lớn.

– Anh làm gì thế?

Cô cắn răng thấp giọng hỏi, sợ làm tiểu thiên sứ nằm giữa bọn họ tỉnh lại.

– Anh sớm biết em còn chưa ngủ.

Anh cũng nói nhỏ trong giọng nói có chút đặc ý.

– Anh muốn làm gì? Cô kéo tay anh ra.

– Anh muốn làm thì có thể làm sao? Anh cười hỏi.

Cô đột nhiên hy vọng trong phòng đèn vẫn sáng, như thế cô mới có thể hung hăng mà lườm anh.

– Khi này ai nói sẽ không xâm phạm em?

– Anh có xâm phạm em sao? Không có đâu!

– Động tay động chân cũng là một loại xâm phạm.

Cô cắn răng nói, tay gạt chân anh đột nhiên gác lên người cô. Nam nhân này nói lời không giữ lời.

– Em có biết có một số người ngủ hay gác lưng tung, anh vừa khéo lại là loại này.

– Anh vẫn còn tỉnh, nói cái gì mà thói quen ngủ xấu.

Cô tức giận đã phá lí do của anh. Thế mà anh lại động cả tay lẫn chân, hơn nữa lúc cô đẩy ra lại lập tức dính lại, nam nhân này thật sự là....

– Đồ Thánh!

Cô vội gỡ tay anh đang luồn vào áo mình, thấp giọng nói:

– Anh nói anh sẽ không xâm phạm em.

Anh đột nhiên nhẹ xoay người đè lên cô, lấy khuỷu tay chống đỡ sức nặng cơ thể, môi vờn quanh tai cô, khàn khàn nói:

– Anh đương nhiên không xâm phạm em, anh chỉ muốn yêu em.

Bạch Lăng thiếu chút nữa hét chói tai, may mà cô nhớ ra con gái đang ngủ bên cạnh mà nuốt lại.

– Anh đừng làm vậy, đừng quên con gái chúng ta đang ngủ bên cạnh.

Cô sợ giấy dựa mạnh sẽ làm con tỉnh nên chỉ có thể thúc thúc anh rồi nhấn mạnh chữ “con gái chúng ta” mà nhắc nhở anh.

Trong đêm tối đột nhiên “tách” một tiếng, đèn ngủ bên đầu giường đột nhiên sáng bừng.

Đồ Thánh vẫn ở trên người cô, nhìn tiểu thiên sứ của bọn họ rồi mỉm cười với cô:

– Con bé ngủ rất say.

– Bây giờ ngủ sau nhưng chỉ cần anh xằng bậy với em thì nhất định con sẽ bị đánh thức.

Cô nghiêm túc mà cảnh cáo anh.

– Thật không?

– Thật

– Thế thì chúng ta thử xem.

– Cái gì? Bạch Lăng nghe thế thì ngây dại ra.

– Chúng ta thử xem. Anh khàn giọng nói rồi cúi đầu hôn cô.

Tiếp sau đó, bọn họ hoàn toàn quên mất co gái bên cạnh, nhiệt tình.... cho đến cao trào vẫy phủ mới sức cùng lực kiệt mà ôm nhau chìm vào giấc ngủ.

Mà tiểu thiên sứ ngủ say bên cạnh không hề thay đổi chút nào.

Trời đã sáng, trong phòng ngủ, trên giường lớn, người đầu tiên tỉnh lại lại là tiểu thiên sứ kia.

Cô nhóc đầu tiên lười biếng mở to mắt rồi trừng trừng nhìn, phát hiện cảnh tượng trước mắt cùng bình thường hoàn toàn thay đổi, đôi mắt to tròn tò mò nhìn xung quanh.

Nhìn đông nhìn tây một hồi, cảm giác mới lạ dần dần tan biến, nhóc mới vươn vai, quay đầu tìm người.

– Mẹ

A, tìm được rồi. Bé lập tức định rúc vào lòng mẹ nhưng giữa chừng lại mở to mắt mà nhìn một người xa lạ đang ôm mẹ mình ngủ.

Đến? Không đến? Bé do dự ngồi dậy, khó quyết định nhìn mẹ rồi lại nhìn chú lạ mặt bên mẹ, cuối cùng quyết định lại gần.

Thật cẩn thận bò đến cạnh mẹ nhưng cũng không quên chú ý người xa lạ kia, bé sờ sờ mặt mẹ, mẹ không tỉnh.

Trước kia mà như thế này, bé đều tự mình chơi đùa đến khi mẹ tỉnh. Nhưng bây giờ bé rất hiếu kỳ với chú lạ mặt trên giường kia. Bé lại nhìn chú đang ngủ, do dự một chút rồi không nhịn được mà huých vào người chú một cái rồi nhanh chóng co tay về.

Không có phản ứng nha! Bé nhìn mặt chú một lúc rồi lại một lúc nữa, sau đó xác định không có tính uy hiếp gì mà hơn thế còn giống như thứ đồ chơi tốt, liền sờ sờ tay chú.

Bé sờ chỗ này chỗ nọ, cho đến khi sờ thôi chưa đủ mà bắt đầu kéo, véo, một lòng chỉ muốn lấy được chiếc đồng hồ trên tay chú kia đến mà không để ý chú lạ mặt đã bị bé đánh thức.

Đồ Thánh mở to mắt vừa thú vị, tân kì lại cảm động nhìn tiểu thiên sứ trước mắt.

Anh chưa bao giờ nghĩ mình sẽ có một đứa con gái, một đứa con xinh đẹp, đáng yêu như thiên sứ.

Da của bé rất trắng, lông mi rất dài, ngũ quan khéo léo, xinh đẹp. Ánh mắt chuyên chú giống mẹ, miệng nhếch ra giống anh, bộ dáng cổ chấp kéo kéo đồng hồ của anh. Bé đúng là phiên bản của hai người bọn họ.

Anh muốn tháo đồng hồ ra cho bé chơi nhưng lại làm thiên sứ kinh động. Trong nháy mắt, bé quay đầu nhìn anh, đôi mắt trắng đen rõ ràng mở to không chớp như đang quan sát xem anh có tính uy hiếp hay không rồi mới quyết định xem nên khóc hay nên chạy (Hồi em mình lên 2 nó có thể k nhờ)

Anh không đổi sắc mặt cởi đồng hồ cho bé, bé do dự nhìn chiếc đồng hồ anh đưa, muốn lấy mà lại không dám.

– Cầm đi!

Đồ Thánh nhẹ giọng mỉm cười, đặt đồng hồ lên giường cho bé tự lấy.

Nghiên Nghiên vẫn không nhúc nhích nhìn anh vì thế anh đành nhắm mắt lại làm như không chú ý đến bé. Tiếp sau đó đã nghe thấy tiếng đồng hồ va chạm, bé đã cầm trên tay đùa nghịch.

Anh khẽ mở mắt nhìn lên, phát hiện bé chơi đùa rất vui vẻ, còn không quên quay đầu nhìn xem anh có nhìn bé hay không. Bộ dáng thông minh, đáng yêu của bé khiến anh rất muốn ôm bé vào lòng, hôn bé, dạy bé gọi mình là cha cho đến khi bé ôm cổ mình làm nũng, gọi mình là cha mới thôi.

Bé thực sự rất xinh, rất đáng yêu.

Bé là con gái anh.

Có lẽ là vì anh quá kích động mà quấy nhiễu đến bà xã trong lòng, Bạch Lăng giật mình khẽ rên một tiếng rồi từ từ mở mắt.

Nghiên Nghiên nghe thấy tiếng mẹ, lập tức vứt bỏ chiếc đồng hồ chơi đã chán, nhanh chóng ủa vào lòng mẹ vì bé đã phát hiện chú lạ mặt kia đã mở mắt.

Bạch Lăng cúi đầu nhìn cô bé con bỗng nhiên ào vào lòng mình, trừng mắt nhìn rồi mới nhớ lại những chuyện đêm qua. Bé con là con gái cô Nghiên Nghiên, mà ngủ bên cạnh người cô, hôn cô ... là chồng cũ.

– Chào buổi sáng em yêu. Ngủ ngon không?

Cô kinh ngạc nhìn Đồ Thánh, vì nhớ tới chuyện đêm hôm qua mà mặt đỏ bừng lên.

– Chào buổi sáng. Cô hơi thẹn thùng nhỏ giọng nói.

– Em xấu hổ sao, em yêu? Anh cảm thấy rất tân kì.

Cô tức giận lườm anh, vừa xấu hổ vừa quẫn bách:

– Anh không nên làm như thế. Cô thấp giọng nói.

– Anh làm gì?

– Chuyện đêm qua.

– Vì sao? Em cũng thích, cũng hưởng thụ mà?

Tay anh luồn dưới chăn bông mà ôm lấy cô.

Bạch Lăng không nhìn được lại đỏ mặt hơn:

– Chúng ta mới biết nhau...

– Chúng ta đến con gái còn có rồi sao có thể nói là mới biết? Anh nhú mày hỏi.

– Anh hiểu ý em mà. Cô nhú mày: – với em mà nói thì thực sự hôm qua chúng ta mới quen biết mà thôi

– Nhưng cơ thể em vẫn nhớ rõ anh.

Anh thấp giọng nói, tay vuốt ve eo cô rồi cúi đầu hôn lên bả vai trần của cô.

Bạch Lăng vì sự động chạm này mà hơi rùng mình.

– Đừng thế.

– Vì sao? Anh tiếp tục nhẹ cắn bả vai non mềm của cô.

– Nghiên Nghiên đang ở đây.

A, nhắc tới thiên sứ của họ, anh dừng tay. Anh nhìn về phía con gái trong lòng vợ. Bé con vẫn như trước, đôi mắt to tròn vừa tò mò, xấu hổ lại phòng bị nhìn anh.

– Cha. Đồ Thánh ôn nhu dạy con gái nói: – Nghiên Nghiên, ta là cha nha.

Bạch Lăng thấy thái độ của anh mà có chút kinh ngạc, không nghĩ anh lúc nào cũng bá đạo lại có lúc mềm mại, cẩn thận như thế.

Phản ứng của con gái lại là càng ôm chặt cô, sau đó, cô thấy trong mắt anh có chút thất vọng, nản lòng khiến cô có cảm giác không đành lòng.

– Nghiên Nghiên, đó là cha con. Bọc chăn ngồi dậy, cô ôm con gái vào vòng, ôn nhu dạy bé: – cha.

Nghiên Nghiên sợ người lạ nên bưng chặt miệng.

– Nghiên Nghiên, đó là cha con, cha, cha. Bạch Lăng lại dạy bé.

Nghiên Nghiên vẫn không chịu nói chuyện.

– Nghiên Nghiên....

– Không sao.

Đồ Thánh kiên nhẫn nhẹ giọng trấn an cô:

– Chỉ là mới bắt đầu nên không quen thôi, sau này con tự nhiên sẽ gọi anh.

– Xin lỗi. Bạch Lăng nói.

– Vì sao? Anh kinh ngạc nhìn cô.

– Em không biết trước khi mất trí nhớ vì sao mình lại làm như thế nhưng thật sự em không nên làm thế, không nên để cho Nghiên Nghiên không nhận được cha mình, em thấy rất có lỗi.

Cô áy náy, tự trách nói với anh.

Đồ Thánh không biết nên nói gì, nói không phải lỗi của cô cũng không đúng mà hỏi vì sao cũng không được. Cô đã mất trí nhớ rồi thì hỏi cái gì. Cho nên anh chỉ có thể ôm cô cùng con gái vào lòng, cũng âm thầm thế, về sau bất kể xảy ra chuyện gì, đời này cũng không để mẹ con cô rời anh mà đi, tuyệt đối không.

7. Chương 7

– Nghiên Nghiên đang ngủ?

Thấy Bạch Lăng nhẹ nhàng bước ra phòng ngủ, Đồ Thánh thấp giọng hỏi.

Bạch Lăng gật gật với anh.

– Xem ra đầu óc bà Trần dù có chút kì quái nhưng chăm sóc trẻ con rất tốt, Nghiên Nghiên rất ngoan. Đồ Thánh tán dương.

Tuy rằng chuyên môn của anh là về khoa não chứ không phải khoa nhi nhưng cũng gặp rất nhiều trẻ con. Nhưng trẻ con nhu thuận, cuộc sống có quy luật như con gái mình thì lần đầu tiên anh thấy. Ăn cơm trưa xong chơi đùa một chút rồi kéo tay mẹ nói:

– Ngủ! ngủ ngủ.

Quy luật đến như thế thật khiến anh bất ngờ.

Con gái đang ngủ, tiếp theo đó là thời gian vợ chồng họ tâm sự. Đồ Thánh vỗ vỗ vào chỗ bên cạnh mình ý bảo Bạch Lăng ngồi xuống cạnh anh:

– Ngồi đây.

Nhưng cô lại làm như không thấy động tác của anh mà ngồi xuống đối diện anh.

Nhưng nếu cô nghĩ Đồ Thánh sẽ để tùy ý cô như thế thì cô sai hoàn toàn rồi. Bởi lẽ, cô vừa ngồi xuống thì anh đã đứng dậy ngồi bên cạnh cô, kéo cô ngồi trên đùi anh.

Anh hài lòng mỉm cười với cô còn cô thì cứng đờ người, bất đắc dĩ, xấu hổ lại thêm không biết nên làm gì.

– Đồ Thánh..

– Trước kia em đều gọi anh là ông xã. Anh hôn lên cổ cô.

– Anh nói chúng ta đã li hôn rồi. Cô bất an rùng mình.

– Rất nhanh chúng ta sẽ lại kết hôn.

Cảm giác được sự bất an của cô, anh dừng lại việc hôn cổ cô.

– Đồ Thánh...

– Anh thấy ngày mai rất được, ngày mai chúng mình cùng đến sở hộ chính đăng kí kết hôn.

Anh có chút dăm chiêu tự quyết định rồi gật gật đầu.

– Cái gì? Cô kinh ngạc kêu lên.

– Ngày mai chúng ta đi đăng kí kết hôn. Anh ôn nhu nhìn cô, ôn nhu nói lại: – em yêu, đừng kinh ngạc như thế, trước đó anh đã nói muốn hợp lại với em rồi là gì?

– Đúng. Nhưng chuyện trước kia em không hề nhớ rõ, lúc này nói kết hôn không phải rất...

Cô khấn trương đến nói lấp bắp.

– Chuyện này cũng không ảnh hưởng đến hôn nhân của chúng ta.

Anh cắt lời cô:

– Với anh mà nói thì em vẫn là em, Bạch Lăng!

– Nhưng như thế rất kì quái, em không hiểu gì về anh. Cô lắc đầu.

– Nhưng bây giờ anh là người mà em quen thuộc nhất, thân cận nhất thậm chí có thể nói là người duy nhất em biết.

– Đó là vì em mất trí nhớ, anh là người đầu tiên xuất hiện trước mặt em, hơn nữa vẫn luôn bên cạnh em.

– Tức là ý của em là, em sẽ để người nam nhân đầu tiên ở bên cạnh em hôn em, mặc kệ đó là ai mà thậm chí còn cùng người đó (ơ hơ hơ) sao?

Bạch Lăng khó tin trợn to mắt, tức giận nói:

– Anh nói lời này là có ý gì? Anh coi em là loại người nào.

Sau đó, cô lấy cùi chỏ thúc anh, dùng sức mà thoát khỏi vòng ôm của anh nhưng lại bị anh gắt gao ôm lại.

– Anh coi em là vợ anh, là mẹ của con anh là người duy nhất đời này anh đã yêu, bây giờ vẫn yêu và tương lai cũng mãi yêu.

Anh thâm tình nói nhỏ vào tai cô.

– Em không tin, nếu thật sự là thế thì khi này anh đã không nói em như thế.

Cô giãy dụa, trong lòng như bị thương.

– Anh chỉ ví dụ thôi chứ không nói em sẽ làm thế. Anh giải thích.

– Anh nói như thế chứng tỏ anh đã từng nghĩ như thế. Anh cảm thấy em là người phụ nữ phóng đãng, ai cũng có thể làm chồng.

Hốc mắt cô đỏ hoe, lên án anh.

– Anh không có

– Anh có, anh nhất định cảm thấy em là người rất tùy tiện, hôm qua mới nhận thức, ban đêm lại cùng anh trên giường....ô...

Cô không nhịn được mà khóc lên, cảm thấy chính mình rất đáng ghét.

Không nghĩ cô đột nhiên lại khóc khiến Đồ Thánh nhất thời tay chân luống cuống.

– Anh không hề cảm thấy như thế, anh nói rồi, anh yêu em, nhớ không? Em nghĩ anh là kẻ ngốc nghếch đi yêu một người phụ nữ tùy tiện sao? Nhìn anh ngốc thế sao? Cho dù nhìn có ngốc thật thì anh cũng không phải ngốc như thế. Không có bác sĩ nào ngu ngốc cả, cho nên anh không ngu ngốc.... Đáng giận! Anh đang nói gì thế (anh đang bàn về sự ngu ngốc à)

Anh chán ghét tự mắng mình. Sau đó, hít sâu một hơi, quyết định nói lại một lần.

– Anh yêu em, em yêu. Hôn em, cùng em... tất cả vì anh không thể khống chế bản thân. Vì chúng ta đã tách ra quá lâu khiến anh rất nhớ em mới không thể ngăn lại dục vọng của mình. Nếu làm thế khiến em hiểu lầm anh thì anh thật sự xin lỗi. Nhưng anh tuyệt đối không hối hận đêm qua yêu em. Thực ra, bây giờ anh cũng muốn yêu em.

Anh càng nói, hô hấp càng dồn dập.

Bạch Lăng không tự chủ được mà nín thở, ngừng khóc. Dục vọng của anh với cô là thật, cô có thể cảm giác được, nhưng là yêu...

Cô đã không còn nhớ bọn họ rốt cuộc phát sinh chuyện gì mà một đôi vợ chồng yêu nhau lại li hôn. Vấn đề đó chắc chắn không đơn giản.

– Nếu hai chúng ta yêu nhau, sao khi trước lại ly hôn?

Cô không nhận được hỏi, vấn đề này vẫn luôn khiến cô thấy bất an.

– Bởi vì yêu nhau dễ ở chung khó.

Đồ Thánh trầm mặc chốc lát mới trả lời nàng. Nhất là anh lại là người không biết lời ngon tiếng ngọt, lại công việc bận rộn. Anh trong lòng nói thêm câu đó.

Thật ra, khi bọn họ bên nhau, cô đã từng nói về khuyết điểm trong tình yêu với anh. Cô có thể cảm thông anh vì công tác mà bận rộn, dù sao anh cũng là vôi đi cứu người chứ không phải làm chuyện gì mờ ám. Nhưng cô không thể chấp nhận được chuyện thình thoảng hai người mới có thể hẹn hò bên nhau anh luôn không thể giải thích hay trấn an cô, thậm chí còn không hề ôm cô.

Cô cảm thấy ôm hay hôn là chuyện những người yêu nhau nên làm, hơn nữa còn là chuyện rất tự nhiên, vì sao anh làm không được.

Mà lúc ấy, anh chỉ cảm thấy không có chuyện gì vì sao nhất định phải làm như thế, còn không phải đóng phim thần tượng.

Vì thế, bọn họ đã từng cãi nhau vài lần. Anh cứ tiếp tục làm theo ý mình mà cô vì tranh chấp nhiều lần mà không đạt được kết quả nên cũng không thêm nhắc chuyện này với anh. Cô tự mình chủ động, muốn hôn anh thì sẽ hôn anh, muốn ôm anh thì sẽ như người không xương mà dính chặt lên anh.

Tuy rằng anh không nói gì nhưng thật ra anh rất thích nhìn Bạch Lăng làm nũng. Cho nên, mới cầu hôn cô, rồi bận rộn mà tổ chức hôn lễ cưới cô, danh chính ngôn thuận mà sở hữu cô.

Hôn nhân thật sự là phần mộ tình yêu sao? Anh không cảm thấy như thế vì càng lúc anh càng phát hiện mình càng lúc càng yêu cô hơn.

Anh yêu sự ôn nhu sẵn sóc của cô. Lúc anh kiệt sức, mệt mỏi trở về nhà lại cười đầy yêu thương với anh, sau đó hôn anh.

Anh yêu cô hiền tuệ, chịu thương chịu khó. Luôn dọn dẹp nhà cửa sạch sẽ không còn hạt bụi khiến anh về nhà luôn thấy thoải mái, có thể thả lỏng bản thân mà nghỉ ngơi.

Anh yêu sự tồn tại của cô, yêu nụ cười của cô thậm chí là cái nhăn mày. Chỉ cần thấy cô mệt mỏi đều tan biến, càng có tinh thần mà đón nhận những thử thách sau đó, cứu chữa nhiều người hơn.

Anh yêu cô, đây là chuyện không cần hoài nghi nhưng anh cũng không hiểu được làm sao để quý trọng cô.

Tình yêu cần sự vun đắp của hai người, nếu không hiểu được cảm nhận của đối phương thì sao có thể bền lâu?

Sau khi li hôn, anh mới bình tĩnh mà hiểu ra đạo lý này, hiểu được trước kia mình ích kỷ thế nào.

Anh yêu Bạch Lăng vì cô có thể vì hắn mà trả giá tất cả. Sự ôn nhu, chăm sóc, hiền tuệ, chăm chỉ, tươi cười và tình yêu của cô anh đều thấy rõ. Nhưng anh lại không biết được sự nhẫn nại, bất đắc dĩ, cô đơn, thương tâm và nước mắt của cô.

Anh mãi mãi nhớ rõ câu nói của cô khi đưa ra yêu cầu li hôn:

“Anh mãi mãi không biết, em yêu anh sâu nặng nhưng bị tổn thương còn nặng hơn”

Lúc ấy, anh hoàn toàn không hiểu những lời này có ý gì mà chỉ cảm thấy chẳng lẽ yêu thương anh là không đáng, là đau khổ thế sao? Một khi đã thế, không cần yêu nữa. Khi đó anh chỉ thấy tức giận mà không nghĩ vì sao cô nói như thế.

Yêu càng nhiều thì tổn thương càng lớn....

Hiện tại đã hiểu rõ câu ấy khiến anh thấy đau lòng, khó chịu vô cùng, như thế khi ấy, cô đau đến nhường nào?

Đồ Thán nhìn cô, trong mắt đầy sự hối lỗi và tình yêu.

– Cho nên anh cho rằng em mất trí nhớ, chúng ta ở chung sẽ không có vấn đề sao?

Bạch Lăng phì cười, không để ý đến vẻ mặt anh

– Không đâu. Anh khẳng định nói.

– Sao anh có thể chắc chắn như thế? Cô hoài nghi nhìn anh: – Giống như khi nãy anh nói, em vẫn là em, anh vẫn là anh đúng không? Anh không nghĩ những chuyện đã phát sinh sẽ lại xảy ra lần nữa?

– Vì anh đã thay đổi. Anh thành thật nhìn cô.

Bạch Lăng kinh ngạc nhìn anh không biết nên nói gì. Cô hoàn toàn không nhớ rõ trước kia anh như thế nào thì là sao biết được anh có thay đổi hay không? Hơn nữa, trong mắt anh đầy sự hối lỗi là vì chuyện gì xảy ra?

– Em yên tâm, nếu đã quyết định ở cùng một chỗ anh sẽ không để mình giẫm lên vết xe đổ, anh thề với trời.

Anh thành khẩn thề rồi cúi đầu hôn cô.

Bạch Lăng không hề kháng cự nụ hôn của anh, chỉ trong chớp lát đã quên sạch chủ đề bọn họ đang nói, ôm chặt lấy anh, đáp lại nụ hôn ôn nhu của anh rồi lại cùng anh chìm vào biển tình...

8. Chương 8

“Rìng rìng”

Vừa mới đổ mặt sữa sang lại quần áo, chuông cửa đột nhiên vang lên khiến Bạch Lăng sợ đến thất kinh, nhảy dựng lên, bộ dáng hoảng sợ như bị người tróc gian tại giường

– Em làm gì?

Đồ Thán buồn cười hỏi, cúi đầu hôn cô một cái rồi đi đến bên cạnh cửa, nhìn trên màn hình bộ đàm là ai đến.

– Là Tề Thác và Lục Nhã.

Anh quay đầu nói cho cô nhưng không ngờ quay lại đã không thấy bóng cô đâu, có lẽ là trốn trong phòng rồi.

Anh mỉm cười một chút, kiểm tra lại chỗ khi nãy bọn họ hoan ái, xác định không lưu lại dấu vết gì (è) rồi mới mở cửa, đứng ở cạnh cửa chờ đợi vợ chồng kia đại giá quang lâm.

Cửa tự động mở ra, đến không chỉ có đôi vợ chồng kia mà còn có cả hành lý của Bạch Lăng mà tối qua anh gọi điện nhờ họ đem tới.

– Bạch Lăng đâu? Ôn Lục Nhã hỏi anh.

– Ở trong phòng.

Anh vội cùng Tề Thác chuyển đồ vào nhà còn Ôn Lục Nhã thì vội chạy vào phòng ngủ tìm Bạch Lăng.

– Xin lỗi, cô ấy rất lo lắng cho Bạch Lăng. Tề Thác giải thích cho hành động xông loạn của bà xã.

– Mình biết. Anh gật đầu tỏ ý không sao: – Thu dọn lại mấy thứ này chắc không ít thời gian? Cảm ơn cậu, Tề Thác.

– Đây là Lực Nhã và Tiểu Vũ thu xếp lại, mình chỉ phụ trách mang lên xe và chuyển đến đây thôi. Cậu cảm ơn các cô ấy mới đúng.

– Nhất định.

Đem tất cả hành lí chuyển vào nhà, Tề Thác ngồi trên sô pha trong phòng khách, nhận chén trà Đồ Thánh đưa cho:

– Bạch Lăng có khỏe không? Thật sự không nhớ được gì sao?

Đồ Thánh ngồi đối diện Tề Thác, lặng lẽ gật đầu.

– Cậu không phải là chuyên khoa não sao? Không thể nghĩ cách như mổ hay thế nào để giúp cô ấy phục hồi trí nhớ sao? Tề Thác thuận miệng hỏi.

– Cậu cho là giải phẫu não rất đơn giản sao? Đồ Thánh tức giận trừng mắt.

– Đối với người khác là không đơn giản nhưng với cậu không phải rất đơn giản sao?

– Cậu nghĩ rằng vì sao mình phải đem dao nhỏ mổ tới mổ lui trên đầu người? đó là vì muốn cứu tính mạng người khác, là bắt buộc dĩ. Bạch Lăng vốn bình thường, sao phải động dao trên đầu cô ấy.

Anh không nhìn được đứng dậy trừng mắt nhìn bạn tốt.

– Tớ không bảo nhất định cậu phải mổ cho cô ấy, cậu không cần phải tức giận như thế chứ? Tề Thác bình tĩnh nhìn anh.

Đồ Thánh thở hắt ra rồi lại ngồi dựa vào ghế. Hôm qua, ở bệnh viện thấy đầu cô đầu máu đã khiến anh suýt ngất, anh không thể tưởng tượng nếu hôm qua nhất định phải động dao thì anh có thể làm tốt không...

Không, anh nhất định không thể nào mổ cho Bạch Lăng, anh không làm được.

– Không cần phải nghiêm trọng như thế chứ Thánh thủ? Cậu nói Bạch Lăng trừ vết thương trên trán và mất trí nhớ cùng không bị gì nghiêm trọng chứ? Tề Thác nhíu mày, hơi lo lắng nhìn anh.

Đồ Thanh lại thở hắt ra, đem sự hậm hực của mình mà nói ra:

– Không có.

– Thế không phải là tốt nhất rồi sao? Cậu làm gì mà mặt mũi khó coi thế? Tề Thác khó hiểu nói: – Bây giờ hai cậu ở chung không phải rất thuận lợi à? Sau này cậu có tính toán gì không?

Anh không do dự nói:

– Kết hôn

Tề Thác bắt ngồi nhíu mày trợn mắt.

– Mình nghĩ không cần phải hỏi đối tượng kết hôn là ai, nhưng đây chắc là ý muốn đơn phương của cậu chứ? Bạch Lăng không có ý kiến gì sao? Cậu vừa bảo cô ấy chỉ mất trí nhớ chứ không mất đi những năng lực phán đoán linh tinh khác mà.

– Đừng nghĩ là mình không biết cậu đang trào phúng mình. Đồ Thánh tức giận lườm anh một cái.

Tề Thác cười lên rồi lại nghiêm trang hỏi:

– Nói thật, những lời vừa nãy của cậu là thật sao?

– Cậu thấy mình là loại người đùa cợt thế sao? Đồ Thánh hỏi lại.

– Chuyện cũng nên như thế này. Tuy cậu không thừa nhận nhưng mình luôn cảm thấy cậu chưa bao giờ quên cô ấy, hoặc không yêu cô ấy.

Đồ Thánh trầm mặc không nói, xem như đồng ý với lời Tề Thác nói.

- Cậu nên cảm ơn tớ. Tề Thác đột nhiên nói
- Dựa vào cái gì? Đồ Thánh hoài nghi liếc anh một cái
- Dựa vào chuyện ngoài ý muốn hôm qua khiến cậu tỉnh táo lại, đối mặt với chuyện cậu vẫn không muốn thừa nhận.
- Cậu chán sống nên mới dám nói đến chuyện này với mình đấy. Chính vợ mình không bảo vệ cho tốt làm liên lụy vợ tớ, Tề đại tổng tài, cậu thật là hay quá!
- Đồ Thánh nghiêng rằng nghiêng lợi quở trách bạn tốt
- Không thể nói thế được, ít nhất khi đó tớ đã liều mình rồi, còn cậu thì sao/ Vợ mình đang nguy hiểm mà lại không hay biết. Như thế người “hay ho” là cậu mới đúng
- Tề Thác nhún vai tuyệt không để ý đến sự châm chọc của anh, chỉ cần cuối cùng vợ mình bình an vô sự là đủ rồi.
- Đồ Thánh trừng mắt nhìn anh, phát hiện mình không còn gì mà chống đỡ.
- Nếu anh có thể thừa nhận tình cảm của mình sớm một chút, sớm hành động đem Bạch Lăng về bên mình thì có lẽ mọi thứ đã thay đổi. Bạch Lăng cũng sẽ không gặp chuyện không may mà bị thương, thực sự anh cũng có trách nhiệm.
- Tiếng gì thế?
- Tề Thác ngạc nhiên hỏi vì anh nghe thấy trong phòng ngủ có tiếng trẻ con khóc.
- Con gái mình tỉnh. Đồ Thánh quay đầu nhìn về phía phòng ngủ.
- Cậu...khụ!khụ! cậu nói cái gì? Con gái cậu?
- Anh nuốt thì sắc nước bọt: – cậu nói con gái gì cơ.
- Bạch Lăng sinh ỉnh.
- Tề Thác cứng họng trừng mắt.
- Cậu... đang đùa?
- Nhưng trong phòng ngủ tiếng trẻ con khóc cùng tiếng Bạch Lăng dỗ con không ngừng truyền đến khiến anh biết bạn mình không hề nói đùa hay nói dối, nhưng là... sao lại thế?
- Lực Nhã chưa từng nói ỉnh biết Bạch Lăng có con gái.
- Nhất định là các cô ấy thông đồng. Đồ Thánh bắt đắc dĩ nói: – Cậu có cảm thấy ba cô kia cũng giống Bạch Lăng, có chuyện gì cũng lên gặt đi chồng cũ, không để cho cánh đàn ông chúng mình biết không?
- Ý của cậu là.... Tề Thác trợn tròn mắt.
- Đồ Thánh gật gật đầu.
- Gọi điện thoại cho bọn họ ngay!
- Hai người đàn ông lấy điện thoại bắt đầu gọi điện.
- Bạch Lăng, thật sự cái gì cậu cũng không nhớ sao?
- Trong phòng ngủ, Ôn Lực Nhã nhìn Bạch Lăng rất thuận thực dỗ dành Nghiên Nghiên nhỏ giọng hỏi.
- ừ.
- Bạch Lăng gật gật đầu, trên mặt cô chỉ có nụ cười yếu ớt.
- ngay cả Nghiên Nghiên cũng không nhớ.
- ừ.
- Nhưng nhìn cậu ôm Nghiên Nghiên giống y như ngày trước.

Đây là nguyên nhân khiến cô nghi ngờ.

– Thật sao?

Bạch Lăng kinh ngạc hỏi, sau đó cúi đầu nhìn con gái hơi khóc thút thít làm nũng trong lòng cô.

– Mình nghĩ có lẽ đây là thiên tính mẫu tử đi? Vì lần đầu tiên thấy bé, nghe bé đáng yêu gọi mình là mẹ, tuy rằng mình không nhớ gì nhưng không hề có cảm giác hoài nghi hay cự tuyệt, cứ thế mà coi bé là con gái.

Nhìn cô không hề có chút miễn cưỡng, tình cảm yêu thích với Nghiên Nghiên như là từ nội tâm mà tự nhiên bộc phát.

– Vậy cậu có cảm giác gì với Đồ Thánh?

Ôn Lực Nhã nhìn cô một lát rồi hỏi thử, không ngờ mặt cô lại đỏ bừng lên, trên mặt có chút ngượng ngùng.

– Tớ....à... Cô hoàn toàn không biết nên trả lời như thế nào.

Quả đúng là cậu mất trí nhớ rồi! Ôn Lực Nhã thở dài nói.

– A! Bạch Lăng ngây ngốc nhìn cô.

– Nếu cậu không mất trí nhớ thì sẽ không có vẻ mặt này.

– Vẻ mặt này?

– Có chút thẹn thùng lại có chút ngọt ngào như rơi vào vòng tình.

Sắc mặt Bạch Lăng lại càng đỏ hơn.

– Còn cả mặt đỏ nữa. Ôn Lực Nhã bổ sung thêm

– Thế trước khi mất đi trí nhớ thì mình sẽ như thế nào?

Xấu hổ và quần bách nhưng Bạch Lăng vẫn không ngăn được tò mò mà hỏi.

Bình tĩnh, đạm mạc, nói chuyện cũ không cần nhắc đến. Ôn Lực Nhã thở dài nói.

– Thật thế sao?

– Ừ. Cô gật đầu.

9. Chương 9

– Lực Nhã, cậu có biết vì sao năm đó mình và Đồ Thánh li hôn không? Bạch Lăng hỏi.

– Không biết, cậu không hề nhắc đến, chỉ thường nói “chuyện quá khứ còn nhắc đến làm gì?”

– Thật không, mình còn tưởng cậu biết, có thể nói ình biết chút chuyện quá khứ.

– Thời gian chúng ta gặp nhau cũng không dài, nếu cậu muốn biết thì có thể hỏi Tiểu Vũ, Chỉ Linh, Trạ Na, các cậu ấy biết cậu còn sớm hơn mình nhiều.

– Tiểu Vũ, Chỉ Linh, Trạ Na? Các cô ấy là ai?

– Có thể nói là hàng xóm, cũng có thể nói là chị em tốt, còn có chung thân phận là vợ trước của bạn thân của Đồ Thánh.

Bạch Lăng trừng mắt nhìn, khó hiểu hỏi lại:

– Vợ trước?

– Chúng mình đều là vợ trước, cái ngày chắc gọi là vật hợp theo loài.

– Chúng mình? Cậu và Tề Thác không phải là vợ chồng sao?

– Bây giờ thì đúng nhưng khi tớ vừa gặp cậu thì cũng là lúc mình và anh ấy vừa li hôn, một đám phụ nữ li hôn ở chung một chỗ không phải là vật hợp theo loài sao? Bây giờ nhớ đến không chỉ cảm thấy buồn cười, còn thấy khó tin nữa. Ôn Lực Nhã mỉm cười nói.

– Tức là cậu và Tề Thác tái hôn?

– Đúng, cho nên cậu và Đồ Thánh cũng có thể như thế.

– Minh..... Bạch Lăng đột nhiên thẹn thùng nói không ra lời.

– Đúng rồi, khi này cậu còn chưa trả lời tớ, cậu cảm thấy Đồ Thánh thế nào? Đẹp trai hay không? có gọi cảm không? có khiến cậu tim đập thành thịch, mặt đỏ bừng, có cảm giác nhất kiến chung tình (vừa gặp đã yêu)

Nhìn Bạch Lăng mặt đỏ bừng, thẹn thùng khiến cô cảm thấy rất thú vị, vì thế cố ý hỏi.

Bạch Lăng đỏ mặt, xấu hổ đến không nói được gì.

– Mặt cậu đỏ quá.

Ôn Lực Nhã như phát hiện thế giới mới mà cười nói:

– Xem ra không phải nói nhiều, cậu đã yêu Đồ Thánh rồi đúng không.

Cô căn bản không còn lời nào để nói, cũng không biết nên nói cái gì.

Cô không biết có phải mình đã yêu anh không nhưng chắc chắn là có thích anh. Tuy rằng anh có chút bá đạo, luôn làm theo ý mình nhưng vòng ôm và nụ hôn của anh rất dịu dàng, ánh mắt chăm chú nhìn cô đầy tình yêu, chân thành khiến cô không có khả năng kháng cự, nhưng là...

– Lực Nhã, mình rất sợ. Cô do dự nói nhỏ, giọng nói đầy sự bất an.

– Sợ cái gì? Ôn Lực Nhã hơi sững sốt, quan tâm hỏi.

– Đồ Thánh nói ình biết, năm đó chúng mình li hôn là vì ở chung có vấn đề, tuy rằng bây giờ tớ mất đi trí nhớ nhưng mình vẫn là mình, anh ấy vẫn là anh ấy, mình sợ nếu chúng mình ở chung thì chuyện cũ sẽ lại tái diễn.

– Không đâu. Ôn Lực Nhã phủ định sự nghi ngờ của cô.

Bạch Lăng kinh ngạc nhìn cô, không nghĩ Lực Nhã lại không hề do dự mà nói như thế.

– Tề Thác có nói với mình, Đồ Thánh là người ý chí kiên định, vấn đề chỉ là muốn hay không mà thôi. Một khi đã làm thì nhất định sẽ không để thất bại

Ôn Lực Nhã hơi suy nghĩ rồi hỏi:

– Ở chung hai ngày, anh ấy có nói chuyện hợp lại với cậu không?

Cô gật gật đầu.

– Như thế thì cậu không cần lo lắng, chỉ cần tin lời anh ấy là được.

– Nhưng nếu như cậu nói, Đồ Thánh là người kiên định, như thế khi trước kết hôn thì đã không đến kết quả li hôn này mới đúng, trừ phi....

– Trừ phi cái gì?

– Anh ấy không yêu mình

– Anh ấy không yêu cậu thì sao có thể muốn hợp lại?

Bạch Lăng cúi đầu nhìn con gái đang chăm chú nghe người lớn nói chuyện, chưa xốt nói:

– Có lẽ anh ấy muốn con gái.

Ôn Lực Nhã sững sốt, nhớ tới lúc trước Bạch Lăng muốn cô không được đem chuyện Nghiên Nghiên nói cho Tề Thác, mục đích là vì không muốn con gái bị cướp đi. Lúc trước Bạch Lăng cho là không thể tái hợp cùng

Đồ Thánh nên mới quyết định như thế để ngừa chuyện vạ nhất, nhưng tình huống bây giờ đã thay đổi rồi đó thôi?

– Dựa vào địa vị và tiền tài của Đồ Thánh, nếu anh ấy thực sự muốn Nghiên Nghiên thì sẽ có hàng trăm cách để cướp được con bé, cần gì phải cùng cậu tái hôn. Cậu có nghĩ đến chuyện này không?

– Anh ấy thực sự có rất nhiều tiền sao? Bạch Lăng nghi hoặc hỏi.

– Anh ấy là bác sĩ nổi tiếng mà rất nhiều người quyền quý muốn tìm đến chữa trị, mình nghĩ chắc hẳn kiếm được không ít tiền đâu. Ít nhất, mình cảm thấy nếu anh ấy muốn đến tòa án tranh Nghiên Nghiên với cậu thì anh ấy thừa tiền. Hơn nữa, bây giờ cậu còn bị mất trí nhớ thì khả năng thắng kiện càng cao. Cho nên nguyên nhân tái hợp cùng cậu tuyệt đối không phải là vì Nghiên Nghiên.

Ôn Lực Nhã phân tích cặn kẽ.

– Chuyện này anh ấy cũng nói với mình

– Nói cái gì?

– Nói rằng anh ấy muốn tái hôn với mình không chỉ vì đứa nhỏ.

– A! Vậy cậu có hỏi là vì sao không?

Bạch Lăng gật gật đầu, trầm mặc một lát rồi mới nói:

– Anh ấy nói vẫn còn yêu mình.

– Thật sao? Ôn Lực Nhã cao hứng: – Một khi đã vậy thì cậu còn do dự gì, sao còn sợ hãi nữa. Anh ấy cũng đã nói là yêu cậu rồi là gì?

– Mình không biết. Cô vẫn do dự, bất an.

– Bạch Lăng.....

– Có lẽ nói chuyện với mấy người mà cậu vừa nói kia thì mình mới có thể yên tâm hơn một chút.

– Nếu thế thì để tớ gọi các cậu ấy đến. Ôn Lực Nhã vội lấy di động ra.

– Không cần gấp như thế, chờ các cậu ấy rồi thì nói sau. Bạch Lăng vội cản cô.

– Không sao, bọn họ đều rất lo lắng cho cậu, chẳng qua lại ngại một số người nên không thể đến thăm cậu. Bây giờ, những người đó không ở đây, mình gọi thì nhất định bọn họ sẽ đến.

Nói xong, cô gọi luôn cho Tiểu Vũ, cô vừa nói chỗ này chỉ có Đồ Thánh và Tề Thác thì Tiểu Vũ đã tự động nói sẽ gọi cho Trạ Na và Chỉ Linh đến.

Khoảng chừng một giờ sau, ba cô một mỗi đến nơi, còn mang theo một lô thức ăn.

Ôn Lực Nhã để không gian cho bọn họ nói chuyện, vào bếp chuẩn bị đồ ăn. Ai ngờ Tề Thác lại vội kéo Đồ Thánh vào, bảo cô chỉ cần ăn không cần đụng tay đến.

Vì thế mà hai người đàn ông tay chân luống cuống trong bếp, Lực Nhã sợ hãi mà kêu thất thanh liên tục, bốn người trong phòng đi ra xem có chuyện gì rồi tất cả cười phá lên. Cuối cùng, hai nam nhân tay chân vụng về bị đuổi ra. Bạch Lăng bế Nghiên Nghiên và Lực Nhã đang có thai bị Tề Thác bắt không được làm đứng một bên xem.

Mấy phụ nữ cùng một nơi, dù luôn chân luôn tay nhưng lúc nào cũng chuyện trò rôm rả.

Để giúp Bạch Lăng nhớ là mình trước khi mất trí nhớ, Tiểu Vũ, Chỉ Linh và Trạ Na không ngừng nói chuyện quá khứ. Bạch Lăng chăm chú nghe mà Đồ Thánh cũng vậy. Bởi lẽ, với anh mà nói, anh cũng không hề hay biết gì về cuộc sống của mẹ con hai người trong hai ba năm đó.

Buổi tối, tiễn mọi người, dọn dẹp lại nhà cửa, dỗ con ngủ, xếp lại hành lí xong xuôi đâu đấy cũng đã đến nửa đêm

Bạch Lăng dù sao vẫn là bệnh nhân, tắm rửa xong có thể đi ngủ, cả người đã lơ mơ, không ngờ lúc này Đồ Thánh lại động tay động chân ôm cô. Khiến cho cô cả người mỗi một định nói cự tuyệt anh. Nhưng cô còn chưa kịp nói thì anh đã nói:

– Anh xin lỗi.

Câu nói bất thành linh của anh khiến thần trí cô hơi tỉnh táo lại.

– Sao sao phải xin lỗi em. Cô quay người nhìn anh.

– Vì mấy năm qua em chịu khổ rồi. Anh khàn khàn nói.

Nghe mấy người Tập Tiểu Vũ nói chuyện của cô trước kia, anh mới biết được hai, ba năm qua cô vất vả thế nào. Trừ việc phải ứng phó với người em mê cờ bạc còn phải chăm sóc mẹ già, sau lại phải đón nhận chuyện hai người bị trúng độc Carbon Dioxide mà qua đời. Những chuyện đả kích này, ngay cả một người đàn ông cũng không chịu được mà cô lại phải một mình chống chọi.

Khi trước, phí nuôi dưỡng của cô sau khi li hôn đều bị người em trai đem đi đánh bạc, mà nhà của mẹ cũng vì thế mà bị ngân hàng niêm phong.

Trạm Na nói, lần đầu tiên nhìn thấy Bạch Lăng cô ấy đã có thai, hai tay xách hành lý rất lớn khiến Trạm Na vô cùng hoảng sợ, chỉ lo cô sẽ bị sảy thai.

Trạm Na là người đầu tiên gặp Bạch Lăng, sau đó là Nguyên Chỉ Linh, Tập Tiểu Vũ và cuối cùng là Ôn Lực Nhã. Mà trước khi biết Ôn Lực Nhã thì bọn họ đều không biết chồng trước của cả năm người đều là bạn bè thân thiết.

Duyên phận này, chỉ có thể nói là rất kì diệu.

Sau khi sinh Nghiên Nghiên, Bạch Lăng vì phải kiếm tiền mà bay ngày gửi Nghiên Nghiên cho bà Trần trông, chiều lại đón con về.

Tập Tiểu Vũ nói, phụ nữ vừa phải làm việc vừa phải nuôi con thơ rất vất vả, đó là điều mà đàn ông không thể hiểu được, Bạch Lăng thực sự rất giỏi.

Khi cô ấy nói, giọng nói đầy sự bội phục nhưng anh nghe lại thấy rất đau lòng. Không hiểu vì sao cô lúc đó lại cố gắng kiên cường, một mình chịu khổ như thế. Cô chỉ cần tìm anh là được mà, làm sao anh có thể không để ý đến cô hay con gái mình được.

Nhưng mà nói đi nói lại, tất cả đều tự trách mình, nếu anh biết cách chăm sóc, không quá ích kỉ thì trước đó họ sẽ không ly hôn và cô cũng sẽ không phải vất vả như vậy. Cho dù chuyện của mẹ cô và em cô là số mệnh không thể thay đổi thì lúc ấy vẫn có anh bên cạnh làm chỗ dựa mà, không phải sao?

Kì thật, bây giờ có muốn nghĩ gì thì cũng đã muộn, chuyện cũ đã qua, quan trọng là từ nay về sau anh nên làm như thế nào.

– Bạch Lăng, em có đồng ý cho anh một cơ hội nữa, lấy anh được không? Anh thành khẩn hỏi.

– Đồ Thánh...

– Đừng từ chối anh, cho anh một cơ hội nữa.

– Không phải em muốn từ chối mà chỉ là em rất sợ hãi.

Bạch Lăng né khỏi vòng ôm của anh, ngồi dậy nhìn Đồ Thánh.

– Sợ cái gì?

Đồ Thánh cũng ngồi dậy theo, quay đầu nhìn thoáng qua Nghiên Nghiên, chỉ sợ làm con bé tỉnh giấc.

– Sợ quá khứ sẽ lại tái diễn. Cô cúi đầu nói nhỏ: – em vẫn không quên được những lời anh nói: yêu nhau dễ ở chung khó/

– Có lẽ anh không nói rõ ràng, vấn đề đều là từ anh mà ra, chỉ cần anh thay đổi thì sẽ không còn là vấn đề nữa.

– Anh nói gì, em không hiểu.

Cô nhìn anh, từ từ lắc đầu.

Đồ Thánh như đã đầu hàng, thở dài một hơi.

– Em cũng biết là đàn ông đều có sĩ diện, không muốn thừa nhận bản thân ngu xuẩn cho dù thực sự rất ngu ngốc.

Anh xấu hổ cười nói:

– Từ nhỏ đến lớn, anh đều được người khác khen ngợi là thiên tài, ngay cả anh cũng tự biết mình tài trí hơn người, là kẻ không dễ dàng mắc sai lầm như người khác cho nên thường quen thói làm theo ý mình, coi những lời người khác như gió thoảng bên tai, với em cũng vậy.

– Chúng ta ở chung khó đều vì anh rất ích kỷ, chưa từng chịu đi tìm hiểu suy nghĩ của em, chưa bao giờ đặt những lời nói của em vào lòng mới có thể khiến em nản chí mà rời bỏ anh. Anh rất ngu ngốc, thật lâu sau này mới hiểu được vì sao em lại ra đi nhưng lại còn sĩ diện mà không muốn chủ động tìm em, xin em tha thứ, quay trở về bên anh. Thế mà, lại khiến em phải chịu khổ như thế, ngay cả con gái mình anh cũng không biết. Anh thật sự vô cùng ngu ngốc.

– Đồ Thánh...

Nghe anh hối hận tự trách, Bạch Lăng cảm thấy rất không nỡ nhưng cũng không biết nên nói gì.

– Nếu là trước kia nghe anh nói như vậy, chỉ sợ em đã bị dọa rồi. Sau đó vội vàng chạy đến trước mặt, quan tâm hỏi anh có làm sao không, có bệnh không? nếu không sao có thể nói những lời này

Đồ Thánh tự giấu hơi nhếch môi nhưng nhìn cô đầy tình yêu, dịu dàng.

– Bạch Lăng, trước đây anh là kẻ rất ích kỷ, chỉ biết nhận chứ không biết cho đi nên mới đánh mất em. Nhưng từ nay trở đi anh sẽ không sai lầm như thế nữa, sẽ không để mất em nữa. Em có đồng ý tin anh một lần nữa không? Anh thề nhất định sẽ đem hạnh phúc đến cho em.

Anh thâm tình nhìn cô rồi chậm rãi đưa tay về phía cô chờ đợi.

Nhìn ánh mắt chân tình và thái độ thành thật của anh, trong lòng cô tuy còn chút do dự nhưng không thể ngăn được mình đưa tay ra, đặt lên tay anh.

– Được. Cô gật đầu.

Đồ Thánh vui sướng, kích động nắm chặt tay cô rồi lại son sắt thề:

– Anh nhất định sẽ đem lại hạnh phúc cho em, hãy tin anh.

Bạch Lăng nhìn sâu vào mắt anh rồi kiên định nói:

– Em tin anh

10. Chương 10

Cuộc sống như thế nào mới gọi là cuộc sống hôn nhân?

Cô tuy rằng đã từng cùng Đồ Thánh kết hôn một lần nhưng vì mất trí nhớ nên hoàn toàn không còn nhớ gì. Nhưng cô tin tưởng sẽ không giống với cuộc sống bây giờ. Nếu không, trước kia cô đúng là đại ngu đại ngốc nên mới li hôn với anh, bởi vì bây giờ anh tốt với cô đến không còn lời nào để nói.

Đăng kí hết hôn xong, Đồ Thánh không chỉ tặng cô một chiếc nhẫn kim cương cực lớn làm nhẫn kết hôn, còn đưa cô cùng Nghiên Nghiên đi dạo phố, mua ẹ con cô một đồng quần áo, chính là muốn làm hư hai mẹ con cô.

Hôm sau, anh hỏi qua ý kiến cô rồi giúp cô xin nghỉ việc, ở nhà tĩnh dưỡng, cũng tìm bảo mẫu cho Nghiên Nghiên tránh cô vì trông con mà bị mệt nhưng cô không đồng ý. Anh tôn trọng ý kiến của cô. Rồi lại bảo

người phục vụ vốn mỗi tuần đến dọn nhà một lần đổi thành 2 ngày đến một lần tránh cô làm chuyện nhà mà vất vả.

Ngày thứ ba, muốn cho con gái quen dần với anh, cuối cùng cũng như nguyện mà được tắm cho con gái, từ đó về sau, chỉ cần anh ở nhà, tắm cho Nghiên Nghiên sẽ là việc của anh, sau đó, đỡ Nghiên Nghiên cũng thành việc của anh luôn.

Anh yêu con gái là không cần hoài nghi nhưng mỗi ngày giúp con tắm, đỡ con ngủ lại sẵn sóc cô, biểu hiện tình yêu với cô, không hiểu sao cô rất thích nhìn thấy những điều này.

Mỗi ngày trước khi đi làm, anh nhất định đều hôn tạm biệt cả hai mẹ con cô, chiều về cũng lại ôm hôn mẹ con nàng, bây giờ Nghiên Nghiên chỉ cần có anh ở bên thì sẽ không cần cô nữa.

Ngày nghỉ đầu tiên sau khi kết hôn, thời tiết sáng sủa, anh đưa mẹ con cô đến bến tàu đi dạo, Nghiên Nghiên lần đầu tiên được chơi đùa trên cỏ, còn được anh làm ngựa mà cưỡi, quả thật là chơi vui đến phát điên.

Cô ngồi bên cạnh mỉm cười nhìn hai cha con, cảm giác thật hạnh phúc.

– Bạch Lăng?

Đột nhiên thấy có người gọi, theo phản xạ cô quay đầu lại, không biết người gọi cô là ai vì trước mắt chẳng có gương mặt nào cô thấy quen hết.

– Thật khéo, em cũng đến đây chơi sao?

Một người đàn ông tươi cười đến trước mặt cô

– Ách! Chào anh

Căn bản là không biết anh ta là ai, cô hơi xấu hổ gật gật đầu với đối phương.

– Sao thế, nhìn em như là không biết anh vậy. Người đàn ông kia cười nói.

Cô đúng là không biết. Bạch Lăng cười khổ trả lời trong lòng. Cô không rõ quan hệ của anh ta với mình là thế nào, có phải là người thân thiết để nói chuyện mình mất trí nhớ không?

Cô còn đang khó xử thì vừa hay anh ta lại chuyển đề tài.

– Sao em lại ngồi một mình ở đây? Anh có vinh hạnh làm hộ hoa sứ giả cho em không?

Anh ta kích động hỏi, đôi mắt nhìn cô lộ rõ ý đồ: Anh ta thích cô.

Thấy biểu hiện nhiệt tình đến trắng trợn của anh ta, Bạch Lăng hơi xấu hổ mà cũng không biết làm sao. Đang lúc cô không biết nên làm gì cho phải thì tiếng Đồ Thánh đột nhiên vang lên từ phía sau, cứu cô nửa cái mạng.

– Bà xã, em sao thế? Là bạn bè quen biết sao?

Anh ôm con gái từ từ đi đến bên cô.

– Bà xã?!

Người đàn ông kia kinh ngạc thốt lên, sau đó nhìn Bạch Lăng:

– Em kết hôn?

– Đúng vậy. Cô gật đầu với anh ta.

– Từ khi nào, vì sao anh không nghe một chút tin gì?

Bạch Lăng hoàn toàn không biết nên trả lời anh ta như thế nào.

– Chào anh! Tôi là Đồ Thánh, là chồng Bạch Lăng. Không biết nên xưng hô với anh thế nào?

Đồ Thánh giải vây cho cô, tự động giới thiệu cũng thân mật ghê tay.

– Lí Lập Đông.

Anh ta bắt tay Đồ Thánh một chút rồi lại nhìn Bạch Lăng, như là bị thương nói:

– Lúc trước em đã nói đời này kết hôn một lần là đủ rồi, sẽ không kết hôn lần thứ hai cho nên kiên quyết cự tuyệt anh, không nghĩ em lại...

Đồ Thánh đắc ý giải thích:

– Cô ấy không phải kết hôn lần thứ hai, chỉ là hợp lại với tôi thôi.

– Hợp lại. Lí Lập Đông ngạc nhiên nhìn anh: – ý của anh không phải là....

– Đúng vậy, tôi từng là chồng trước của cô ấy, mà tiểu thiên sứ đáng yêu này là con gái của chúng tôi.

Đồ Thánh cù cù Nghiên Nghiên khiến cô nhóc khanh khách cười loạn lên, vội vương tay cầu cứu mẹ. Bạch Lăng vội ôm bé vào lòng, né tránh Đồ Thánh đùa, một nhà ba người hòa thuận vui vẻ.

Thấy hình ảnh này, Lí Lập Đông còn nói được gì, chỉ có thể ảm đạm xoay người đi.

– Tên kia là ai?

Anh ta vừa đi, Đồ Thánh giả bộ lơ đãng hỏi bà xã.

– Không biết. Bạch Lăng lắc đầu.

– Anh ta nói anh ta đã theo đuổi em.

– ừm, có lẽ là anh ta nói đúng nhưng mà em chẳng có ấn tượng gì với anh ta cả.

– nhìn anh ta cũng không tệ.

– ừm

– dáng người khá cao.

– ừm

– vóc dáng cũng không sai

– ừm

– cả người mặc đều là hàng hiệu.

– hình như là thế,

– hừ!

Đồ Thánh đột nhiên hừ lạnh. Bạch Lăng hơi sững sốt nhìn anh khó chịu, nhin không được mà cười vui.

Anh đang ghen! Cô phát hiện đây đúng là chuyện lạ nha.

– Anh còn đẹp trai hơn anh ta. Cô cười.

– Hừ!

– Anh cũng không thấp hơn anh ấy.

– Hừ.

– Cơ thể tuy không cường tráng như anh ta nhưng lại cao gầy, ưu tú.

– Hừ. Anh hừ nhỏ dần.

– Hơn nữa em còn biết rõ, anh không chỉ có nhiều đồ hiệu mà cũng có thể cho vợ và con hưởng thụ sung sướng.

– Quan trọng nhất là, em yêu anh, con gái cũng yêu anh, hai mẹ con em đều yêu anh!

Nghe thế, Đồ Thánh sao còn tức giận được, anh lập tức ôm vợ con vào lòng, kích động mà ôm thật chặt.

– Nói lại lần nữa đi. Anh khàn khàn yêu cầu

- Cái gì?
- Nói lại lần nữa xem.
- Nói cái gì?

Mắt nàng lóe lên, khoe miệng đầy ý cười:

- Anh so với anh ấy còn đẹp trai hơn, không thấp hơn anh ấy, tuy người không cường tráng bằng nhưng lại cao gầy ưu tú? Hay là....
- Bà xã!

Đồ Thánh ôm chặt cô, bắt mồm kêu lên.

Cô đột nhiên cười khẽ, tựa đầu vào vai anh, e lệ nói:

- Em yêu anh.

Mặc kệ trước kia hai người đã từng phát sinh chuyện gì, dù sao bây giờ cô cũng không còn nhớ nữa, không quan trọng. Cô chỉ biết là bây giờ cô yêu anh, yêu sự ôn nhu của anh, yêu sự săn sóc của anh, yêu bộ dáng ghen tuông của anh, cũng yêu tình yêu anh dành cho con gái.

Đồ Thánh nhắm mắt lại, kích động tột đỉnh. Rốt cục lại nghe thấy cô nói cô yêu anh. Anh đã từng nghĩ đến chết cũng không bao giờ được nghe cô nói những lời này, nghĩ mình đã mất cô, mất đi tình yêu của cô, nhưng bây giờ....

- Anh yêu em, bà xã. Anh cảm động nói.
- Em biết. Cô mỉm cười.
- Đời này chúng ta sẽ ở bên nhau mãi mãi.
- Được. cô ôn nhu đáp.

11. Chương 11

Bạch Lăng và Ôn Lực Nhã hẹn uống trà trưa, cô dẫn con gái cùng đi, có lẽ taxi đi rất êm mà Nghiên Nghiên vừa lên xe không lâu đã ngủ trong lòng, cho đến khi đến quán cà phê cũng chưa hề tỉnh lại.

- Nghiên nghiên ngủ à?

- ừ

- mỗi lần nhìn cô nhóc mình đều thấy bé giống một thiên sứ

Ôn Lực Nhã yêu thương nhìn nét mặt Nghiên Nghiên say ngủ

- không lâu nữa cậu cũng sẽ sinh ra một thiên sứ

Bạch Lăng nhìn bụng cô đã bắt đầu to lên, mỉm cười nói.

- Điều này thì mình không thể cam đoan vì đi siêu âm ba chiều kết quả là con trai.
- Sao lại nói thế? Con trai cũng giống thiên sứ mà, cậu không thích con trai sao?
- Không phải mình không thích
- Thế là Tề Thác?

- Anh ấy cũng không nói không thích, chỉ là sau khi nhìn thấy thiên sứ nhà cậu, anh ấy luôn mong chờ có con gái, không ngờ kết quả lại là con trai nên khó tránh được hơi thất vọng

Ôn Lực Nhã bắt đầu dĩ than nhẹ.

- Vậy cậu về nói cho anh ấy, Đồ Thánh bây giờ đã bắt đầu lo lắng làm sao để đề phòng các nam sinh muốn theo đuổi con gái mình, tâm tình của Tề Thác có lẽ sẽ tốt hơn nhiều.

Đáy mắt cô tràn ngập ý cười và hạnh phúc.

Ôn Lực Nhã mỉm cười nhìn nàng, đột nhiên nói:

- Bạch Lăng, cậu rất thích hợp kết hôn.
- Sao tự nhiên lại nói vậy? Bạch Lăng hơi sững sốt, tò mò hỏi.
- Bởi vì chưa bao giờ mình thấy nét mặt cậu tươi sáng như bây giờ

Bạch Lăng cười trả lời:

- Tuy rằng chuyện quá khứ mình không nhớ nổi nhưng mình cũng phát hiện một điều.
- Chuyện gì? Ôn Lực Nhã tò mò hỏi.
- Cậu cũng giống mình.
- Giống nhau cái gì?
- Nét mặt tươi sáng.

Ôn Lực Nhã hơi sững sốt rồi cười lớn:

- Cho nên nói, hai người chúng ta đều thích hợp với hôn nhân.

Bạch Lăng không nhịn được cũng cười theo.

- Đã lâu không gặp.

Đột nhiên có tiếng nói khiến hai người đang cười vui vẻ nháy mắt dừng lại, hai người cùng ngẩng đầu nhìn thoáng qua người phụ nữ đứng trước bàn rồi nhìn nhau, phát hiện cả hai đều không biết cô ta.

Bạch Lăng đoán rằng có lẽ cô ta là người trước khi mình mất trí nhớ có quen nên cười yếu ớt đáp lại:

- Chào cô, đã lâu không gặp

Qua mấy ngày huấn luyện, cô càng lúc càng thuần thục việc ứng phó tình huống bất ngờ này.

Người phụ nữ kia nhìn cô nói:

- Nhìn cô trông tốt lắm.
- Cảm ơn, cô cũng vậy

Cô ta hơi im lặng rồi nhìn Nghiên Nghiên đang ngủ say trong lòng cô:

- Đứa trẻ này là...
- Con gái tôi. Cô vẫn mỉm cười đáp.
- Nó mấy tuổi?
- Hai tuổi
- Tức là đó là con gái Đồ Thánh?

Bạch Lăng gật gật đầu, cảm giác người phụ nữ này hơi kì quái.

Cô ta trầm mặc một chút lại hỏi:

- Anh ấy biết không?”
- Đương nhiên, bọn họ là vợ chồng, ngày nào cũng ở chung dưới mái nhà, ngủ cùng giường, sao Đồ Thánh lại không biết vợ mình sinh cho anh một tiểu thiên sứ đáng yêu như thế. Anh ấy rất yêu cô nhóc này.

Cảm thấy tình huống hơi lạ, Ôn Lực Nhã tươi cười xen ngang.

Người phụ nữ kia nhìn Lực Nhã rồi lại nhìn sang Bạch Lăng.

- Các người hợp lại?

– Đúng. Bạch Lãng gật đầu.

– Vậy sao? Tôi chúc mừng cô.

– Cảm ơn. Bạch Lãng mỉm cười đáp lại.

Cô ta im lặng không nói nhìn Bạch Lãng một lát rồi giống như khi đến, đột nhiên quay người bước đi, ngay cả câu chào tạm biệt cũng không nói.

– Người phụ nữ này là lạ

Nhìn theo dáng cô ta, Ôn Lực Nhã tự nói.

– Cậu cũng thấy thế à? Không biết có phải trước khi mình mất trí nhớ đã làm gì đắc tội cô ấy không?

Bạch Lãng cũng nhìn theo cô ta, nhú mày:

– Vừa rồi đáng lẽ mình nên hỏi tên cô ấy, có lẽ Đồ Thánh sẽ biết.

– Mình cảm thấy vấn đề hình như không phải thế. Ôn Lực Nhã hơi dăm chiêu nói.

– Là ý gì? Cô nhìn Lực Nhã.

– Mình cảm giác địch ý của cô ta là vì quan hệ giữa cậu và Đồ Thánh.

Bạch Lãng bị lời đoán này dọa:

– Cái gì?

– Cậu không thấy khi cô ấy biết Nghiên Nghiên là con gái Đồ Thánh, trên mặt có chút sợ hãi sao? Khi nghe nói hai người các cậu là vợ chồng, ngủ cùng giường lại có vẻ khó tin, tuy chỉ trong chốc lát

Lực Nhã chân thành nhìn cô nói:

– Mình nghĩ, không biết đó có phải bạn gái cũ của Đồ Thánh không?

Bạch Lãng nghe xong hai mắt tròn tròn, không nói được gì. Bạn gái cũ của Đồ Thánh?

– Mình cảm thấy cô ta nhất định là vì không chiếm được Đồ Thánh, ghen tỵ cậu lấy anh ấy nên luôn để ý đến chuyện vợ chồng cậu. Đương nhiên, việc hai năm trước các cậu ly hôn cô ta nhất định cũng biết. Cho nên có cơ hội gặp, cô ta định nhân cơ hội bỏ đá xuống giếng nhưng lại không ngờ cậu không chỉ có con với Đồ Thánh lại còn cùng anh ấy hợp lại. Cô ta bị đả kích lớn, không cam lòng mà nói chúc mừng, ngay cả chào tạm biệt cũng không nói, vội vã rời đi

Cô vừa nói vừa gật đầu, vẻ mặt như đang bội phục khả năng suy luận của mình.

Bạch Lãng nghe theo, không nhin được mà cười:

– Mình còn không biết cậu có trí tưởng tượng như vậy đâu đấy.

– Đây không phải là tưởng tượng, đây là mình quan sát mà ra. Ôn Lực Nhã nghiêm trang nói.

– Nếu đúng như lời cậu, cô ấy là bạn gái cũ của Đồ Thánh thì cậu có nghĩ tới một vấn đề không?

– Vấn đề gì?

– Mình và cô ta sao lại biết nhau? Cậu cảm thấy Đồ Thánh không là đàn ông sẽ đem bạn gái cũ giới thiệu cho vợ hay bạn gái mới biết nhau sao? Có người phụ nữ nào rộng lượng mà nhận chuyện như thế?

Ôn Lực Nhã nghe vậy hơi sửng sốt. Cô đúng là không nghĩ đến chuyện này, nếu Tề Thác dám giới thiệu bạn gái cũ cho cô quen biết nhất định cô sẽ trở mặt với anh!

– Dù không phải bạn gái cũ nhưng mình vẫn thấy cô ta có địch ý với cậu. Có lẽ các cậu ban đầu đã là bạn bè nhưng Đồ Thánh lại chọn cậu làm bạn gái nên đến giờ cô ta vẫn oán hận, bất mãn, không thể thành tâm mà chúc phúc cho hai người.

Cô đổi phương hướng suy luận.

Bạch Lăng chỉ cảm thấy buồn cười, không hiểu sao trí tưởng tượng của cô lại lớn như thế, Bạch Lăng đổi đề tài nói:

– Đừng nói chuyện này nữa. gần đây, cậu có liên lạc với mấy người Tiểu Vũ không?

Nhắc tới mấy chị em tốt của mình, Ôn Lực Nhã bắt đầu kể:

– Có liên lạc nhưng cũng chẳng khá gì.

– Sao lại thế? Bạch Lăng kinh ngạc hỏi.

– Các cậu ấy như giận chúng mình, cho rằng lần trước đến nhà cậu liên hoan, đến cuối buổi ở cửa nhà cậu lại vừa khéo gặp chồng cũ, cho là chúng mình thông đồng bán đứng các cậu ấy

Ôn Lực Nhã thở dài:

– Chúng ta bị oan mà.

– Vậy chúng ta sẽ bị các cậu ấy tuyệt giao sao?

Những người chị em này là bạn tốt nhất hiện giờ của cô, cô thật sự không muốn mất đi.

– Chắc chắn không.

Bạch Lăng vẫn lo lắng, cô không chắc chắn được như Lực Nhã

– Bây giờ bọn họ có lẽ giận chúng mình nhưng tuyệt đối sẽ không vì thế mà tuyệt giao với chúng mình.

Ôn Lực Nhã cười trấn an cô:

– Về phần vì sao không liên lạc với chúng ta, thật ra nguyên nhân chỉ có một, đó là trốn tránh chồng cũ. Ai bảo ông xã của chúng ta vừa khéo lại là tri kỉ với chồng trước của các cậu ấy đâu?

Bạch Lăng hiểu gật đầu, sau tò mò hỏi:

– Cậu có biết bọn họ vì sao li hôn hoặc vì sao giờ không muốn tái hợp không?

Cô lắc đầu.

– Cậu không hỏi sao?

– Hỏi cũng vô dụng. Lúc trước chẳng phải cậu cái gì cũng không chịu nói, nếu có cố gắng hỏi thì cũng chỉ bảo là không có khả năng tái hợp.

– Thật sao? Bạch Lăng kinh ngạc.

– Thật mà. Cô gật đầu: – cậu không biết thái độ của cậu kiên quyết thế nào đâu. Nay mà cậu lại mất trí nhớ, nếu không chắc chắn bây giờ cậu cũng giống như bọn họ, không biết là kiên trì cái gì nữa.

– Cậu nói như thế là mình mất trí nhớ là may mắn ấy.

Bạch Lăng dở khóc dở cười nói.

– Mình cảm thấy như thế, cho nên bây giờ mình luôn nghĩ một chuyện. Có nên đem gậy đánh cho bọn họ bất tỉnh, làm cho các cậu ấy cũng mất trí nhớ như cậu, như thế mọi người đều hạnh phúc.

Cô nói rất chân thật khiến Bạch Lăng nghe xong trợn mắt há mồm, không biết nên khóc hay cười.

– Cậu đừng có đùa.

– Mình không đùa, mình thực sự nghĩ thế. Chẳng qua chỉ sợ một gậy đánh ra, vạn nhất làm cho bọn họ không mất trí nhớ mà lại biến thành kẻ ngốc thì thảm rồi, cho nên đành thôi.

Cô còn chưa nói xong, Bạch Lăng đã cười lăn lộn. Trời ạ! Thực sự quá buồn cười!

Cô cười quá lớn khiến tiểu bảo bối trong lòng thức giấc:

– Mẹ?

– Xin lỗi, mẹ làm con thức

Cô vỗ nhẹ bảo bố nói, nhưng ngay cả thế mặt vẫn đầy ý cười.

Ôn Lực Nhã đợi cho Nghiên Nghiên được mẹ dỗ ngủ lại, bắt đắc dĩ hỏi:

– Buồn cười đến thế sao?

Bạch Lăng dùng sức gật đầu, vẫn cười toe toét, chỉ là không cười ra tiếng mà thôi.

– Vậy cậu có cách gì giúp bọn họ? Ôn Lực Nhã than nhẹ một tiếng, bắt đắc dĩ nói: thấy bọn họ như vậy, họ không mệt thì mình cũng mệt

– Cậu là muốn giúp “các cậu ấy” hay muốn giúp “bọn họ”

– Có gì khác biệt sao? Đều là giúp cả.

– Tất nhiên là có khác. Nếu là giúp các cậu ấy thì sẽ giúp họ rời xa chồng cũ, còn nếu giúp bọn họ thì sẽ muốn họ hợp lại. Kết quả hoàn toàn bất đồng đó, cậu giúp ai?

Ôn Lực Nhã nhú nhú mày mệt mỏi nằm bò lên bàn. Kì thật cô muốn giúp bọn họ hợp lại nhưng hình như làm như thế là phản bội chị em....

– Sao lại có thể phiền chán như thế? Cô buồn phiền thở dài.

– Chuyện tình cảm vợ chồng không phải là chuyện người ngoài chúng ta có thể nhúng tay, mình nghĩ tốt nhất là chúng ta nên yên lặng quan sát đi.

– Đạo lí này mình cũng biết nhưng.... quên đi, mặc kệ

Rất phiền, xem ra cô nên buông tay thì hơn.

Bạch Lăng mỉm cười, quan tâm hỏi:

– Cậu mang thai vẫn khỏe chứ?

– Chỉ cần ông xã mình không cần giữ gìn chỗ này chỗ kia như thế thì mọi thứ đều tốt.

Ôn Lực Nhã đứng dậy, kéo đĩa bánh ngọt đến trước mặt, vừa ăn vừa nói chuyện.

– Anh ấy vẫn cẩn thận không cho phép cậu làm gì sao? Bạch Lăng cười hỏi

– Đúng thế. Cô dùng đĩa cầm bánh ngọt như đang xả hận vậy.

Bạch Lăng nhìn động tác của cô, cười khẽ.

– Cậu phải biết đó là vì anh ấy quan tâm đến cậu.

– Nhưng như thế cũng thái quá cơ. Ngay cả tự mình gội đầu cũng không cho, nhất định bắt mình phải ra tiệm gội đầu, làm gì có chuyện như thế? Mình bây giờ mới mang thai năm tháng chứ không phải 8,9 tháng, anh ấy thật quá kì lạ.

– Không chỉ kì lạ, nhất định cậu còn thấy anh ấy rất bá đạo đúng không?

– Đúng thế!

– Không chỉ bá đạo còn như bị thần kinh có vấn đề.

– Đúng!

– Còn ngạc nhiên, khoa trương, quả thật là điên rồi?

Bạch Lăng càng nói càng tăng mức độ lên khiến Ôn Lực Nhã ngây dại.

– Ách.... Thực ra cũng không cần nói như thế.

– Nhưng mà quan trọng là dù anh ấy có điên rồi thì cậu vẫn rất yêu anh ấy, cũng biết anh ấy rất yêu cậu, đúng không?

Bạch Lăng nói tiếp, mặt đầy ý cười chế nhạo

Lúc này cô mới biết mình bị đùa, chỉ có thể sờ sờ mũi, không dám lại than vãn lung tung nữa, vội nói sang chuyện khác.

– Ăn bánh ngọt, ăn bánh ngọt, bánh này ăn ngon lắm.

Bạch Lăng cười liếc nhìn cô một cái, cầm lấy đĩa cắn một miếng bánh, trong lòng đột nhiên hiểu ra một chuyện.

Cùng bạn bè uống trà trưa, thảo luận về ông xã yêu mình như thế nào, thật đúng là hạnh phúc lớn.

12. Chương 12

– Cha!

Một người mệt chết khiếp, cảm giác như mình mới chỉ ngủ được một chút mà thôi đã bị người tát tỉnh, cảm giác này thực sự khiến người khác tức muốn chết. Nhưng nếu bàn tay đó lại nho nhỏ mềm mềm, giọng nói mềm mại đáng yêu gọi “cha cha” thì cảm giác này khác hẳn 180 độ.

Đồ Thánh mỗi một mở mắt ra, thấy gương mặt thiên sứ của con gái gần kề, lập tức nhếch miệng cười

– Hi! Baby

Anh ôm bé vào lòng, hôn bé khiến nhóc con kia cười khanh khách.

Thấy tiếng cười của con gái, Bạch Lăng ở bên ngoài chuẩn bị bữa sáng vội vàng đi vào nhưng cũng không kịp.

– Xin lỗi, em không nghĩ tới con lại tỉnh sớm như thế, làm anh không ngủ ngon

Cô nhú mày lại, vẻ mặt xin lỗi nhìn ông xã. Tối hôm qua anh có ca mổ ột người bị tai nạn giao thông đến ba giờ mới trở về

Đồ Thánh không thèm để ý lắc đầu

– Bây giờ rồi em?

– 7:30’

– Tiểu gia hỏa này còn đúng giờ hơn cả đồng hồ báo thức

Anh cười khẽ, lại hôn hôn con gái, khiến bé cười khanh khách.

– Em mang con ra ngoài, anh ngủ tiếp đi.

Đồ Thánh vội vàng ngăn cản

– Không cần, anh cũng nên dậy rồi, tí nữa 10h anh còn có một ca mổ.

– Từ giờ đến lúc đó còn hơn hai tiếng nữa, anh ngủ tiếp một chút đi.

– Anh thích dùng thời gian này chơi cùng con gái hơn. Baby, đúng không?

– Đúng. Nghiên Nghiên hợp tác trả lời khiến hai vợ chồng đều cười vui.

– Nhìn anh mệt lắm, thật sự không cần ngủ thêm sao?

Cô lo lắng nhìn ông xã.

– Lại đây.

Anh nằm trên giường ngoắc ngoắc tay với bà xã.

Cô đi lên trước, định hỏi anh muốn làm gì đã bị anh kéo vào lòng.

Đồ Thánh một tay ôm con gái, một tay ôm bà xã, trên mặt mỉm cười thỏa mãn.

– A! Hạnh phúc! Anh đột nhiên cảm thán thở dài.

Bạch Lăng bị anh đùa mà cười:

– Anh lại đùa gì thế?

– Đùa là đùa thế nào, anh đang cảm thán hạnh phúc

Anh nghiêm trang nói với cô rồi lại ngậm lên: – A! Hạnh phúc!

Cái gì là cảm thán hạnh phúc, căn bản là đang đùa thôi.

– Sau đó thì sao? Nếu là cảm thán chắc sẽ chỉ không có một câu như vậy thôi chứ

Cô cười hỏi

– Thánh thần ơi, cảm ơn ngài đem tình yêu và sự ấm áp, vui sướng và khoái hoạt cho con, làm cho chúng con sống trong thế giới tình yêu, nguyện ngài phù hộ chúng con

Bạch Lăng rút cuộc nhin không được phì cười, cô cười không thể ngừng lại.

– Mẹ? Nghiên Nghiên khó hiểu nhìn cha như đang hỏi mẹ bị làm sao vậy.

– Mẹ rất ăm ỉ phải không con? Đồ Thánh nói với bé.

– Đúng. Nghiên Nghiên hợp tác dùng sức gạt đầu.

– Thế cha làm mẹ im miệng nhé?

– Im miệng, im miệng, im miệng

Nghiên Nghiên đang học nói bi bô nói theo.

Đồ Thánh nhìn con gái cười, sau đó kéo bà xã lại trước mặt, hôn cô, nuốt đi tiếng cười của cô.

Không nghĩ anh sẽ làm như thế trước mặt con gái, cô cứng đờ người, muốn đẩy anh ra nhưng anh lại hôn càng sâu khiến cô dần dần quên sự chống cự, dần dần đáp lại anh, phát ra tiếng rên rỉ.

– Về sau em còn dám cười anh không? Anh ngẩng đầu, khàn khàn cười nói với cô.

– Con đang ở đây, sao anh lại làm thế?

Chỉ cần thoát khỏi bờ môi anh, lí trí Bạch Lăng lại quay lại, cô hờn dỗi nhỏ giọng trách.

– Vì sao không được? đây là biểu hiện tình cảm vợ chồng chúng ta, đúng không Nghiên Nghiên?

Đồ Thánh nhìn con gái tìm sự đồng tình.

– Biểu hiện, biểu hiện. Nghiên Nghiên vui vẻ học anh nói chuyện.

– Đúng vậy, biểu hiện tình yêu.

Anh chớp cơ hội lại hôn trộm Bạch Lăng một chút.

Cô vừa bực mình vừa buồn cười trừng mắt lườm anh, quả thực không có cách nào với cha con bọn họ.

Nhưng nhìn cô có vẻ bất đắc dĩ, Đồ Thánh nhin không được lại nghiêng người hôn cô, ôn nhu mà lưu luyến.

Vợ chồng họ rất ân ái, không cẩn thận mà bỏ quên mất tiểu bảo bối, Nghiên Nghiên không chịu bị bỏ rơi, đi đến cạnh cha rồi kề sát vào mặt hai bọn họ.

– Bố, Nghiên Nghiên muốn được hôn

Bé cũng góp vui hôn loạn cùng với hai vợ chồng.

– Cả hai vợ chồng kinh ngạc dừng lại, đồng thời cùng cười lên.

– Muốn hôn phải không? được, cha hôn con

Đồ Thánh nhếch miệng cười với con, sau đó bắt đầu hôn loạn khiến bé cười sặc sụa đến bảo ngưng lại, không cần đùa nữa.

Bạch Lăng nhìn hai cha con họ, lắc lắc đầu, vừa cười vừa thấy bất đắc dĩ.

Anh ấy nha, rõ ràng mệt đến mất tâm quàng, lại vẫn muốn dùng thời gian nghỉ ngơi mà cùng con chơi đùa mà không chịu nghỉ ngơi thêm chút nữa, thật không có cách nào.

Nhưng anh như vậy lại khiến cô rất thích, hơn nữa càng ngày càng thích, càng ngày càng yêu.

– Phu nhân, tôi đến đây.

Nghe thấy tiếng chị Lâm – người giúp việc, Bạch Lăng đẩy ghế ra, ôm con gái rời khỏi bàn máy tính, từ thư phòng đi ra phòng khách.

– Chị Lâm, chị tới rồi, hôm nay lại muốn làm phiền chị

Cô mỉm cười chào người phụ nữ đang cõ giày bên cửa.

– Cô đừng nói như vậy, đây là chuyện của tôi

Chị Lâm thay dép lê đi trong nhà đi vào phòng khách:

– Đúng rồi, đây có một phong thư gửi đến cho cô, bảo vệ vừa đưa cho tôi.

– Thư? Cô tò mò nhận phong thư chị Lâm đưa ình, hoài nghi không biết là ai gửi ình.

– A! nghiên nghiên hôm nay có khỏe không? bác mang kẹo đến này, có muốn không, cho bác ôm một chút.

Chị Lâm yêu thương đùa Nghiên Nghiên.

Bạch Lăng lại quay nhìn con gái đang ngượng ngùng, giật dây:

– Nghiên Nghiên cho bác ôm một chút? Bác có kẹo đó!

– Kẹo?

– Đúng, là kẹo

Chị Lâm lấy trong túi ra một hộp socola, giơ giơ trước mặt bé:

– Cho bác ôm một chút thì có kẹo ăn nha.

– Có muốn không? Bạch Lăng hỏi con gái.

Nghiên Nghiên còn đang giãy dụa, nhìn nhìn hộp socola, nhìn nhìn chị Lâm rồi cuối cùng vẫn chọn không lấy.

– Mẹ. Bé gắt gao ôm cổ Bạch Lăng, vùi mặt vào lòng mẹ.

– Ai! Lần thứ 30 rồi. Chị Lâm cảm thán nói.

– Xin lỗi, bé sợ người lạ. Bạch Lăng áy náy cười cười với chị Lâm.

– Không sao. Bây giờ tôi bắt đầu làm việc, hôm nay có chuyện gì đặc biệt cần tôi làm không?

Chị Lâm đưa gói socola cho cô, nhiệt tình hỏi.

– Thời tiết hôm nay tốt lắm, tôi muốn giặt qua chăn nệm,,

– Được. Chị Lâm gật đầu: – còn gì nữa không.

– Tôi thấy trong phòng bếp có phân gián, có lẽ phải phiền chị rửa sạch đi.

– Được.

– Vậy phiền chị rồi.

Cầm thư, ôm con trở về thư phòng, Bạch Lăng để con gái ngồi trên đùi mình nghịch bàn phím máy tính, còn mình thì mở thư ra xem.

Vừa mở ra, một tệp ảnh rơi xuống đầy đất.

– Mẹ.

Nghiên Nghiên bị tiếng động bất ngờ dọa, bé quay người ôm chặt cô mà cô lại không rảnh trấn an bé, hoàn toàn bất động trừng mắt nhìn tệp ảnh phân tán kia. Đó là ảnh chụp chung của chồng cô và một người phụ nữ xa lạ.

Cô ôm con gái, mặt không chút máu, khom người cầm những bức ảnh lên rồi cẩn thận xem từng bức.

Người đàn ông trong ảnh chụp kia chính là Đồ Thánh, chồng cô mà người con gái kia là mỹ nhân trắng nõn, diễm đạm, đáng yêu. Ảnh chụp bọn họ ôm nhau, nói cười, nắm tay, hôn nhau.....

Trừng mắt nhìn tấm ảnh họ hôn nhau, đầu óc cô hỗn loạn vô cùng.

Đây là cái gì? Đây rốt cuộc là cái gì?

Vì sao lại có những bức ảnh này?

Là ai gửi ảnh cho cô, làm như thế có mục đích gì?

Cô có thể cảm giác mình thở dồn dập, mũi cay cay, nước mắt đọng đầy trong khóe mắt giống như chỉ giây sau sẽ ứa ra. Nhưng không có, nước mắt cô không rơi xuống mà từ từ lắng xuống.

Cô trừng mắt nhìn, cảm thấy thật khó tin, thấy ảnh chụp chồng yêu đang thân mật cùng người khác, không phải chính mình nên chịu đả kích lớn, đau lòng muốn chết sao?

Nhưng ngay từ đầu, ngoài việc bị bất ngờ ra thì càng lúc cô càng tỉnh táo, thả lỏng, đến bây giờ... nói thật, cô không hề thấy đau lòng.

Bạch Lăng nhú mày, thấy phản ứng của mình quá khác thường, vì thế lại trừng mắt nhìn những bức ảnh khác nhưng cảm xúc vẫn rất bình tĩnh. Sao lại như vậy?

Chẳng lẽ cô tưởng mình rất yêu Đồ Thánh nhưng lại chỉ là sự thôi miên, bởi vì biết Đồ Thánh là chỗ dựa duy nhất hiện nay của cô, trên thực tế cô không hề yêu anh? Nếu không sao gặp chuyện này, cô sao lại không thấy đau lòng?

– Nguy rồi

Cô thì thảo tự nói, lại nhanh chóng xem tiếp vài bức ảnh nữa nhưng kết quả vẫn không đổi.

– Cái này thật sự nguy rồi.

Cô nhăn mặt nhăn mày lại nói tiếp.

Cô không yêu Đồ Thánh sao?

Không thể nào, cô không lúc nào là không nhớ anh, mỗi lần nhớ anh lại thấy ấm áp, hạnh phúc. Không lúc nào không nhớ đến nụ hôn, vòng ôm, nhiệt độ cơ thể, sức nặng, mùi hương của anh, cùng với lời anh nói yêu. Nếu tất cả những điều này không phải là yêu thì cái gì mới là yêu?

Có lẽ cô.... không đúng, cô nhất định là yêu anh nhưng nên giải thích phản ứng lãnh đạm này của mình như thế nào đây?

Trái lo phải nghĩ nửa ngày, Bạch Lăng vẫn không biết mình có chuyện gì nữa, do dự một hồi, quyết định ra ngoài tìm cứu tinh.

Chính là cái gọi là “trong nhà chưa tổ, ngoài ngõ đã tường”, người ngoài cuộc tỉnh táo mà người trong cuộc u mê, ba kẻ thợ giày còn hơn một Gia Cát Lượng. Cô nghĩ, nhất định sẽ có người giúp được mình gỡ bỏ sự nghi hoặc này.

13. Chương 13

Một đồng ảnh chụp bày bừa trên bàn ở góc khuất một quán cà phê, một đám phụ nữ ngồi vây quanh, tất cả đều ghen hòng tranh trối nhìn những bức ảnh

- Oa! Đây là phản ứng của Tiểu Vũ
- Trời ạ! Đây là của Ôn Lực Nhã
- Những cái này từ đâu mà đến, đây là phản ứng của Nguyên Chỉ Linh.
- Lại vẫn còn đến nữa. Trạ Na nói câu này khiến mọi người đều quay lại nhìn cô.
- Trạ Na, cậu nói cái gì? Lại đến là ý gì? Ôn Lực Nhã vội hỏi, vẻ mặt vừa nghi hoặc vừa tò mò giống hệt ba khuôn mặt còn lại.

Trạ Na hơi cứng người rồi sau đó ra vẻ thoải mái nói:

- Không có ý gì?
- Sao lại không có ý gì. Tập Tiểu Vũ không tin lớn tiếng nói.
- Trạ Na, có phải cậu biết điều gì không?

Bạch Lăng nhìn cô chăm chú.

Trạ Na do dự nhìn cô, nhú mày, trầm mặc không nói:

- Na tỉ, đừng im lặng như thế, biết cái gì thì tỷ nói ra đi, nếu không chúng ta phải làm thế nào mới giúp được Bạch Lăng tỷ? Tiểu Vũ vội thúc giục lại không nhịn được mắng: - Đồ Thánh kia đúng là hỗn đản, dám sau lưng Bạch Lăng tỷ làm loạn, thật là....

- Tiểu Vũ, chuyện này còn chưa chắc chắn, em đừng nói thế

Lực Nhã lắc đầu cắt ngang.

- Sao còn chưa chắc chắn, vật chứng đang rành rành trên bàn đó là gì?
- Bây giờ khoa học kỹ thuật phát triển như vậy, ảnh cũng có thể làm giả
- Là giả sao? Tiểu Vũ nghe xong hơi sững sốt rồi đem ảnh kéo đến trước mặt kiểm tra thật giả.
- Trạ Na, khi này sao cậu lại nói như thế? Những lời này là có ý gì? Lực Nhã tiếp tục chủ đề khi này.

Trạ Na hơi dăm chiêu nhìn Bạch Lăng nhưng lại không trả lời.

- Trạ Na!

Thấy Lực Nhã kiên trì không tha, cô đột nhiên thở dài rồi không nhanh không chậm nói:

- Bạch Lăng từng nói ình nguyên nhân cô ấy li hôn, năm đó, cô ấy cũng nhận được thư nặc danh kiểu này.
- Cái gì?! Ôn Lực Nhã kinh ngạc kêu lên.

Bạch Lăng và Nguyên Chỉ Linh đều tròn mắt nhìn, Tiểu Vũ đang nhìn xem ảnh thật hay giả cũng kinh ngạc ngẩng đầu lên.

- Trạ Na, cậu nói thật không? Cho nên... Nguyên Chỉ Linh vội nhìn Bạch Lăng, cẩn thận hỏi:
- Tức là Đồ Thánh phạm tội nhiều lần?
- Mình không nghĩ là như thế.

Trạ Na lắc đầu.

- Nhưng cậu vừa nói nguyên nhân khi trước Bạch Lăng ly hôn có liên quan đến thư nặc danh này
- Ôn Lực Nhã thấy cô nói trước sau không đồng nhất

- Đúng, nhưng năm đó Bạch Lăng nói với mình thì đây chỉ là ngôi nổ mà thôi.
 - Ngôi nổ? Na tỷ, tỷ không thể nói rõ ràng một lần thôi được không, đừng có nói một câu lại ngừng một chút như thế, thật là khiến người ta nóng ruột. Tiểu Vũ sốt ruột kêu.
 - Chuyện này tỷ vốn không muốn nói.
 - Vì sao? Tiểu Vũ hỏi tiếp
 - Vì bây giờ cô ấy sống rất hạnh phúc. Trạ Na cẩn thận nhìn Bạch Lăng: – Tỷ cần gì khơi ra chuyện đau lòng đã qua.
 - Một khi đã vậy thì đừng nói nữa
- Cuối cùng Lực Nhã cũng hiểu được Trạ Na khi nãy đã dụng tâm lương khổ. Đều tại mình khi nãy cứ rần muốn tìm ra nguyên nhân, thật đúng là ngu ngốc.
- Xung quanh nhất thời im lặng.
- Bạch Lăng đột nhiên đánh ta sự trầm tĩnh, thông thả nói:
- Không sao. Cậu cứ nói đi.
 - Bạch Lăng! Ôn Lực Nhã ngăn cản kêu lên.
 - Mình muốn biết chuyện đã qua. Cô nhu hòa mà kiên định nói.
 - Nhưng là.....
 - Yên tâm, mình chỉ muốn biết sự thật, không đem chuyện cũ nhập vào chuyện mới, quá khứ đã qua, bây giờ là bây giờ, chuyện này mình hiểu.
- Ôn Lực Nhã nhìn Trạ Na ý bảo cô đừng nói. Lực Nhã cảm thấy thêm một chuyện không bằng một chuyện, nhất là chuyện khiến người ta đau lòng, đương nhiên càng ít càng tốt.
- Bạch Lăng, đầu tiên cậu trả lời mình mấy điều được không? Trạ Na thận trọng hỏi: – Cậu cảm thấy ông xã cậu đối xử với cậu thế nào?
 - Cái này còn cần hỏi sao? Đương nhiên là rất tốt, nếu không cô ấy đã không toàn bàn chuyện giảm béo với mình. Lực Nhã nhanh chóng đáp.
 - Cậu béo lên sao? Nguyên Chỉ Linh kinh ngạc hỏi vì nhìn bên ngoài hoàn toàn không nhận ra.
- Bạch Lăng gật gật đầu.
- 4kg.
 - Oa!
- Cân nặng là kẻ thù cả đời của phụ nữ.
- Có nghĩa là bây giờ cậu thực sự hạnh phúc, không có chút gì lừa dối chính mình đúng không? Trạ Na nhìn Bạch Lăng.
- Bạch Lăng khó hiểu nhìn cô, không hiểu ý câu này là gì.
- Ảnh chụp chính là ngôi nổ. Thật ra trước kia sở dĩ cậu li hôn là vì cuộc sống hôn nhân của cậu không hạnh phúc. Đây là trước kia cậu nói ỉn.
 - Không hạnh phúc? Bạch Lăng thì thào đáp lại.
 - Nếu mình nhớ không nhầm, lúc ấy cậu nói: “Mình có một ông xã vừa trẻ vừa đẹp trai, là bác sĩ nổi tiếng, mình là vợ của anh ấy được nhiều người hâm mộ, có nhà đẹp, ăn ngon, ngủ tốt, không cần làm việc cũng không sợ thiếu thốn, vì sao mình còn không biết đủ, không vui vẻ?”

– Cậu nói người khác đều nói cậu rất hạnh phúc, cậu cũng vốn nghĩ như vậy, nhưng sau ngay cả cười cũng thấy mệt mỏi, một người chìm trong hạnh phúc sao lại như thế? Cậu nói ly hôn là vì không muốn lừa dối bản thân, lừa dối mình rằng anh ấy hợp với cậu.

Mọi người không hện mà cùng nhìn Bạch Lăng, không biết cô nghe những lời này sẽ có phản ứng thế nào.

Hai người cuối cùng là phù hợp hay không. Chuyện này nói đơn giản thì lại phức tạp mà nói phức tạp lại rất đơn giản, quan trọng là đương sự muốn làm thế nào.

Khi trước, Bạch Lăng vì không hợp mà chọn ly hôn, vậy bây giờ? Vẫn như lần đầu tiên kết hôn, phát hiện hai người không hợp mà chia tay, chẳng lẽ qua hai ba năm xa cách và bây giờ Bạch Lăng mất trí nhớ mà trở nên thích hợp sao?

– Thì ra anh ấy không gạt mình. Bạch Lăng chậm rãi nhỏ giọng nói.

– Cái gì?

– Anh ấy nói yêu nhau dễ, ở chung khó, đây là nguyên nhân chúng mình ly hôn, thì ra là hẳn không lừa mình.

– Trừ ra, anh ấy còn nói gì với cậu?

Trạm Na hỏi, như là còn chuyện chưa nói hết.

– Anh ấy nói sẽ thay đổi, nếu quyết định cùng chung một chỗ, anh ấy sẽ không để chính mình giẫm lên vết xe đổ.

– Nếu anh ấy thật sự nói với cậu như vậy, mình nghĩ không có vấn đề gì nữa rồi

Trạm Na cuối cùng yên tâm mỉm cười.

Cô tin tưởng chỉ cần có một người chịu thay đổi thì hai người không hợp cũng sẽ thành hợp. Hơn nữa, sự thật cũng đã chứng minh, hai người bọn họ bây giờ rất hạnh phúc mà?

– Sao lại không có vấn đề gì nữa? Những bức ảnh chụp này chính là vấn đề lớn còn gì. Tiểu Vũ phản bác, khiến mọi người nhớ lại chủ đề chính.

– Bạch Lăng, cậu tính làm thế nào bây giờ? Nguyên Chỉ Linh thân thiết hỏi cô: – cậu có định cho Đồ Thánh biết việc này không?

Mọi người không hện mà cùng chờ cô trả lời.

– Mình còn không nghĩ tới chuyện này, đây cũng không phải là việc khiến mình phiền não.

Bạch Lăng vốn bình tĩnh lại đột nhiên có chút phiền chán.

– Làm sao vậy? Ôn Lực Nhã quan tâm hỏi.

Cô do dự một chút, không đáp hồi lại:

– Nhìn những ảnh này, các cậu có phải rất tức giận không?

– Đương nhiên. Ôn Lực Nhã không chút do dự gạt đầu.

– Mình đáng lẽ phải thấy rất đau lòng, chịu đả kích lớn, sau đó đau lòng muốn chết hoặc nổi trận lôi đình?

Nghe cô nói xong, bọn họ mới thấy đúng là có vấn đề. Đúng rồi, Bạch Lăng đáng lẽ phải đau lòng hay tức giận mới đúng, sao lại cứ bình tĩnh như thường thế này. Thật không phù hợp

– Các cậu cũng thấy đúng không? Bạch Lăng cười khổ: – Trừ ra lúc đầu tiên mình hơi sợ hãi và bị đả kích, sau đó mình cảm thấy bình an vô sợ, không hề thấy tức giận hay thương tâm gì hết.

Nói xong, cô tỏ vẻ hoang mang lại bắt lực nhìn bọn họ.

– Các cậu nói xem, sao mình lại như thế? Cô phiền chán hỏi: – chẳng lẽ là mình thật sự không yêu Đồ Thánh, ở cùng anh ấy là vì anh ấy là người duy nhất mình có thể dựa vào?

Mọi người cứ hòng nhìn cô, tất cả đều bị cô nói mà ngầy người.

– Cậu đang nói gì thế? Đương nhiên là cậu yêu Đồ Thánh!

Ôn Lực Nhã là người đầu tiên phản ứng lại:

– Nếu hai người các cậu không chân thành yêu nhau thì sao có thể hạnh phúc? Bây giờ cậu hạnh phúc chứ! Cho dù bản thân cậu không nhận ra nhưng bọn mình đều nhận ra rằng trong thời gian này, cậu rất hạnh phúc

Nói xong cô quay đầu nhìn những người bạn thân:

– Các cậu nói xem đúng không?

Nguyễn Chỉ Linh dùng sức gật đầu.

– Đúng vậy. Tập Tiểu Vũ lớn tiếng đồng ý.

– Bạch Lăng, đừng hoài nghi chính mình. Trạ Na kiên định nói với cô.

– Nhưng nếu thật sự mình yêu anh ấy, sao mình lại thấy bình thường thế này?

Bạch Lăng vẫn muốn là rõ phản ứng của mình.

– Cái đó quá đơn giản, vì cậu tin tưởng Đồ Thánh sẽ không phản bội cậu, tin tưởng tất cả chỉ là trò đùa dai nên mới không thấy tức giận hay đau lòng. Ôn Lực Nhã kích động phỏng đoán.

– Mình cũng thấy thế. Nguyễn Chỉ Linh đồng ý gật đầu.

– Là như thế sao? Bạch Lăng thì thảo tự hỏi, cảm thấy sau khi những người bạn thân phân tích, sự bất an khi này dần dần tan biến.

Thì ra đó là vì mình yêu anh ấy đến hoàn toàn tin tưởng. Giải thích như vậy đã nói rõ, vì cô không quá tin đây là ảnh thật, cho dù là thật cũng nhất định là có ẩn tình, cô vẫn cho rằng như vậy.

– Mình cảm thấy chuyện quan trọng nhất bây giờ là tìm được người gửi ảnh, hỏi xem ý đồ của hắn

Tập Tiểu Vũ nổi giận dùng dùng nói.

– Vấn đề là Bạch Lăng mất trí nhớ, muốn tìm ra thì vô cùng khó.

Ôn Lực Nhã nhú mày.

– Còn nữa, mình nghĩ địa chỉ trên phong thư này đều là giả

Trạ Na buông điện thoại rồi nói.

Mọi người nhìn ta, ta nhìn người, đều suy nghĩ xem nên giải quyết vấn đề này như thế nào.

– Mình nghĩ tốt nhất là nên trực tiếp hỏi Đồ Thánh đi. Bạch Lăng đột nhiên nói khiến mọi người cả kinh.

– Cậu làm như vậy liệu có ổn không?

Ôn Lực Nhã lo lắng nhìn nàng.

Giáp mặt nói rõ tuy là biện pháp tốt nhưng cũng không tốt. Có thể sẽ khiến việc lớn hóa nhỏ, việc nhỏ thành không có, thậm chí làm hỏng chuyện, thậm chí khiến mọi chuyện không thể挽 hồi, khiến vợ chồng trở mặt thành thù.

Nhưng chuyện như thế này cũng không thể để bọn họ thay Bạch Lăng tìm Đồ Thánh hỏi, bởi vì cảm giác này như đang khởi binh vãn tội. Thật sự là mệt đầu mà.

– Nếu vợ chồng họ thật sự yêu thương nhau, mình nghĩ chắc không có vấn đề gì đâu

Trạ Na nói.

Nếu cô và Đồ Thánh thật lòng yêu nhau, nhất định sẽ không có chuyện gì.

14. Chương 14

– Bà xã?! Sao em còn chưa ngủ, anh đã nói là anh về trễ, em đừng chờ đi ngủ trước đi mà.

Đi lên phía trước ôm hôn bà xã, Đồ Thánh không nhịn được nhìn về phòng ngủ:

– Nghiên Nghiên ngủ?

– Anh bảo em đừng chờ anh chẳng lẽ lại muốn Nghiên Nghiên chờ anh?

Bạch Lăng buồn cười lườm anh một cái

– Ý anh không phải thế, chỉ là mấy ngày liền không tắm cho con, không dỗ con ngủ không biết con nó có hỏi cha không?

Về mặt anh vừa tiếc nuối lại vừa chờ mong

– Không có

– A! Đứa con gái bất hiếu này. Anh như chịu đả kích lớn mà khóc thét.

– Em nói đùa thôi. Cô cười nói: – Con ngày nào cũng hỏi anh làm em phiền muốn chết mà.

– Ai! Đúng là đứa con gái hiếu thuận ngoan ngoãn của anh. Anh lập tức cảm động, tán thưởng

– Chẳng có ai dùng chuyện này mà bình phẩm xem con có hiếu hay không

Cô nghe xong thấy đúng là dở khóc dở cười.

– Sao lại không được, theo anh thấy thì đúng là như thế. A Thật sự là một đứa con hiếu thuận

Anh lại tán thưởng lần nữa, hại Bạch Lăng nhìn không được mà phì cười.

– Đói bụng không? Em làm chút đồ ăn khuya cho anh nhé

Đỡ lấy cặp tài liệu trên tay anh, cô hỏi.

– Nếu món ăn khuya là em thì được

Anh vươn tay kéo cô vào lòng, vợ chồng cùng ngồi trên sofa rất thân mật

– Anh không mệt sao?

– Nếu là chuyện ... (ơ hơ hơ) thì mãi mãi cũng không mệt

Anh hôn cô rồi lại phát hiện phản ứng của cô hơi lạ, như có tâm sự vì thế quan tâm hỏi:

– Làm sao thế?

Bạch Lăng do dự trong chốc lát, cúi đầu nhìn tay mình, từ từ nói:

– Hôm nay em nhận được một bức thư nặc danh

Đột nhiên cả người Đồ Thánh cứng đờ

Bạch Lăng an vị ở trên đùi anh nên có thể thấy rõ phản ứng này của anh

– Thư gì? ở đâu?

Tuy rằng phản ứng của anh khiến cô hơi nghi ngờ nhưng cô cũng không hỏi gì, chỉ mở ngăn kéo bàn trà, lấy ra một phong thư đưa cho anh.

– Ở đây.

Đồ Thánh không nói một câu rút tập ảnh kia ra, sau đó mặt không đổi sắc nhìn mấy tấm ảnh, sau đó quăng lên bàn trà.

Bạch Lăng trầm mặc nhìn anh

– em muốn hỏi cái gì

Anh chăm chú nhìn cô, vẻ mặt không rõ là hỉ nộ ái ố.

– Cho dù em hỏi anh cái gì anh cũng thành thật trả lời em chứ

Cô cùng nhìn anh chăm chú

– Nhất định

– ảnh chụp này là thật sao?

– Đúng.

– Vậy cô gái trong ảnh có quan hệ gì với anh?

– Quan hệ bác sĩ, bệnh nhân.

– Bác sĩ sẽ hôn bệnh nhân ư?

– Không, nhưng đôi khi bệnh nhân sẽ cưỡng hôn bác sĩ.

Câu trả lời này khiến Bạch Lăng sững sốt một chút, muốn cười lại không dám cười vì vẻ mặt anh rất nghiêm túc.

Không nghĩ rằng bác sĩ cũng bị quấy rối tình dục, cô còn tưởng chỉ có y tá mới gặp phải vấn đề này.

Nhưng mà cũng phải nói lại, anh trẻ tuổi, đẹp trai lại là thầy thuốc nổi tiếng, được các nữ bệnh nhân yêu thích cũng không có gì là lạ. Chẳng qua cô thật sự không nghĩ cô gái nhu nhược, điềm đạm đáng yêu kia cũng có gan lớn như vậy.

– ảnh này là gần đây? Cô lại hỏi tiếp.

– Không phải. Anh do dự một chút mới trả lời.

Bạch Lăng ngậy người không hiểu vì sao chuyện này lại khiến anh do dự như vậy. Trừ phi anh nói dối hoặc vấn đề mấu chốt là ở đây.

– Nếu không phải gần đây thì là bao lâu rồi?

Lúc này anh lại do dự càng lâu:

– Bốn năm.

– Cái gì? Bạch Lăng cảm thấy khá bất ngờ: – bốn năm?

Anh gật đầu.

– Sao lại có người đem ảnh từ bốn năm trước đưa cho em? Mục đích là gì?

Cô nhúm mày khó hiểu hỏi, tình huống càng lúc càng quỷ dị.

Đồ Thánh trầm mặc không nói.

– Ông xã, có phải anh biết cái gì đúng không? Cô thấy vẻ mặt anh kì quái: – anh vừa nói cô ấy là bệnh nhân của anh, vậy bây giờ cô ấy đâu? Vẫn đang điều trị chỗ anh sao?

Cô nghĩ có lẽ là đối phương không chiếm được anh nên mới oán hận mà đưa ảnh chụp này đến để phá hoại.

Anh nhìn cô một lát rồi chậm rãi lắc đầu:

– Cô ấy chết rồi.

– Cái gì?! Cô hoảng sợ.

Trời ạ, đây là chuyện gì thế này, chẳng lẽ là hồn ma quấy phá mà gửi phong thư này cho cô?

– Ông xã! Cô không nhận được ngồi sát lại gần anh, quay đầu nhìn xung quanh, đột nhiên thấy hơi rợn.

– Anh nghĩ chuyện này từ khi chúng mình ly hôn khi trước đã tan thành mây khói. Không nghĩ...

Anh ôm cô vào lòng, lẩm bầm.

Cô hoài nghi quay đầu nhìn anh:

– Chuyện này có liên quan đến việc chúng ta li hôn trước kia?

Bọn họ li hôn không phải vì ở chung xảy ra vấn đề sao?

Đồ Thánh do dự nhìn cô hồi lâu, lúc này bỗng nhiên thở nhẹ một hơi

– Chuyện này anh vốn không định nói.

– Hôm nay, em nghe được hai lần những lời này rồi

Bạch Lăng cười khổ nói.

– Ai nói với em cơ? Anh nhú mày, cẩn thận dò hỏi.

– Trăm Na.

– Vì sao cô ấy nói với em như thế?

– Hình như trước kia em có nói chuyện li hôn với cô ấy, cô ấy vẫn không định nói cho em, cho đến hôm nay

Một lúc, cô đột nhiên nhớ ra:

– Ông xã, nghe nói trước khi chúng ta ly hôn, em cũng từng nhận được thư nặc danh này, chuyện này anh biết không?

Anh trầm mặc một chút mới trả lời

– Biết.

– Cho nên đây là nhằm vào em chứ không đơn giản là trò đùa dai? Vì sao? Trước kia em đã từng đắc tội, làm tổn thương ai sao? Cô ưu sầu hỏi.

– Đó không phải là lỗi của em

Anh vội phủ nhận, không mong chuyện xưa tái diễn.

– Tức là em thật sự đã làm tổn thương ai đó? Cô như bị đả kích lớn, khó tin tròn tròn mắt.

– Anh nói lại lần nữa, đó không phải là lỗi của em

Đồ Thánh nghiêm túc nhấn mạnh nói.

– Vậy là lỗi của ai? Cuối cùng đã phát sinh chuyện gì, nói cho em biết được không?

– Thế nào? Kết quả thế nào, cậu hỏi chưa

Cô rất muốn rên lên, cô vừa mới tiễn Đồ Thánh đi làm thôi, vừa mới định về phòng ngủ nường, không nghĩ nằm còn chưa ấm chỗ chuông cửa lại kêu, mở cửa ra là vẻ mặt Lực Nhã đang cực kì tò mò.

Mới có chín giờ 10 phút thôi, Lực Nhã có đến sớm quá hay không? Bạch Lăng nhìn đồng hồ treo tường trong phòng khách. Cố gắng áp chế cảm giác muốn khóc thét lên.

– Sao cậu đến sớm vậy?

– Thuận đường đi cùng ông xã mình

Ôn Lực Nhã nhếch miệng cười, hai tay giơ thành chữ V với cô, Bạch Lăng không còn gì để nói.

– Thế nào, cậu hỏi chưa? Cô lại dồn hỏi.

– Có

– Kết quả thế nào?

Bạch Lăng nhìn gói đồ to trên tay cô, hỏi lại:

– Bữa sáng à? Có phần của mình và Nghiên Nghiên không?

Ôn Lực Nhã sững sốt một chút, gật đầu

– Có.

– Vậy trước tiên ăn sáng rồi nói sau, tối qua mình ngủ không đủ, đầu óc bây giờ đang hỗn loạn, cần phải tỉnh táo một chút.

Tối qua nghe Đồ Thánh nói chuyện gần như mất cả một đêm.

– Cậu không sao chứ?

Ôn Lực Nhã quan tâm hỏi, lúc này mới phát hiện cô có vẻ uể oải, mắt thâm quầng:

– Cậu và Đồ Thánh thế nào?

Không phải vợ chồng họ cãi nhau chứ.

– Bọn mình vẫn tốt.

Bạch Lăng lắc đầu.

– Vậy là tốt rồi.

Cô thở dài nhẹ nhõm một hơi, để bữa sáng lên bàn trà trên phòng khách, quay đầu hỏi:

– Nghiên Nghiên đâu?

– Vừa nãy đang uống sữa, chắc giờ uống xong rồi

Bạch Lăng nói xong bước vào phòng ngủ, vừa lúc thấy bé đang cầm bình sữa, lui dần về phía sau, định xuống giường.

– Cậu không sợ bé té ngã à? Ôn Lực Nhã theo sau thấy thế, lo lắng hỏi.

– Ngày bé làm vài lần, có gì cần lo lắng.

– Nhưng bé cao hơn giường có một tí mà thôi, nhìn thấy rất đáng sợ.

– Chờ cậu làm mẹ rồi trái tim sẽ cứng rắn hơn

Bạch Lăng mỉm cười nói, sau đó khom người cần bình sữa đặt lên bàn, đi về phía con gái ca ngời:

– Baby, con giỏi quá

Cô hôn môi bé rồi ôm bé nhìn Ôn Lực Nhã: – con không chào dì?

– Dì. Giọng nói non mềm khiến người ta nghe mà mềm nhũn người.

– Nghiên Nghiên ngoan quá. Lực Nhã nghiêng người hôn khuôn mặt bé một chút, sau đó không nhịn được khóc thét lên:

– Trời ạ, đừng nói Tề Thác thích con gái, mình cũng thích nữa.s

– Thế thì có gì khó, chờ sinh cậu nhóc này xong, lại cùng ông xã cậu cố gắng “tạo người” là được

Bạch Lăng nhìn cô ái muội nói.

Không nghĩ bạn thân lại nói vậy, Lực Nhã đỏ bừng mặt lên.

– Sao lại thẹn thùng làm gì, mọi người đều là người lớn rồi, kết hôn cũng kết hôn rồi là gì? Bạch Lăng cười cô.

– Đi, chúng ta đến phòng khách ăn sáng

Không biết nên nói gì, Lực Nhã đành phải đổi đề tài: – Còn nữa, cậu thấy có cần gọi Trâm Na, Chỉ Linh, Tiểu Vũ đến không? Các cô ấy nhất định cũng muốn biết kết quả.

– Tốt lắm, gọi các cậu ấy tới luôn, đỡ ỉnh phải nói đi nói lại vài lần.

Bạch Lăng gật đầu nói. Dù sao cô cũng không thể ngủ tiếp được, hơn nữa, nói thật, cô cũng muốn nghe ý kiến mọi người.

Được, mình đi gọi điện. Ôn Lực Nhã vội vàng gật đầu

15. Chương 15

Một giờ sau, hội vợ cũ lục tục đến đủ, trừ phụ nữ có thai không thể uống cà phê chỉ có thể uống nước hoa quả, những người còn lại mỗi người một chén cà phê. Thêm vào đó là bánh bích quy tự tay Ôn Lực Nhã làm mang đến.

Nghiên Nghiên sớm ăn uống no đủ, bé nhu thuận ngồi trên sàn gỗ nghịch đồ chơi.

– Người con gái trong ảnh kia là Triệu Tâm Đình, năm hai mươi tuổi phát hiện có một khối u trong não, đó là chuyện từ bốn năm về trước...

Nhìn đám chị em tốt, Bạch Lăng hít sâu một hơi, từ tốn kể lại chuyện đêm qua Đồ Thánh nói cho cô.

Triệu Tâm Đình là ái nữ của Triệu gia. Từ nhỏ đã có thiên phú âm nhạc, mười ba tuổi sang Viên học âm nhạc, mười tám tuổi được tuyển thẳng vào một học viện âm nhạc lớn ở Viên, tiền đồ sáng sủa.

Nhưng năm hai mươi tuổi, cô đột nhiên té xỉu, đi kiểm tra mới biết sau gáy có một khối u lớn.

Người nhà cô khắp nơi tìm kiếm bác sĩ, có thể nói là đi khắp trong nước, ngoài nước, nhưng vì vị trí khối u rất đặc biệt, rất nguy hiểm nên không ai dám cam đoan là sẽ cứu được. Lúc ấy, chỉ duy nhất Đồ Thánh dám cam đoan sẽ chữa khỏi nhưng anh cũng chỉ là một bác sĩ trẻ, kinh nghiệm không nhiều. Bất đắc dĩ, Triệu gia cũng đành tìm tới anh.

Nếu đã cam đoan với người nhà bệnh nhân thì đương nhiên Đồ Thánh phải cẩn thận ứng phó với ca bệnh lớn này. Tất cả mọi việc từ kiểm tra, nghiên cứu đều một tay anh làm, để bệnh nhân không lo lắng mà ảnh hưởng anh cũng đối xử với cô rất ôn nhu.

Lúc ấy anh chỉ chuyên tâm làm việc, căn bản không chú ý gì. Nhưng trong gần một tháng ngắn ngủi đó, Triệu Tâm Đình đã bắt tri bất giác yêu thương anh.

Bi kịch bắt đầu từ đây.

Triệu Tâm Đình tỏ tình với anh, anh hoàn toàn không chuẩn bị tâm lí trước tình huống này mà cự tuyệt cô, cũng nói cho cô anh đã kết hôn. Sau đó, đêm trước ngày lên bàn mổ, cô ngẩng đầu tự tử từ tầng cao nhất của bệnh viện.

Chị của cô ấy biết cô ấy yêu Đồ Thánh nên cho rằng vợ chồng bọn họ hại chết em gái mình, cho nên mới không ngừng gửi những bức ảnh này đến, muốn phá hoại hôn nhân của bọn họ.

– Như thế này thật quá đáng

Nghe Bạch Lăng nói xong, Tập Tiểu Vũ khó tin lắc đầu:

– Thế này thật đúng là kì lạ.

– Tức là ảnh này là do chị hái Triệu Tâm Đình gửi. Ôn Lực Nhã hỏi.

– Đúng thế, Đồ Thánh nói là trừ cô ta ra không còn ai có những bức ảnh này nữa. Bạch Lăng gật đầu trả lời.

– Một khi đã thế thì cô ta cần gì phải làm trò gửi thư nặc danh

– Có lẽ như thế thì bức thư này sẽ không thành vật chứng sau này. Trạ Na nói.

– Nhưng nói thật, cô ta cũng quá kì lạ? Mọi chuyện cũng đã qua lâu vậy, cô ta có cần nhớ mãi không quên mà hành hạ hai người không? Quan trọng nhất là chuyện em gái cô ta tự sát thì có liên quan gì đến chị?

Tập Tiểu Vũ tức giận nói.

– Quan trọng không phải là liên quan đến Bạch Lăng hay không mà là ở chỗ cô ta đang suy tính cái gì?

Nguyên Chỉ Linh dăm chiêu nói.

– Sao lại nói thế? Ôn Lực Nhã khó hiểu nhìn cô.

– Các cậu không biết sao. Nếu là bình thường thì khi hai người bọn họ li hôn ân oán cũng coi như xong. Cho dù không lập tức hết hận nhưng thời gian lâu như vậy cũng không nên canh cánh trong lòng, hơn nữa còn nhằm vào Bạch Lăng vốn là người vô tội

Nguyên Chỉ Linh chỉ ra điểm bất thường:

– Hơn nữa, nói thật, nếu cô ta muốn báo thù sao không trực tiếp tìm Đồ Thánh mà cứ muốn tìm Bạch Lăng. Trạ Na quay đầu hỏi người trong cuộc:

– Bạch Lăng, cậu có hỏi Đồ Thánh xem trong mấy năm hai cậu tách ra, cô ta có bao giờ tìm đến Đồ Thánh không?

Cô lắc đầu nói:

– Mình không hỏi, nhưng Đồ Thánh nói, anh nghĩ chuyện này sớm nên cho qua.

– Ý là trong thời gian hai người tách ra, cô ta không tìm Đồ Thánh gây rắc rối.

– Uh!

– Như vậy đáp án đã rõ ràng rồi.

Trạ Na và Nguyên Chỉ Linh nhìn nhau. Nguyên Chỉ Linh gật gật đầu.

– Đáp án gì? Tập Tiểu Vũ hoang mang hỏi, không hiểu sao hai người lại ra vẻ bí hiểm như vậy.

– Ý của hai cậu là cô ta có toan tính khác? Ôn Lực Nhã nhíu mày nói.

– Đúng vậy.

– Toan tính gì thế? Tập Tiểu Vũ lại hỏi.

– Bạch Lăng, cậu cảm thấy thế nào? Ôn Lực Nhã hỏi.

– Mình không biết

– Ê này, này, mọi người đừng bỏ qua em thế!

Tập Tiểu Vũ không chịu nổi kháng nghị, để tránh mọi người vẫn bỏ qua mình thậm chí cô còn đứng lên, khua tay loạn xạ.

Nguyên Chỉ Linh bật cười, sau đó Ôn Lực Nhã cùng Bạch Lăng cũng nhin không được mà cười lớn

– Em không cần như vậy, bọn chị đều nhìn thấy em. Trạ Na cười nói.

– Nhưng mọi người không ai để ý đến em. Tập Tiểu Vũ ủy khuất ngồi xuống.

– Đó là vì bọn chị đều thấy đây là chuyện rất đơn giản, đại khái chỉ có ngốc mới không nghĩ ra.

– Na tĩ, ý chị em là kẻ ngốc? Tập Tiểu Vũ vẻ mặt đau khổ nói.

– Yên tâm, em còn hiểu được điều này chứng tỏ em vẫn có thể cứu được. Trạ Na vỗ vỗ vai cô, khiến mọi người cười vui vẻ.

– Được rồi, ngu ngốc thì ngu ngốc, nhanh nói cho em biết, mọi người nói có toan tính khác là có ý gì?

– Còn có ý gì, chính là cô ta thích Đồ Thánh. Trạ Na nói như chém đinh chặt sắt

– A?! Tiểu Vũ kinh ngạc đến rớt cả cằm.

– Nếu không sao cô ta cứ chỉ tìm Bạch Lăng mà gây phiền phức chứ không tìm Đồ Thánh? Vì sao bọn họ ly hôn xong lại không có chuyện gì, tái hôn thì lại tìm đến gây rối? Còn nữa, muốn phá hoại tình cảm vợ

chồng người khác có rất nhiều cách. Cô ta chọn cách mà vừa nhìn đã biết là cô ta làm, nhất định là muốn nhân chuyện này mà tìm cơ hội tiếp xúc riêng với Đồ Thánh.

Trạm Na bình tĩnh phân tích tỉ mỉ cho Tiểu Vũ và Bạch Lăng.

- Quá dễ tiện! Tập Tiểu Vũ cảm phần nói: - Trên đời sao lại có người phụ nữ như thế chứ?
- Loại nữ nhân này có rất nhiều mà. Chỉ là em may mắn không gặp phải thôi. Trạm Na liếc cô một cái.
- Thật sao? Cô tròn tròn mắt.
- Bạch Lăng, cậu định xử lý thế nào? Ôn Lực Nhã lo lắng nhìn Bạch Lăng.
- Mình cũng không biết, nếu cô ta không chịu dừng tay.... Cô nhú mào, thật sự không biết nên làm gì.

Tập Tiểu Vũ lớn tiếng nói:

- Nếu biết mục đích của cô ta thì không cần để ý đến cô ta là được.

Nguyên Chỉ Linh không ủng hộ hỏi:

- Không để ý tới cô ta nhưng biết đâu cô ta sẽ càng làm ra những thủ đoạn ghê tởm hơn?
- Vậy báo cảnh sát là được.
- Lí do gì?
- Phá hoại gia đình người khác.
- Cô ta cũng không phải là tiểu tam, sao nói như thế được?

Tập Tiểu Vũ bị phản bác không nói được một lời:

- Tháo chuông thì cần tìm người buộc chuông. Mình nghĩ cậu và Đồ Thánh hai người cùng nhau hẹn cô ta gặp mặt, nói chuyện rõ ràng xem cô ta muốn gì. Trạm Na đề nghị: - Nhưng quan trọng là phải đem theo máy ghi âm ghi lại. Sau này nếu thật sự xảy ra chuyện gì cũng có cái làm chứng cứ.
- Vấn đề ở chỗ, nếu cô ta kiên trì không chịu thừa nhận là mình làm? Nguyên Chỉ Linh hỏi.
- Cứ nói dối là cô ta đã để lộ dấu vết, cho dù cô ta kiên trì không chịu thừa nhận, mình nghĩ Đồ Thánh có thể dễ dàng ứng phó, tìm ra được dấu vết cô ta nói dối. Trạm Na nói xong lại tiếp: - Hy vọng là thế.
- Bạch Lăng, cậu thấy sao? Ôn Lực Nhã quay đầu hỏi cô.
- Các cậu thực sự cho rằng cô ta thích Đồ Thánh sao? Bạch Lăng do dự lại nói:- chuyện này chỉ là chúng ta đoán, nếu không phải....
- Nếu không phải thì chất vấn chuyện ảnh cô ta gửi. Trạm Na mạnh mẽ cắt đứt lời cô.
- Đúng rồi, đúng rồi. Tập Tiểu Vũ đồng ý với Trạm Na.
- Mình sợ không có chứng cứ xác thực, nếu chỉ là phán đoán, Đồ Thánh sẽ không đồng ý làm như thế. Bạch Lăng vẫn không nắm chắc.
- Cậu chưa hỏi thì sao biết anh ấy không đồng ý? Trạm Na yên lặng nhìn cô.

Nhìn những khuôn mặt quan tâm lo lắng này, Bạch Lăng thở nhẹ một hơi, sau đó hạ quyết tâm giật đầu:

- Được rồi, buổi tối mình sẽ nói với Đồ Thánh.
- Anh không đồng ý.

Đồ Thánh không do dự đã phủ quyết ý kiến của Bạch Lăng.

- Vì sao?
- Không có chứng cứ, chỉ dựa vào phán đoán mà đi tìm người đối chất thì quá là vô lí. Anh nói.

– Vì sao không có chứng cứ? Ảnh chụp này chính là chứng cứ tốt nhất. Anh cũng nói trừ cô ấy không ai có những tấm ảnh này là gì?

Anh yên lặng chốc lát rồi nói:

– Tóm lại, anh không đồng ý làm như thế

– Vì sao? Cô lại hỏi.

– Không vì sao cả, chỉ là không đồng ý.

– Ông xã, em cảm thấy anh là lạ

Thái độ kiên quyết của anh khiến cô hơi nghi.

– Anh chỉ rất mệt mỏi, muốn đi ngủ thôi, lạ cái gì? Tóm lại, chuyện này anh sẽ xử lý, em đừng quan tâm

Nói xong anh đi vào phòng tắm tắm rửa, sau đó lên giường ngủ, chấm dứt đoạn thảo luận ngắn ngủi này.

Anh nhất định có chuyện gì đó gạt cô. Cô đột nhiên có cảm giác này, nhưng là chuyện gì được?

Hình như anh không thích mình tiếp xúc cùng cô ta, vì sao?

Chẳng lẽ anh và cô ta...

16. Chương 16

Thời tiết âm u cũng giống như tâm tình Bạch Lăng lúc này.

Sau khi mất trí nhớ, lần đầu tiên cô không làm tròn trách nhiệm của người mẹ, đem coi gái cho bạn bè trông, một mình chạy ra bên ngoài.

Không đúng, loăng quăng bên ngoài cũng không đúng. Tuy rằng cô đang ở ngoài nhưng không phải là không có mục đích mà chạy loạn, mà là để theo dõi người nào đó nên mới chạy tới chạy lui hết phố lớn rồi lại ngõ nhỏ.

Từ sau tối hôm đó, cô vẫn rất để ý đến chuyện ông xã không đồng ý là vì nguyên nhân gì. Cho nên gần đây cô luôn lên xem lịch làm việc là điện thoại của anh, muốn biết anh định khi nào thì đi tìm người phụ nữ kia mà giải quyết chuyện này.

Đương nhiên, cô cũng biết việc này không hẳn là hiệu quả vì không phải ai cũng đem kế hoạch của mình mà lưu vào điện thoại.

Quả nhiên là trừ lịch công tác, Đồ Thánh không lưu lại cái gì nhưng cũng khiến cô phát hiện một điều. Ngoài ngày nghỉ ra thì những ngày bình thường anh đều có lịch làm gấp đầu. Nhưng cả chiều hôm nay lại không có chuyện gì để làm.

Có vấn đề, tuyệt đối có vấn đề.

Cho nên, cô gọi điện đến bệnh viện làm bộ muốn hẹn trước chiều nay đến khám bệnh lại phát hiện hôm nay anh xin nghỉ nửa ngày nhưng lại không nói với cô. Thật không biết cô nên vui hay buồn.

Nhưng mà nói đi nói lại, chồng cô xin nghỉ nửa ngày mục đích chỉ là vì đi dạo phố sao?

– Ra rồi, ra rồi, chị Bạch Lăng, chồng chị ra rồi.

Đúng thế, cô còn không phải là đi một mình nữa, bên cạnh cô còn có một người chị em rất nhiệt tình, không cầu cũng giúp: Tập Tiểu Vũ.

– Tiểu Vũ, em đừng nói to như thế, dễ bị người khác để ý lắm

Bạch Lăng bắt đầu dĩ nhiên nhắc nhở cô đến lần 180

– Được rồi. Tập Tiểu Vũ đáp ứng lần thứ 180, vừa mới nói xong, lại vội vàng vàng kéo tay cô đi theo Đồ Thánh khiến cho cô chỉ có thể bắt đầu dĩ nhiên thôi.

– Chị Bạch Lăng, chồng chị cuối cùng muốn đi đâu vậy? Anh ấy cuối cùng có hẹn gặp người phụ nữ kia không?

Từ sau khi anh ra khỏi bệnh viện đã bắt đầu theo dõi anh, đã đi theo anh được đến hai giờ. Anh không vào hiệu sách thì sẽ vào cửa hàng tạp hóa, căn bản không hề thấy anh đi vào quán cà phê hay cửa hàng nào mà thích hợp để nói chuyện. Hành động cực kì khó hiểu thật sự khiến người ta không thể lí giải.

– Cũng không biết được, vì thế chị mới muốn theo dõi.

– Ách! Nói thế cũng đúng nhưng anh ấy cuối cùng là muốn đi dạo tới bao giờ? Một người đàn ông mà đi bát phố thì thật kì quái.

Bạch Lăng hoàn toàn không còn gì để nói.

– Em nghĩ có lẽ chúng ta nên đổi chiến thuật? Tập Tiểu Vũ hơi nhú mào, vẻ mặt đăm chiêu nhìn về phía trước.

– Đổi chiến thuật gì?

– Để em lên xem....

Cô đột nhiên im bất bởi vì câu “đổi chiến thuật gì?” không phải là Bạch Lăng nói mà là một người đàn ông mà cô chỉ muốn trốn cho xa.

Lỗi tai cô có vấn đề, nghe nhầm ư?

Cô muốn quay đầu lại chứng thực nhưng hoàn toàn không có dũng khí, chỉ cảm thấy cực muốn chạy trốn cho nhanh:

– Chị Bạch Lăng, em xin lỗi, em đi trước

Tập Tiểu Vũ chỉ bỏ lại câu này rồi bỏ chạy một mạch

– Tiểu Vũ!

Bạch Lăng kinh ngạc kêu lên nhưng cũng không thể gọi Tiểu Vũ đang chạy với tốc độ nhanh như chớp kia quay lại, mà sau lưng cô cũng có người đuổi theo nhanh không kém. Đó chẳng phải là Vệ Thịnh thì ai? Khó trách Tiểu Vũ lại chạy nhanh như thế!

– Cô ấy trốn không thoát đâu, một khi Vệ Thịnh đã hạ quyết tâm muốn tìm người thì chẳng có ai thoát được.

Tiếng nói thình lình từ sau truyền đến khiến Bạch Lăng dừng người, trong nháy mắt cũng muốn chạy trốn như Tiểu Vũ.

– Ông xa, anh....anh sao lại ở đây? Thật....thật trùng hợp

Cô từ từ quay người, xấu hổ mỉm cười. Khi nào thì anh đi đến sau cô? Vừa nãy không phải anh ở phía trước cô sao?

– Sao lại muốn theo dõi anh

A a a, thật sự bị anh phát hiện!

– Anh, anh phát hiện lúc nào? Cô lắp bắp hỏi.

– Từ lúc rời bệnh viện.

Vậy chẳng phải là đã biết ngay từ đầu à? Sao lại như vậy? Bạch Lăng khóc không ra nước mắt.

– Vậy Vệ Thịnh là do anh gọi tới?

Anh không hề áy náy gật đầu, sau đó nhìn cô chăm chú:

– Sao lại theo dõi anh

– Bởi vì....

Cô đột nhiên hy vọng Tiểu Vũ vẫn bên cạnh vì dựa vào cá tính Tiểu Vũ nhất định sẽ trả lời hộ mình vấn đề này một cách hợp lí nhất.

– Bởi vì sao?

Bởi vì anh có việc gặt em, bởi vì anh không cho em gặp cô gái kia, vì anh xin nghỉ phép mà không nói cho em biết. Bạch Lăng trả lời trong lòng nhưng trong ba đáp án này thì có hai cái là cô đoán, không có chứng cứ thì không được nói lung tung, cho nên..

– Thế sao anh nghỉ lại không nói cho em? Cô hỏi.

– Đây là vì anh có việc muốn làm.

– Chuyện gì?

– Anh hỏi em trước cơ mà, người trả lời phải là em mới đúng. Anh nhướng mày, ánh mắt lợi hại nhìn thẳng cô.

Ánh mắt cô lóe ra, không biết nên làm sao, thoát nhìn trông có vẻ đáng thương.

Đồ Thánh đột nhiên than nhẹ một hơi, không bức cô nữa, dắt tay cô từ từ đi về phía trước.

Đầu mùa xuân trời đầy mây, dù có hơi lạnh nhưng may là hôm nay không có gió to, chỉ cần mặt quần áo đủ ẩm thì dạo phố là rất thoải mái.

– Em đang nghi ngờ anh ngoại tình cho nên theo dõi anh đúng không? Anh hỏi.

Cô sửng sốt, lập tức ngẩng đầu, trừng mắt liếc anh:

– Không phải thế?

– Thật không?

– Anh không tin em? Cô tỏ vẻ hung hãn như thể nếu anh dám nói không tin thì sẽ đánh nhau vậy.

Đồ Thánh mỉm cười, sau đó đột nhiên nói:

– Em muốn biết anh đang làm gì không?

– Đương nhiên. Anh muốn nói cho em sao? Cô nhìn anh đầy chờ mong.

– Anh đang đi mua quà.

– Mua quà? Cô hơi ngây người. Quà gì?

Thế cho nên anh mới đi hết hiệu sách này rồi lại sang cửa hàng khác sao.

– Em có biết mai là ngày gì không? Anh mỉm cười nhìn cô, không đáp mà chỉ hỏi lại.

– Ngày mai là ngày gì?

– Là ngày hai chúng ta kết hôn tròn 5 năm.

– A! Cô kinh ngạc tròn mắt, hoàn toàn không nghĩ tới anh nói mua quà là để tặng cho cô.

Kết hôn tròn năm năm. Tất cả những gì đã qua cô đều đã quên, hơn nữa nghe nói trong năm năm này bọn họ tách ra hơn hai năm. Cô không nghĩ anh sẽ vẫn nhớ ngày này, thật sự rất cảm động

– Ông xã. Cảm ơn anh.

– Một câu cảm ơn không đủ? Anh bắt mãi nói.

Cô hờn dỗi:

– Thế anh còn muốn thế nào?

– Hôn anh một cái. Đồ Thánh chỉ vào miệng mình.

– Ở đây?

Bạch Lăng quay đầu nhìn bốn phía đầy người, kinh ngạc kêu lên.

Nếu là ở trong nhà hay ở chỗ chỉ có hai người bọn họ thì đương nhiên cô sẽ không do dự hôn anh. Nhưng ở đây thì không được, da mặt cô không đủ dày.

– Ở đây thì có vấn đề gì?

– Chỗ này rất nhiều người.

– Anh có bảo em đi hôn họ đâu.

Cô trừng mắt nhìn anh.

Anh bật cười:

– Được rồi, coi như lần này em nợ anh.

Anh nói như mình rất độ lượng, hỏi tiếp:

– Em muốn quà gì?

– Cái gì?! Đi đến nửa ngày mà anh không mua được quà sao? Cô tròn mắt, dẩu môi: – anh đùa em đấy à.

Cảm thấy phản ứng của cô vừa buồn cười vừa đáng yêu, Đồ Thánh cười. Đã là phụ nữ ba mươi rồi sao còn đáng yêu như vậy chứ?

– Anh cứ nghĩ sẽ cho em một niềm vui bất ngờ. Ai biết lại có người lén lút đi theo làm anh không thể chuyên tâm chọn quà

Anh cười như không cười nhìn cô nháu mày.

– Tức là tại em chứ gì?

Cô hờn dỗi khiến anh không nhận được, đem cô ôm vào lòng, sau đó, nghiêng người hôn cô nồng cháy.

Bạch Lăng sợ tới mức cả người cứng đờ, ngơ ngác bị anh hôn một lát. Sau đó đỏ bừng mặt, phản ứng trì độn đẩy anh ra.

Trời ạ, anh dám hôn cô trước mặt bao nhiêu người, thật là....

Quá mất mặt! quá xấu hổ! Quá thẹn thùng! Quá....Ôi cô không còn mặt mũi gặp người nữa.

– Em còn chưa nói cho anh biết là em muốn quà gì?

Anh mỉm cười, nâng khuôn mặt ửng hồng xinh đẹp của cô lên, tuyệt đối không để ý mình đã thành tiêu điểm chỗ đông người này.

Anh không để ý nhưng cô để ý.

– Đi mau! Bạch Lăng nhỏ giọng nói

– Cái gì?

– Đi mau!

Bất chấp tất cả, cô gắt gao nắm chặt tay Đồ Thánh rồi cúi đầu, chạy như bay khỏi hiện trường.

Mà sau này, cô cũng không dám đến đây nữa!

17. Chương 17

Ngồi trong quán cà phê, Bạch Lăng nằm úp mặt, để trán tựa lên mặt bàn thủy tinh lạnh băng đã lâu mới khôi phục lại nhiệt độ bình thường của khuôn mặt. Mà kẻ hại cô thiếu chút nữa chảy máu não lại vẫn mỉm cười hạnh phúc ngồi cạnh cô uống cà phê, ăn bánh ngọt không hề áy náy khiến cô bực mình đá anh một cái.

– Sao lại đá anh?

Đồ Thánh khó hiểu ngạc nhiên quay đầu hỏi cô.

– Thích đá thì đá, không được à?

Cô vênh mặt lên hỏi lại. Đồ Thánh hơi sùng sốt nhìn cô.

– Em là thế đấy, anh định thế nào?

Cô điệu ngoa khiến anh đột nhiên cười lớn, tiếng cười khoái trá khiến mọi người lại chú ý nhìn hai người.

Nhất thời lại trở thành tiêu điểm, Bạch Lăng lại đỏ bừng mặt, cô nhìn bốn phía xấu hổ gật đầu xin lỗi rồi vội bịt kín miệng anh lại.

– Đừng cười nữa. Anh cười cái gì? Đáng ghét!

– Bã xà à, em đáng yêu quá. Đồ Thánh gỡ tay cô ta, mỉm cười nói.

– Anh nói cái gì thế? cô ngượng ngùng nhỏ giọng nói

– Sao lại xấu hổ.

– Làm gì có?

– Không có à? Nhưng mặt em đỏ như quả táo vậy, trông rất đáng yêu.

– Anh đừng có nói nữa.

Bạch Lăng bưng mặt, thẹn thùng la hét.

– Thật đáng yêu

Anh còn nói thêm lần nữa rồi nhanh chóng nghiêng người hôn cô một cái.

Cô hoảng sợ, theo phản xạ quay đầu nhìn bốn phía, may mà không ai để ý đến họ.

Chồng cô quá tùy tâm sở dục rồi, không coi ai ra gì, mặt dày đến đạn bắn không vỡ. Không phải là một lần mà đến ba lần làm những việc khiến người khác chú ý mà lại hoàn toàn không hề xấu hổ. Hại cô bị ép buộc cùng phạm tội xấu hổ đến muốn tìm cái lỗ mà chui xuống không còn mặt mũi nhìn ai nữa.

Nghĩ vậy, cô lại không nhịn được mà đá anh thêm cái nữa.

Anh tròn mắt nhìn cô.

– Im miệng! anh mà còn dám cười to để người chú ý thì anh xong đời!

Cô hung hãn như sư tử Hà Đông mà cảnh cáo anh.

Đồ Thánh lại cười không thể ngừng.

Không thèm để ý đến anh đang cười ngặt nghẽo, Bạch Lăng uống cà phê ăn bánh ngọt, ăn xong phần của mình cũng không hề khách khí mà xử lý nốt phần của Đồ Thánh.

Chờ cô ăn xong mà anh cười cũng đủ, cô quyết định nói tiếp chuyện khi này.

– Vừa nãy anh hỏi em muốn quà gì đúng không? Em muốn gì cũng được chứ. Cô nhìn anh hỏi.

Đồ Thánh mỉm cười gật đầu, vẻ mặt sùng sốt.

– Em muốn... cô nghiêm túc nói: – muốn anh thành thật nói rõ vì sao anh không muốn em và chị của Triệu Tâm Đình gặp nhau. Anh có chuyện giấu em đúng không? Em muốn biết sự thật, đừng dấu diếm gạt em.

Nháy mắt, Đồ Thánh đang tươi cười cứng đờ lại, anh nhú mày, nhìn cô vừa khó xử vừa do dự.

Anh yên lặng hồi lâu rồi mới nói:

– Vì sao em cảm thấy anh có việc giấu em?

– Bởi vì thái độ anh không muốn em gặp cô ấy quá cứng rắn, cảm giác như anh sợ cô ấy sẽ nói ra chuyện bí mật nào đó. Cô yên lặng nhìn anh

– Dù em mất trí nhớ nhưng vẫn rất sâu sắc, cẩn thận.

Đồ Thánh cười khỏ.

– Tức là anh thật sự có việc giấu em, không thành thật khai báo đúng không?

Xem ra không thể tiếp tục phủ nhận, anh thử dài trả lời:

– Đúng

– Em muốn biết chuyện này. Cô kiên định nhìn anh.

– Trước khi anh nói ra, anh phải nhắc lại, đó không phải là lỗi của em nên anh không muốn em đổ hết trách nhiệm lên đầu mình, em nghe rõ chưa.

Anh nắm lấy vai cô, lời nói nghiêm túc, chân thành.

– Tức là chuyện Triệu Tâm Đình tự sát thật sự có liên quan đến em?

Anh nói như thế khiến cô không tự chủ được mà suy đoán.

– Đó không phải là lỗi của em. Đồ Thánh lại nhấn mạnh.

– Em muốn biết đầu đuôi ngọn nguồn, ông xã, anh nói đi.

Nhìn Bạch Lăng vô cùng kiên định, anh lại thử dài, đem chuyện năm đó từ từ nói hết với cô.

– Năm đó, lúc anh cự tuyệt Triệu Tâm Đình, cô ấy cũng không hết hy vọng mà còn tìm đến em đàm phán, hy vọng em có thể vì cô ấy không thể sống lâu nữa mà đồng tình với cô ấy một chút, cho cô ấy có cảm giác được yêu. Nhưng em nói với cô ấy tình yêu không phải là sự cảm thông, thương hại. Anh cũng nghĩ giống em khi đó.

– Cho nên vì em từ chối mà cô ấy nhảy lầu tự tử. Bạch Lăng không nhận được chen ngang.

– Anh không nghĩ như thế.

Anh lắc đầu nhìn sâu vào mắt cô:

– Nhưng vì chuyện này em đã tự trách rất nhiều, thậm chí còn nói nếu lúc trước em đồng ý thì có lẽ cô ấy đã không tự sát khiến anh nghe xong rất tức giận....

– Vì chuyện này chúng ta không vui vẻ. Anh tức em vì em có ý nghĩ muốn tặng anh cho người khác, còn em thì vì luôn tự trách mà quan hệ giữa chúng ta càng lúc càng xấu, em mắc chứng u buồn, thường sẽ vì một chuyện nhỏ nhặt mà bực tức.

– Lúc ấy em thường nói anh vốn không yêu, không quan tâm đến em, trong đầu chỉ có công việc, còn anh thì chỉ nghĩ em cố tình gây sự. Sau này anh mới hiểu thực ra không phải em cố tình gây sự, em vẫn muốn được anh hiểu, chia sẻ, che chở nhưng anh lại ích kỉ chỉ lo đến cảm nhận của chính mình. Cho đến khi em hết hi vọng, đưa ra yêu cầu ly hôn anh vẫn khăng khăng không chịu hiểu.

– Anh biết anh yêu em nhưng anh không hiểu thế nào là hy sinh, quan tâm lại quá mức tự đại và ích kỉ mới khiến hồ nhân của chúng ta dễ dàng bị chút sóng gió mà tan vỡ.

Nói đến đây, anh ấy náy, xin lỗi cô:

– Bà xã, anh xin lỗi.

– Chuyện quá khứ thì để nó qua đi, bây giờ em chỉ cần biết anh đối xử tốt với em, yêu thương em.

Bạch Lăng cầm tay anh, nhẹ nói:

– Anh không muốn em gặp chị của Triệu Tâm Đình là không muốn cho em biết trước khi Triệu Tâm Đình tự sát, cô ta đã đến tìm em?

Đồ Thánh gật đầu.

– Anh không hy vọng em lại bị quả trách vô cớ, Triệu Tâm Linh là người không biết phân biệt phải trái.

Thì ra anh giấu cô đều là muốn tốt cho cô

– Ông xã, cảm ơn anh. Cô nhẹ nhàng nói.

– Anh sẽ tìm Triệu Tâm Linh nói rõ ràng, giải quyết triệt để, nếu có thể anh hy vọng em đừng tiếp xúc với cô ta được không?

Anh ôm cô vào lòng, ưu tư nhìn cô.

– Được.

Để anh không lo lắng, Bạch Lăng gật đầu đồng ý.

– Mặt khác về chuyện Triệu Tâm Đình tự sát...

– Em sẽ không nghĩ ngợi gì, cũng sẽ không tự trách, không để anh lo lắng. Cô hứa với anh.

– Thật không? Đồ Thánh vẫn hơi lo lắng.

Cô gặt đầu, nắm chặt tay anh.

– Nếu thật sự nắm đó chúng ta có lỗi với Triệu Tâm Đình thì qua mấy năm chia lìa cũng đủ để đền bù cô ta rồi, em sẽ không nghĩ nhiều nữa. Cô cam đoan.

Đồ Thánh chăm chú nhìn cô, muốn xem là cô đang trấn an anh hay là nói thật. Anh thấy mắt cô sáng ngời, không có chút dao động, do dự nào mà chỉ có sự kiên định và tình yêu mệnh mông.

– Em trưởng thành rồi. anh cảm thán nói.

– Cái gì? Một câu nói khó hiểu khiến cô ngây ra.

Đồ Thánh đột nhiên khẽ cười một tiếng:

– Bà xã, hôm nay anh có nói với em là anh yêu em chưa? Anh ôm cô, ôn nhu hỏi.

– Sao đột nhiên lại nói qua chuyện này? Cô kì quái nhíu mày hỏi.

– Có hay không? Anh vẫn hỏi tiếp.

– Nói rồi.

Cô bị anh cuốn lấy mà thẹn thùng trả lời. Ngày nào trước khi đi làm anh chẳng hôn cô rồi nói “anh yêu em” đã biết rõ còn cố hỏi!

– Không sao, nói thêm lần nữa vẫn được. Anh yêu em, bà xã.

Anh thâm tình thổ lộ tình yêu rồi lại nghiêng người định hôn cô.

– Nay, đừng náo loạn nữa, người ta đang nhìn

Cô vội đẩy anh ra, nhỏ giọng nói.

– Cho người ta nhìn.

Anh kéo tay cô ra rồi lại kéo cô vào lòng.

Cô trái trớn phải tránh ngược lại càng khiến mọi người chú ý. Bạch Lăng cảnh cáo:

– Nay! Anh muốn em tức giận đúng không.

Không nghĩ thực sự khiến cô phát cáu, Đồ Thánh đành phải dừng lại:

– Sao em lại phải để ý đến ánh mắt của người khác?”

– Đây là người bình thường ai cũng thế. chỉ có da mặt anh dày mới không thêm để ý thôi. Cô lườm anh một cái.

– Được rồi, nếu đã thế thì chúng ta đổi sang chỗ khác là được.

Nói xong, anh kéo cô đứng dậy, tiện tay cầm luôn ví và hóa đơn trên bàn.

– Đổi chỗ khác? Đổi đi đâu? Cô khó hiểu hỏi.

– Nghiên nghiên bây giờ ở đâu? Anh hỏi lại.

– Ở nhà.

– Ai trông?

– Lực Nhã cùng Chỉ Linh.

– Thế thì không thành vấn đề.

Anh gật đầu lấy tiền thanh toán.

– Không thành vấn đề thì định làm gì? Ông xã, chúng ta sẽ đi đâu? Bạch Lăng đợi ra khỏi quán cà phê mới hỏi lại.

Đồ Thánh đột nhiên dựa vào người cô, rồi nhẹ thì thầm vào tai cô hai chữ:

– Khách sạn

– A!

– Anh muốn yêu em.

Cô vội lui ra, cảm giác mặt nóng bừng, đỏ mặt trách anh:

– Đừng có đùa nữa.

– Anh đang nói thật mà, tới lúc đó anh có thể để tùy em chà đạp, em muốn làm gì thì làm!

Anh lại nghiêng người nói những lời ái muội vào tai cô, thổi nhẹ vào tai mẫn cảm của cô.

– Đừng nói nữa! cô vội bưng tai.

– Mặt em đỏ quá.

Cô lại lập tức ôm lấy mặt.

– Em đang nghĩ chuyện đó đúng không?

– Làm gì có!

– Không có sao? Mặt em, tai em thậm chí là cổ cũng đều đỏ bừng.

Bạch Lăng cả người cứng đờ không hiểu cuối cùng nên che mặt, che tai hay che cổ.

Anh thật đáng ghét, biết rõ da cô mỏng lại còn cố ý đùa cô như thế. Cô tức giận trừng mắt nhìn anh, không ngờ anh lại khoái trá cười càng khiến cô tức giận.

Nhưng mà tức nhất là Đồ Thánh không hề nói đùa, anh thực sự đưa cô đến khách sạn....

18. Chương 18

Xấu hổ xấu hổ, che che chắn chắn rời khỏi khách sạn thì màn đêm đã buông xuống, ánh đèn nê ôn đã sáng bừng khiến thành phố ban đêm thật đẹp, thật náo nhiệt.

Bạch Lăng thực sự không thể tin được, vợ chồng cô thật sự đem con gái cho người khác trông rồi cùng tới khách sạn ...

Trời ạ! Bọn họ thật sự là những phụ huynh vô trách nhiệm

Trời ạ! Lớn lên Nghiên Nghiên biết chuyện này nhất định sẽ không tha thứ cho bọn họ.

Trời ạ! Bọn họ thật sự là quá tệ.

– Bữa tối muốn ăn gì?

Kẻ vô trách nhiệm nhất lại mỉm cười hỏi cô. Anh không hề có chút xấu hổ nào mà còn nghĩ tối nay ăn gì?!

– Máy gì? Không biết Nghiên Nghiên có ngoan ngoãn, nghe lời không, có chịu ăn cơm, uống sữa, có khóc không?

Cô u sầu nói, muốn nhìn xem biểu hiện của anh thế nào. Nói về mặt yêu thương con gái thì anh tuyệt đối hơn cô nhiều.

– Yên tâm, con ngoan lắm.

– Cái gì?

– Anh gọi về hỏi thăm rồi.

– Anh gọi lúc nào, sao em không biết?

Anh nhếch miệng cười với cô, sau đó mới ái muội nói:

– Bởi vì lúc ấy em mệt đến ngủ mê man.

Bạch Lăng không ngăn được mà đỏ bừng mặt.

Đồ Thánh mỉm cười:

– Ôn Lực Nhã nói Nghiên Nghiên rất ngoan, bảo chúng ta không cần lo lắng, vui vẻ mà hưởng thụ ngày kỷ niệm kết hôn. Cho dù nửa đêm hay sáng sớm về cũng không sao.

– Sao cô ấy lại biết hôm nay là ngày kỷ niệm kết hôn? Cô hoài nghi hỏi.

– Anh nói cho cô ấy.

Cô trợn to mắt, thật không thể tin được anh sẽ làm như thế:

– Không phải anh yêu nhất là Nghiên Nghiên, có bao nhiêu thời gian đùa cợt cùng con sao?

– Em nói nhầm rồi, anh đúng là yêu Nghiên Nghiên nhưng không phải là nhất, người anh yêu nhất là em mới đúng. Anh nhượng mảy nói.

– Chuyện lạ! Cô làm mặt quỷ với anh.

– Không tin? Thế thì chúng ta quay lại.

Đồ Thánh ôm vai cô, quay người cô 180 độ.

– Quay lại đâu? Cô kì quái hỏi lại.

– Khách sạn khi nãy.

Bạch Lăng trừng mắt còn anh thì cười ha ha.

– Anh đùa thôi.

– Anh thật sự đùa thôi à? Cô hoài nghi nhìn anh.

– Sao thế, trông em như có vẻ thất vọng. Anh nhú mảy nói.

– Làm gì có! Cô tròn mắt kêu lên.

Đồ Thánh lại bị phản ứng kịch liệt của cô mà cười lớn.

– Không để ý đến anh nữa

Cô tức giận xoay người rời đi, một giây sau lại bị tay anh kéo vào lòng.

– Xin lỗi bà xã. Anh cười nói: – thực ra, anh nghĩ ở gần đây có nhà hàng rất ngon, trước kia chúng ta đã từng đến đó vài lần, em khen đồ ăn nơi đó không tiếc lời. Tuy không biết bây giờ nhà hàng còn không nhưng chúng ta thử đi xem nhé?

– Chúng ta đã từng đến đó?

- ừ. Anh mỉm cười gật đầu.
- là nhà ăn thế nào? Bạch Lãng tò mò hỏi.
- nhà hàng Ý
- á! Em thích ăn mỳ Ý. Hai mắt cô sáng bừng lên.
- Anh biết! Anh mỉm cười sủng ái nhìn cô: - như vậy, tối nay chúng ta ăn mỳ ý được không?

Cô gật đầu như già tử:

- Được.

Nhà hàng Ý kia không chỉ vẫn còn mà ông chủ nhà hàng thậm chí còn nhớ hai vợ chồng bọn họ. Sau đó, biết được hôm nay là ngày kỉ niệm năm năm kết hôn, ông còn nhiệt tình thay bọn họ sắp đặt bàn ăn có ánh nến lãng mạn còn thông báo để cho các khách hàng ở đó chúc mừng họ, khiến không khí nhà hàng ấm áp rộn rã hẳn lên.

Từ đầu, Bạch Lãng dù có chút ngại ngùng nhưng vì không khí thật sự quá cuồng nhiệt, vui vẻ khiến cô cũng buông lỏng bản thân mà chơi đùa cùng mọi người.

Đồ Thánh thì càng không phải nói, ngay từ đầu khi thấy ông chủ khen Bạch Lãng vẫn xinh đẹp, còn nói hâm mộ anh lấy được cô vợ xinh đẹp như vậy thì anh vui đến quên trời. Hơn nữa, ông chủ lại thức thời giúp họ chuẩn bị bữa tối lãng mạn, lại còn miễn phí rượu vang, sau đó, anh cùng ông chủ kể vai sát cánh, gọi huynh xưng đệ...

Tóm lại, tối hôm đó ở nhà ăn mọi người chơi đến điên rồi.

Chờ đôi vợ chồng này về đến nhà thì cũng gần đến 12h

Đi vào phòng ngủ chỉ thấy vợ chồng Tề Thác không khách khí ôm con gái họ ngủ say trên giường như thể họ mới là chủ nhà, là cha mẹ của Nghiên Nghiên, làm cho ddt và Bạch Lãng đỏ khốc đỏ cười.

Tiến đôi vợ chồng bảo mẫu lâm thời, nhìn con gái ngủ say, Đồ Thánh và Bạch Lãng và phòng tắm tẩy uế yên ương, sau đó không tránh khỏi lau súng phát hỏa, lại ở phòng tắm yêu nhau một hồi, rồi mới kiệt sức mà trở lại giường, ôm con gái ngủ.

Hôm sau là ngày nghỉ cuối tuần, một nhà ba người ngủ thẳng đến gần 10h mới dậy, ăn sáng xong thì cùng ra ngoài đi picnic.

Bọn họ đến Đào Viên, dọc theo đường đi có rất nhiều nông trường trồng hoa. Lúc này đang là mùa xuân trăm hoa đua nở, thật là đẹp không sao tả xiết.

Vừa đi vừa chơi, Nghiên Nghiên vui vẻ vô cùng, cười toe toét. Lạ nhất là cô nhóc kia cứ lên xe là ngủ, xuống xe thì vui vẻ chơi đùa không lãng phí lấy nửa phút.

Buổi tối, bọn họ ngủ ở một nhà dân dưới núi. Chủ nhà là đôi vợ chồng trung niên cười tươi thân thiết, vì học không có con nên nhìn thấy tiểu thiên sứ Nghiên Nghiên thì yêu không rời tay.

Hai ngày một đêm đi dã ngoại, thu hoạch lớn nhất là một đồng ảnh chụp. Điều này cũng khiến Bạch Lãng đột nhiên phát hiện, trước đó, vợ chồng họ thật sự là chẳng có lấy mấy tấm ảnh chung, trừ lần đi nghỉ trăng mật thì cơ bản là không có.

Cô nhắc đến chuyện này, Đồ Thánh lập tức áy náy ôm cô vào lòng, giải thích với cô, nói từ sau sẽ bồi thường cho cô, đưa mẹ con cô đi du lịch khắp nơi. Cô mỉm cười đáp:

- Em mỗi mắt chờ mong.

Hiện nay khoa học kỹ thuật phát triển, ảnh chụp tuy không cần rửa nhưng cũng vẫn xem được. Nhưng cô lại thích rửa những bức ảnh đẹp, đặt ở khắp nơi, lúc nào cũng có thể xem, còn có thể đem khoe với bạn bè.

Cho nên nhân lúc Nghiên Nghiên ngủ trưa, cô nhờ chị Lâm để ý bé rồi cầm USB lưu ảnh chụp đến hiệu ảnh gần đó để rửa ảnh

Ông chủ nói nếu cô cần gấp thì 40' sau có thể đến lấy.

Cô vui vẻ đồng ý vì bình thường Nghiên Nghiên ngủ trưa đều ngủ đến hai giờ nên không thành vấn đề. Cho nên cô sang cửa hàng tiện lợi bên đường xem tạp chí cho đến lúc được 40' thì cô mới cầm tạp chí đến tính tiền sau đó ra khỏi cửa hàng tiện lợi.

Thấy đèn xanh sáng lên, cô đi lên đường kẻ vạch dành cho người đi bộ, muốn sang đường.

Đột nhiên một tiếng động cơ ô tô rít lên bên tai, cô quay đầu chỉ thấy chiếc xe bạc vốn đỗ bên đường đột nhiên đâm về phía cô tựa như muốn dồn cô vào chỗ chết.

Cô hoảng sợ đến tròn mắt, dưới tình thế cấp bách, cô cảm giác mình không thể né tránh, cô giơ tay ra đỡ, rồi trong khoảng khắc chỉ mảnh treo chuông, tự mình lùi lại, rồi té mạnh xuống đường.

Lúc đó, cô không hề cảm giác thấy đau, chỉ thấy trong đầu trống rỗng, tim đập như trống, rồi sau đó, tiếng mọi người nói chuyện dần dần truyền vào tai cô. Cô nhìn có người xúm đến hỏi han.

– Cô à, cô có sao không?

– Cô à, cô thế nào rồi!

– Cô à, cô có bị thương ở đâu không?

– Đáng chết! Cái xe kia làm cái quỷ gì, chính là muốn giết người mà!

Giết người? cô cũng có cảm giác này, chiếc xe kia dường như nhắm đến cô, chuyện khi nãy tuyệt không phải là ngoài ý muốn nhưng vì sao lại thế?

Đầu còn chưa thể suy nghĩ bình thường, mà bây giờ cũng không phải là lúc nghĩ chuyện này. Cô ngẩng đầu nhìn nàng mặt không còn chút máu, miễn cưỡng cười cảm ơn những người xung quanh.

– Cảm ơn, tôi không sao. Giọng nói của cô vẫn có chút run run.

– Cô thật sự không có chuyện gì cứ?

– Không sao.

Cô lắc đầu rồi định đứng lên nhưng không hiểu vì sao không thể đứng lên được.

Hai người bên cạnh đều vươn tay đỡ cô đứng lên.

– Cảm ơn.

Cô cảm ơn bọn họ rồi lễ phép rút tay lại nhưng lập tức lại không thể đứng vững.

– Cần thận.

Bọn họ không hện mà cùng hô to, khi Bạch Lăng ngã vội vã giữ chặt lấy cô.

– Cô bị thương sao? Một người hỏi.

Đến khi thấy đối phương hỏi như vậy cô mới cảm giác mắt cá chân mình đau đớn, lúc đầu chỉ hơi đau nhưng khi sự kinh hãi biến mất thì cảm giác đau đớn càng lúc càng rõ ràng, đau đến khó chịu được.

– Hình như chân tôi bị thương. Cô nhíu mày nhịn đau nói.

Một người khác ngồi xổm xuống nhìn mắt cá chân cô rồi đứng dậy nói:

– Mắt cá chân cô bị sưng lớn lắm, không biết có bị gãy xương không?

– Cô có ở gần đây không? Có cần gọi người nhà đến không hay là chúng tôi đưa cô đến bệnh viện luôn?

Một người nhiệt tình hỏi.

Cô hơi do dự, không muốn để Nghiên Nghiên ở trong nhà như thế, Nghiên Nghiên còn không quen với chị Lâm nhưng chân cô thì nhất định phải đến bệnh viện mới được. Suy nghĩ một lát, cô nói

– Có thể phiền mọi người đỡ tôi đến cửa hàng chụp ảnh kia không?

- Cửa hàng chụp ảnh? Nhà cô à?
 - Không phải nhưng rất gần nhà tôi, cho nên tôi muốn đến đó chờ người nhà. Cảm ơn các vị rất nhiều.
- Đưa cô đến cửa hàng chụp ảnh rồi, những người tốt cũng rời đi.

19. Chương 19

Ở cửa hàng, ông chủ đang bận rộn cắt ảnh cho cô, cô gọi điện cho Ôn Lực Nhã nhờ Lực Nhã đến trông Nghiên Nghiên giúp lại gọi về báo chuyện với chị Lâm, cũng dặn dò Lực Nhã sẽ tới nhà trông Nghiên Nghiên.

Giải quyết xong chuyện con gái sau đó cô gọi điện cho ông xã. Cô chưa điện thoại đã biết anh sẽ phản ứng thế nào, nếu không bận mỗ thì nhất định anh sẽ vội vã đến chỗ cô.

Quả nhiên chưa đầy 30' – cô nhớ khi anh bình thường đi làm đều mất 40', anh kinh hoàng, phần nộ, mặt không chút máu chạy vào khiến ông chủ sợ còn tưởng anh đến để cướp.

- Rốt cuộc đã có chuyện chết tiệt gì xảy ra?

Anh cố gắng nhẫn sự tức giận hỏi cô. Ngồi xổm xuống nhìn vết thương ở mắt cá chân cô, động tác vô cùng mềm nhẹ, sợ khiến cô bị đau.

- Té ngã

Cô tránh nặng tìm nhẹ trả lời, quên mất bên cạnh còn có ông chủ ghét ác như cừu đã chứng kiến hết thấy.

- Phải nói là tai nạn xe cộ mới đúng. Ông chủ nhanh chóng trả lời.
- Đúng vậy, là tai nạn xe cộ. Mấy người bên cạnh cũng phụ họa. Họ còn kể tỉ mỉ:
- Có một chiếc xe vốn đậu ở trước cửa hàng tiện lợi, đột nhiên vượt đèn đỏ mà đâm vào cô Bạch, may mà cô Bạch nhanh chóng tránh được, nếu không thì...

Mọi người đều nói dường như chiếc xe đó có sẵn âm mưu còn khuyên bọn họ báo cảnh sát.

Bạch Lăng nghe xong chỉ muốn than vãn còn Đồ Thánh lại muốn giết người.

- Họ nói thật không.

Bạch Lăng không biết nên nói gì chỉ có thể bất đắc dĩ nhìn anh.

Nhìn phản ứng của cô, Đồ Thánh cắn chặt răng oán hận suy nghĩ đó là ai?

- Vừa rồi anh nói là ở phía trước cửa hàng tiện lợi? Anh hỏi một người bên cạnh.
- Đúng, chính là cửa hàng 7-11 kia kia. Anh ta chỉ tay về phía đó.
- Cho nên chắc hẳn lúc đó camera theo dõi của cửa hàng đó sẽ ghi lại được biển số chiếc xe kia... Đồ Thánh đoán.

Người chứng kiến gật đầu.

- Chắc là có, nếu không tôi biết hướng chiếc xe kia đi, bên đường cũng có không ít cửa hàng tiện lợi, chắc hẳn sẽ có cửa hàng chụp được.
- Nếu cần người làm chứng có thể phiền anh không?
- Tất nhiên không thành vấn đề

Mọi người đều trầm miệng một lời.

Đồ Thánh ôm lấy Bạch Lăng.

- Cảm ơn, bây giờ tôi đưa cô ấy đến bệnh viện đã, lúc về sẽ cảm tạ các vị.
- Muốn cảm ơn chờ bắt được thủ phạm rồi nói sau. Ông chủ cửa hàng nghiêm túc nói.

Đồ Thánh gạt đầu, sau đó ôm Bạch Lăng ra khỏi cửa hàng, lên xe đến bệnh viện.

Vết thương ở mắt cá chân được chụp X-quang, xương cốt không sao, chỉ bị bầm tím mà thôi, có thể nói là may mắn trong bất hạnh.

Sau khi biết kết quả, Bạch Lăng thở phào nhẹ nhõm nhưng Đồ Thánh thì vẫn cứ lạnh như nhau, mặt thối ra khiến những cô y tá bình thường vẫn ngưỡng mộ anh đều sợ tới mức hận không thể tránh xa anh một chút.

– Ông xã, anh đừng có quau có thể nữa, các y tá đều bị anh dọa chạy rồi

Cô mở miệng nói nhưng anh cũng không buồn đáp.

– Anh đang giận em à?

Anh vẫn cứ im lặng như cũ

– Em không cố ý giấu anh chỉ là không muốn thấy anh lo lắng. Cô giải thích.

Anh vẫn cứ cau có.

– Em xin lỗi mà

Cô thấy anh vô cùng tức giận thì vội mềm mại giải thích với anh.

Anh vẫn như thế, vô cùng cố chấp.

Được rồi, nếu đã như thế thì đừng trách cô....

– Ai u! đau quá.

– Sao thế, sao lại đau? Chân em đang bị thương còn xuống giường làm gì? Em định đi đâu?

Thấy cô kêu đau, Đồ Thánh vội chạy đến, cau mày trách cứ nhưng giọng nói lại tràn ngập sự yêu thương.

– Ai bảo anh không để ý đến em, em đành phải xuống giường đến chỗ anh xin lỗi thôi. Cô ủy khuất nói.

Đồ Thánh không biết nên làm thế nào nữa

– Chân em đau lắm, tay cũng rất đau. Cô lại tỏ vẻ đáng thương khóc thét.

– Sao cả tay cũng đau? Đưa anh xem.

Lúc trước không thấy cô kêu đau tay, anh vội vàng kiểm tra.

Vừa nhìn đến tay cô thiếu chút nữa Đồ Thánh té xỉu, hai tay cô bị trầy xước, một bên còn bị tím lại.

– Tay em cũng bị thương sao lại không nói

Anh vừa trách cứ vừa ấn chuông phục vụ.

– Em nghĩ chỉ là trầy da thôi, đừng lo.

– Sao lại không lo, chỉ bị trầy da cũng có thể dẫn đến uốn ván thậm chí ung thư máu, có khi còn bị viêm đến phải cắt tay đi em có biết không?

Không khoa trương như vậy chứ? Bạch Lăng vùng trộm nói thầm.

Tiếng đập cửa vang lên, một y tá đẩy cửa đi vào

– Bác sĩ Đồ, có chuyện gì sao?

– Tay cô ấy bị thương, chảy máu, phải xử lý ngay. Anh nói với y tá.

– Được. Y tá gạt đầu, sau đó lập tức xoay người chạy đi chuẩn bị.

– Ngoài tay ra còn có chỗ nào đau không? đừng nhịn mà không nói. Anh nhíu mày hỏi cô.

– Chắc là không có đâu.

– Chắc là? Anh bắt mẫn với cô: – thế là thế nào.

– Người có chút đau nhức nhưng chắc là vì bị ngã thôi, không bị thương nữa.

– Cởi quần áo ra anh kiểm tra.

– Cái gì? Cô ngậy người

– Cởi quần áo ra anh kiểm tra. Anh lặp lại lần nữa.

Cô ghen hòng trần trối trừng mắt nhìn Đồ Thánh, thật không biết anh đang nói thật hay đùa nữa, nhưng chắc đến 70% là thật.

– Đừng đùa nữa, đây là bệnh viện, không phải trong nhà, nếu anh muốn kiểm tra về nhà em cho anh kiểm tra. Cô khuyen em.

– Phải xem có bị thương không thì mới tiện chữa trị luôn. Cởi quần áo ra cho anh xem xem.

Anh vừa ôn nhu thuyết phục vừa động tay..

– Ông xã! Cô giầy dựa kêu.

– Ngoan, cởi quần áo...

Cốc cốc !

Đột nhiên có tiếng gõ cửa khiến hai người ngừng lại, cùng nhìn ra phía cửa.

– Xin lỗi nhé, có phải bọn mình đến không đúng lúc không?

Vệ Thịnh nhếch môi tựa vào cạnh cửa, phía sau còn có Quý Hi, Lí Phong, Tề Thác.

– Sao các cậu là đến đây?

Đồ Thánh rút tay về, inh ngạc nhìn bọn họ.

– Lực Nhã gọi điện ình nên mình bảo các cậu ấy

Tề Thác nói, thấy Đồ Thánh rút tay về biết sau đó sẽ không có cảnh “phi lễ chó nhìn” nữa bốn người cũng vào phòng bệnh,

– Có khỏe không? Quý Hi quan tâm hỏi Bạch Lăng.

– Chỉ có mắt cá chân bị thương thôi, không sao. Bạch Lăng gật đầu: – cảm ơn mọi người đến thăm

– Nghe nói không đơn giản là tai nạn xe cộ? Vệ Thịnh hỏi Đồ Thánh.

– Anh nghe ai nói?

Bạch Lăng hỏi vì cô nhớ cô không nói gì nhiều với Lực Nhã và chị Lâm, chỉ nói mình không cẩn thận bị trật chân, không nghĩ mọi việc lại thế này.

– Tề Thác. Vệ Thịnh đáp.

Cô quay đầu nhìn.

– Lực Nhã nói.

Không đợi cô mở miệng hỏi, Tề Thác tự động nói:

– Về phần Lực Nhã thì hình như là chị Lâm nói cho cô ấy, mà Chị Lâm là nghe hàng xóm dưới lầu kể, còn hàng xóm nghe ai thì anh không biết.

Bạch Lăng nhắm mắt lại, hoàn toàn không còn gì mà chống đỡ. Bây giờ chắc cô thành người nổi tiếng ở đó rồi, có khi cuối năm còn có thể tranh cử ha ha.

– Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Vệ Thịnh hỏi Đồ Thánh.

Đồ Thánh đang định mở miệng nói thì cô y tá khi nãy đã đẩy xe vào phòng bệnh, đột nhiên thấy phòng bệnh nhiều đại soái ca như vậy, không tự chủ được mà dừng chân, trợn tròn mắt.

– Phiên cô xử lí vết thương trên tay cô ấy

Đồ Thánh nói với y tá rồi nghiêng người hôn bà xã một chút rồi quay lại nói với đám bạn:

– Chúng ta ra ngoài nói chuyện.

Vệ Thịnh gật đầu, năm người cùng ra khỏi phòng bệnh, để lại cô y tá đang mơ mơ mòng mòng.

Tuy rằng biết bác sĩ Thánh Thủ đã có bà xã khiến cô rất buồn nhưng không sao, cô vẫn còn cơ hội khác, có thể lấy được một trong bốn soái ca còn lại là tốt rồi. Bọn họ bất kể là khí chất, diện mạo, chiều cao thậm chí chỉ là một động tác cũng đều vô cùng cuốn hút, không hề thua bác sĩ Thánh thủ chút nào.

Oa, cô nghĩ đến đời này có thể thấy một nam nhân ưu tú như Thánh thủ đã là tổ tiên phù hộ, không nghĩ bây giờ có thể gặp đến tận bốn người nữa.

Trời ạ, đây là thiên ý sao?

Nếu đúng vậy ông trời yên tâm, con nhất định sẽ cố gắng,

Cố lên!

20. Chương 20

Đi vào cục cảnh sát, Vệ Thịnh hơi chào cục trưởng rồi cùng Đồ Thánh đến tầng hai, đi vào phòng hỏi cung đặc biệt.

– Cô ta ở trong đó. Cục trưởng nói.

– Người nhà cô ta đâu?

– Đã gọi điện thoại rồi, không bao lâu họ sẽ đến.

– Vậy theo như trước đó mà làm đi, phiên cục trưởng rồi.

Cục trưởng gật đầu, sau đó xoay người rời đi.

Vệ Thịnh xoay nắm đấm cửa nói:

– Chúng ta vào đi thôi.

Đồ Thánh không nói một câu gật gật đầu, sau đó đi theo Vệ Thịnh vào phòng.

Trong phòng có hai người, một là nữ cảnh sát, còn lại là Triệu Tâm Linh. Cô ta đúng là người phụ nữ hôm Lực Nhã và Bạch Lăng uống trà đột nhiên chạy đến chào hỏi.

Cô vừa nhìn thấy Đồ Thánh, nhất thời khiếp sợ đứng dậy.

– Đồ Thánh?! Vì sao anh lại ở chỗ này? Chẳng lẽ tất cả đều do anh làm, vụ hãm tôi có ý giết người còn chưa đủ còn nói tôi giết người? Sao anh lại âm hiểm như vậy, đừng cho rằng anh có tiền có thế là có thể muốn làm gì thì làm! Tôi sẽ kiện các anh tội vu khống, lợi dụng quyền lực cảnh sát. Các anh cứ chờ xem, tôi sẽ để tất cả mọi người biết chuyện này, cho các anh thân bại danh liệt, bị toàn dân thóa mạ!

Cô ta như bị bệnh tâm thần chửi bậy.

– Có đúng là bà điên này không? Vệ Thịnh ngoáy tai hỏi Đồ Thánh.

– Vì sao cô làm thế? Đồ Thánh nhìn nàng, lạnh giọng hỏi.

– Anh đang nói cái gì, tôi không biết gì hết.

– Khi nãy cô mới nói muốn kiện chúng tôi vu khống, sao giờ lại nói không biết gì? Vệ Thịnh lạnh lạnh trào phúng cô.

Triệu Tâm Linh nhất thời cảm tức lờm anh một cái

– Cảnh sát đã điều tra ra, chiếc xe cổ ý đâm vào vợ tôi là xe của Triệu gia. Đồ Thánh nhìn chăm chăm cô, ánh mắt như là hận không thể xé cô làm tám mảnh.

– Xe của Triệu gia?

Triệu Tâm Linh hừ lạnh một tiếng:

– Chỉ dựa vào đó các người có thể bắt người lung tung sao? Xe nhà tôi thì làm sao? Cũng có thể là có người mượn xe. Cho dù không có người mượn thì nhà tôi cũng không phải chỉ mình tôi lái xe, sao các anh lại cho rằng người lái xe khi đó là tôi?

– Ý của cô là người lái xe cũng có thể là cha mẹ cô? Vệ Thịnh nhíu mày hỏi.

– Đúng vậy! Cô vênh mặt

– Thật là đứa con gái có hiểu nha.

Vệ Thịnh lắc đầu, sau đó quay đầu nói với Đồ Thánh:

– Mình thấy cô ta không phải đầu có vấn đề, mà là nhân cách có vấn đề, tâm lý có vấn đề.

– Anh nói cái gì. Triệu Tâm Linh gào lên.

Phản ứng kích động của cô khiến Vệ Thịnh hoài nghi nheo mắt.

Anh nhớ rõ hồ sơ viết, năm đó Triệu Tâm Đình tự sát, cô ta ở ngay hiện trường, chính mắt thấy em gái tự sát. Lúc trước, sở dĩ cảnh sát không nghi ngờ gì cô ta là vì có rất nhiều người biết tình cảm chị em bọn họ rất tốt, sau đó cô ta vì thương tâm quá độ mà ngất, khiến người khác đồng tình

Nhưng là một người vì muốn thoát tội, không tiếc đem cha mẹ đẩy xuống nước thì sẽ thực sự yêu quý em gái sao? Hơn nữa, người em gái đó từ nhỏ đến lớn đều được cha mẹ yêu quý vô cùng.

Khả nghi, thật sự là rất khả nghi, lúc trước cảnh sát không nghĩ tới điểm này sao?

– Năm đó là cô đẩy em gái mình từ sân thượng xuống đúng không? anh nhìn cô nói ra giả thiết.

Triệu Tâm Linh cứng đờ người, khác hẳn bộ dáng kích động khi nãy, bình tĩnh ngồi xuống ghế, ngẩng đầu nhìn anh, lạnh lùng nói:

– Tôi không hiểu anh nói cái gì.

Trong nháy mắt này, Vệ Thịnh cơ hồ đã có thể khẳng định cô ta chính là hung thủ.

Đồ Thánh kinh ngạc nhìn anh, anh nhìn Đồ Thánh ý bảo đừng nóng vội. Rồi chuyển chú tập trung đối phó nữ ma đầu lãnh huyết này.

– Cô thật sự không hiểu ư? Anh mặt không đổi sắc: – từ nhỏ chắc cô đã rất ghen tỵ em gái mình được cha mẹ yêu thương chứ.

– Không, tôi coi nó là niềm tự hào.

– Nghe được cô ấy bị u não, chắc hẳn cô rất vui?

– Không tôi rất lo lắng.

– Mỗi ngày cô đến bệnh viện chăm sóc cô ấy, thật sự là cô thấy phiền muộn chết?

– Không, tuyệt đối không.

– đương nhiên là không, vì như thế cô có thể được mọi người khen ngợi, được em gái cảm kích, được cha mẹ để ý, cùng với.... mỗi ngày đều được nhìn thấy bác sĩ Đồ mà cô thích.

Không nghĩ tới anh lại nói như thế, Triệu Tâm Linh nhin không được nhanh chóng nhìn lên Đồ Thánh một cái.

– Tôi nghĩ anh nhầm rồi, người thích bác sĩ Đồ là em gái tôi, chính vì thế nó mới tự sát.

Cô bình tĩnh phản bác.

– Thật không? tôi nghĩ cô cũng thích bác sĩ Đồ. Lúc trước em gái cô muốn buông tha nhưng cô lại không đồng ý. Chỉ vì nếu cô ấy buông tay, cô sẽ ít có cơ hội, lí do tiếp cận bác sĩ Đồ. Em gái cô phát hiện điều này, không muốn tiếp tục làm con rối của cô còn cô thì lại muốn đẩy em cô xuống lầu.

Vệ Thịnh nói đều đều khiến người khác có cảm giác mơ hồ, huyền hoặc,

– Anh nói vậy! Triệu Tâm Linh vốn đang bình tĩnh cũng có chút run rẩy,

– Vì sao tất cả những điểm tốt đều ở trên cô ấy, có khiếu âm nhạc, cha mẹ yêu thương, thậm chí sinh bệnh còn có một bác sĩ đẹp trai cẩn thận điều trị, Còn cô, cái gì cũng không dám nghĩ xa vời, chỉ muốn có thêm thời gian ở chung cùng bác sĩ. Thế nhưng cô ấy lại không thành toàn cho cô. Cô chăm sóc, nhẫn nại vì cô ấy, làm hết mọi thứ cho cô ấy, vì sao cô ấy là không thể thông cảm, giúp đỡ cô một chút.

– Thông cảm? giúp đỡ. Cô đột nhiên cười lạnh

– Đương nhiên cũng có thể nói là đồng tình...

– Đồng tình? Cô la lên, mặt nạ bình tĩnh như bong ra từng mảng.

– Nó cười nhạo tôi! Nó cũng dám cười nhạo tôi, bảo tôi tự soi gương!

Cô không khống chế được lớn tiếng nói, giọng nói đầy sự phẫn nộ.

– Tôi cẩn thận chăm sóc nó, vì mối tình đầu của nó mà cục cung tận tụy, người tốt người xấu đều đã làm, mà nó lại không chỉ không cảm ơn tôi lại còn dám cười nhạo tôi!

Cô cảm hận nói:

– Tôi không thể tha thứ cho nó trừ phi nó giải thích cho rõ. Nhưng sau đó anh biết nó nói gì không? Nó nói, tôi có xách giấy cho vợ bác sĩ Đồ cũng không xứng, sau đó thì phá lên cười. Tôi không thể tha thứ cho nó.

– Cho nên cô đẩy cô ấy xuống lầu.

– Đúng, ai bảo nó xem thường tôi, còn cười nhạo tôi xấu xí

Nói đến đây, cô đắc ý cười:

– Nhưng bây giờ tôi đã không như trước kia, cắt mí, nâng mũi, giải phẫu cả người, hút mỡ, bây giờ ai cũng khen ngợi tôi, nói tôi rất đẹp. Tôi không cần phải sống là cái bóng của người khác bao gồm Triệu Tâm đình, bao gồm Bạch Lăng!”

– Một khi đã như vậy, vì sao cô còn đâm Bạch Lăng?

– Bởi vì cô ta đáng chết

– Cô ấy đắc tội cô chỗ nào.

Đồ Thánh không nhịn được chất vấn.

– Cô ta dựa vào cái gì mà có thể có được những thứ người khác khẩn cầu, mơ ước cả đời? Kết hôn với bác sĩ Đồ đến 2 lần, lại có đứa con xinh đẹp, lại nhìn trẻ mãi không già, được bác sĩ Đồ hết lòng yêu thương, cô ta dựa vào cái gì?

– Bọn họ không coi ai ra gì hôn nhau trên đường, tay nắm tay đi ra khách sạn, ở nhà hàng được mọi người chúc phúc, về đến nhà ba người hòa thuận vui vẻ... Tất cả những thứ đó đều trong giấc mộng mỗi ngày của tôi. Có đôi khi, trong giấc mơ, người anh ta hôn sẽ là tôi, cùng anh ta nắm tay con gái cũng là tôi.

Cô nói đến câu cuối thì vẻ mặt hạnh phúc khiến Đồ Thánh nhìn đã thấy ghê.

– Thật ra tôi cũng có thể rất hạnh phúc, nếu tôi thay thế vị trí của cô ta, nếu cô ta giống Triệu Tâm Đình, vĩnh viễn biến mất...

Vệ Thịnh mớm lời:

– Cho nên cô thừa nhận người lái xe hôm đó là cô?

– Đúng

– Được, vậy là được rồi

Anh nói xong đột nhiên vỗ tay một cái.

Tựa như tiếng sấm vang bên tai, Triệu Tâm Linh đột nhiên chấn động, sau đó chậm rãi trợn to hai mắt, tiếp theo mặt trắng bệch.

– Anh làm gì tôi?

Cô khó tin nhìn anh chất vấn. Khi này mình bị làm sao vậy? giống như bị thôi miên đi vào ảo ảnh, hoàn toàn không tự chủ được mà nói ra những lời không nên nói.

– Tôi có thể làm gì cô?

Vệ Thịnh vô tội nói:

– Tôi chỉ vỗ tay cho người ở phòng bên cạnh vào đây mà thôi, tôi có làm gì?

– Phòng bên?

Nói thì chậm, diễn biến thì nhanh, cửa phòng đột nhiên bị mở ra, cục trưởng dẫn theo hai người già về mặt vô cùng kinh sợ đi vào, chính là vợ chồng Triệu thị.

Triệu Tâm Linh lão đạo một chút, khiếp sợ mà khó có thể tin tròn mắt nhìn.

– Ba, mẹ?

Bà Triệu đi nhanh về phía cô tay, vung tay tát cô một cái

– Sao mày lại làm như thế?

Bà gắt gao bắt cô lại, dùng sức lắc lắc cô, đánh cô, thương tâm vô cùng, khóc:

– Tâm Đình là em gái mày, nó là em gái mày. Sao mày có thể như vậy..... Làm sao có thể..... Ô.....

Đồ Thánh chưa từng nghĩ tới kết quả sẽ biến thành như vậy, anh chỉ nghĩ cho Triệu Tâm Linh một lần giáo huấn, từ nay về sau tránh xa vợ chồng bọn họ thôi.

Nhìn hai ông bà coi như có quen biết, lão lệ tuôn rơi, anh cũng không biết nên nói cái gì, chỉ có thể áy náy nói với ông Triệu vẫn đứng cạnh cửa:

– Cháu rất xin lỗi.

Sau đó liền yên lặng rời khỏi hiện trường.

21. Chương 21: The End

– Không nghĩ được nội tình lại là như vậy!

Nghe chồng kể xong, Bạch Lăng thở dài cảm thán, cảm giác có chút chua xót.

– Anh cũng không nghĩ tới. Đồ Thánh lắc đầu thở dài.

– Em thấy cha mẹ cô ta thật đáng thương.

Đồ Thánh gật đầu.

– Ông xã, nếu chúng ta thôi không kiện cô ấy nữa...

– Ngay cả như thế thì cô ta cũng không trốn được pháp luật. Dù sao, quả thật cô ta đã giết người, hơn nữa đó còn là em gái ruột của mình. Anh cắt ngang lời cô.

– Thế chúng ta có thể giúp gì cho họ không? Cô nhíu mày suy tư.

Nhìn cô buồn bực như vậy, Đồ Thánh đột nhiên có cảm giác dở khóc dở cười.

– Bà xã, em không quên chuyện cô ta định hại em chứ?

Kéo cô vào lòng, anh hôn lên trán cô, bất đắc dĩ nhìn cô. Bây giờ lại còn lo lắng xem làm thế nào để giúp người ta? Thật sự là đồ ngốc thiện lương!

– Em không quên, nhưng bây giờ em sống vẫn tốt mà?

– Chân em bị thương.

– Bác sĩ bảo chỉ một tháng là hết.

– Anh là bác sĩ đương nhiên anh biết điều này

Anh nhẹ gõ đầu cô một chút, sau đó ánh mắt hơi đổi, nghiêm túc mà lạnh lùng nói:

– Vấn đề không phải vết thương khi nào thì khỏi mà là cô ta thật sự muốn đẩy em vào chỗ chết, chỉ điều này thôi là không thể tha thứ rồi.

– Ông xã....

– Chúng ta không cần bàn chuyện đó nữa

Anh lắc đầu chấm dứt đề tài mà càng nói càng khiến mình bốc hỏa.

– Được rồi

Nhìn anh có chút tức giận, Bạch Lăng đành phải thỏa hiệp.

Phòng khách rơi vào không khí yên tĩnh, cô tựa vào lòng anh, im lặng cùng anh xem thời sự.

Tin tức đề cập chuyện giá xăng dầu tăng, lúa gạo cũng tăng, cái gì cũng tăng chỉ có tiền lương không tăng. Những người dân lao động sống rất khổ cực (Y như mình bây giờ)

Cô nhớ tới trước kia Tiểu Vũ và Trầm Na từng nói với mình, lúc trước vì phải nuôi mình và con gái, cô ngày nào cũng làm việc cật lực, nhịn ăn nhịn mặc, cuộc sống tính toán chi li.

Cô nghĩ, nếu mình không mất trí nhớ, bây giờ có lẽ mình vẫn còn tiếp tục sống cuộc sống đó, hơn nữa còn vì giá cả tăng mà buồn bực không thôi.

Nghĩ như vậy, cô cảm thấy có lẽ nên cảm ơn những người khiến cô mất trí nhớ mới đúng. Hi hi.

– Em cười cái gì?

Nghe thấy cô cười, Đồ Thánh tò mò cúi đầu hỏi.

– Không có gì, em chỉ là cảm thấy nên cảm ơn hai người lần trước đánh em mất trí nhớ. Cô cười nói.

Anh nghe xong nhúm mày:

– Tối nay em làm sao thế, sao toàn nói những điều kì quái?

– Có sao?

– Vừa nãy thì nghĩ giúp người muốn hại mạng mình thoát tội, giờ lại cảm ơn hai người khiến mình mất trí nhớ, thế còn chưa đủ kì lại sao.

Bạch Lăng ngẩn ngơ, nhin không được cười khê ra tiếng.

– Đúng là rất kì lạ, Cô cười gật đầu,

– Vừa nãy em nghĩ gì? Anh tò mò hỏi.

– Không có gì, em chỉ đang nghĩ, nếu em không mất trí nhớ có lẽ bây giờ sẽ đang vì giá cả leo thang mà buồn phiền. Nghĩ như thế thì em lại cảm thấy muốn cảm ơn hai người đó, nếu không bây giờ em sẽ không sống hạnh phúc như thế này, vô lo vô nghĩ.

– Em nói sai rồi, cho em sống hạnh phúc, vô lo vô nghĩ là ông xã của em cho nên người em cần cảm ơn là anh chứ không phải là mấy kẻ hỗn đản kia? Đồ Thánh khó chịu phản bác. Nhắc tới đám người kia, anh vẫn còn tức giận đầy mình.

– Ý của em là, nếu bây giờ em không mất trí nhớ thì bây giờ vẫn còn đang ở chỗ nào đó chứ không hòa hảo với anh như bây giờ’

Bạch Lăng ngẩng đầu hôn anh một cái, ánh mắt phiếm tình nhìn anh.

– À! Thì ra là chuyện này.

Được rồi, anh thừa nhận tên hỗn đản kia có ngẫu nhiên giúp mình một việc nhưng ưu điểm vẫn không bù được khuyết điểm, hấn vẫn là tên hỗn đản chết tiệt! Hơn nữa, tuyệt đối không đáng giá để bà xã của anh suy nghĩ đến một phút nào.

– Vợ à, em hôn sai rồi.

Anh nói với cô rồi cúi đầu hôn cô nồng nhiệt, hôn đến khó thở, hoàn toàn quên mất trời đất càng quên biến mấy kẻ hỗn đản kia. Chẳng qua chính anh cũng chẳng khá lên tí nào, bởi vì nụ hôn này khiến anh rất muốn cô, nhưng chu kì sinh lí của bà xã còn chưa qua.

Anh thật sự là tự mình hại mình.

Dời khỏi đôi môi cô, anh ngồi phịch trên ghế sofa, bắt đầu dĩ rên rỉ, Bạch Lăng hiểu ý cười cười.

– Tàn nhẫn, người đàn bà vô tình. Đồ Thánh nhìn cô rồi thấp giọng lẩm bẩm.

Cô nghe thế càng cười vui vẻ.

Hoàn toàn không có cách nào, đành phải ôm cô mạnh hơn một chút, trừng phạt cô tra tấn mình. Dù sao đau cũng đã đau, anh cũng không ngại hôn cô mấy lần nữa để tự an ủi.

Hai người lại một lần nữa thở hổn hển tách ra, Bạch Lăng dần dần thở đều lại rồi hờn dỗi nói:

– Tự mình chuốc khổ làm gì?

– Ai bảo em quyến rũ mê người.

Anh nhẹ mơn man khuôn mặt cô, ánh mắt lộ rõ tình ý ôn nhu.

Cô ngẩng đầu lên nhanh chóng hôn anh một cái rồi tựa đầu vào lòng anh, lắng lắng nghe tiếng tim đập.

Im lặng trong chốc lát, cô đột nhiên mở miệng kêu lên:

– Ông xã

– ừ! Anh trả lời.

– có một chuyện em nghĩ mãi không ra, không biết có nên hỏi không. Cô do dự nói.

– Chuyện gì?

– Ba mẹ anh đều đã qua đời à? Cô ngẩng đầu nhìn anh.

Đồ Thánh đột nhiên ngẩn ngơ, sau đó chậm rãi lộ ra vẻ mặt quái dị.

– Không phải. Anh nói.

Điều này khiến Bạch Lăng ngây dại, cô vội nói:

– Xin lỗi, em không cố ý, em không biết..... em....

Thật là, cô hoảng cái gì thế, bây giờ nói chuyện cùng cô là anh chứ không phải là ai khác. Anh đương nhiên biết cô không có ý nguyên rủa gì cha mẹ mình. Cần gì phải khẩn trương như thế.

– Ông xã, nếu ba mẹ anh còn khỏe mạnh, sao nửa năm nay em chưa bao giờ thấy anh nhắc đến bọn họ mà cũng không thấy bọn họ liên lạc với chúng ta. Có chuyện gì sao?

Cô nghi hoặc hỏi.

Anh trầm mặc không nói.

– Ông xã?

– Vì anh và họ đã đoạn tuyệt quan hệ.

– Cái gì?!

Cô ngây ra, nằm mơ cũng không nghĩ sẽ là đáp án này

– Vì sao? Đã xảy ra chuyện gì?

Cô nhăn mày, vẻ mặt quan tâm cùng lo lắng.

Đồ Thánh hơi không muốn nói nhưng lại sợ bà xã vì thế mà lo lắng, anh bất đắc dĩ thở dài, nhẹ nhàng băng quơ nói:

– Thật ra cũng không có gì. Gần đây anh đang định liên lạc với bọn họ, xin bọn họ tha thứ anh.

– Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Bạch Lăng lo lắng truy vấn. Cô phải biết đó là chuyện gì thì mới giúp anh được.

– Bà xã, chuyện này anh sẽ xử lý

– Anh không cần nói thế với em, chúng ta là vợ chồng, vợ chồng phải đồng cam cộng khổ, khi có vấn đề phải cùng nhau nghĩ biện pháp giải quyết, không phải sao? Nói cho em biết, để em giúp anh được không?

Cô cầm tay anh, kiên định mà ôn nhu nhìn anh khiến anh đột nhiên có cảm giác, cho dù trời có sập xuống thì cô cũng không chờ anh bảo vệ mà ngược lại cô sẽ bảo vệ anh. Người con gái này, sao anh có thể không yêu?

– Bà xã, anh yêu em. Đồ Thánh chân tình nói với cô

– Em cũng yêu anh, ông xã. Cô hôn anh một cái rồi mỉm cười với anh: – nhưng anh vẫn chưa trả lời em?

Xem cô thế này chắc chắn phải biết rõ đáp án mới chịu yên.

Anh thở dài, chối một lúc rồi mới chịu nói:

– Vì bọn họ không thể chấp nhận việc anh ly hôn với em/

– Hả!

Bạch Lăng ngây ngốc nhìn anh, trong chốc lát còn không hiểu anh nói cái gì.

– Em có bố mẹ chồng yêu thương con dâu còn hơn yêu con đẻ

Anh hôn chóp mũi cô rồi tự đùa bỡn:

– Chỉ có anh đáng thương, cha không yêu mẹ không thương.

Bạch Lăng ngây ra như phỗng nhìn anh, sau đó trừng mắt nhìn, cuối cùng mới bắt đầu hiểu vấn đề.

Tức là anh và cha mẹ mình cắt đứt quan hệ là vì anh ly hôn với cô, mà cha mẹ anh lại yêu con dâu hơn con đẻ không chịu tha thứ anh, khiến anh khó chịu nên mới cắt đứt quan hệ?

Nguyên nhân này thật sự..... Thật sự là rất buồn cười!

– Ha ha.....

Cười của cô như tiếng chuông bạc, cô không thể nhịn được cười.

Mặt Đồ Thánh dần dần ửng hồng.

Anh nhìn cô, trừng mắt nhìn cô nhưng cuối cùng cũng chỉ đành bất đắc dĩ than nhẹ.

Cô đang cười nhạo anh nhưng sao anh lại yêu cô nhiều như thế, yêu đến không oán không hận?

Yêu thương cô, anh chỉ có thể nói

Là anh gặp hạn.

(Hoàn rồi nhớ)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-truoc-cua-thanh-thu>